

Arhim. Ioanichie Bălan, Viața și nevoițele Părintelui Cleopa

Arhim. Ioanichie Bălan

Viața și nevoițele
Arhimandritului Cleopa Ilie

Editura Mitropoliei Moldovei și
Bucovinei
1999

I

CASA PARINTEASCA

Fericitul întru pomenire, Arhimandritul Cleopa Ilie, părintele nostru duhovnicesc, s-a născut în comuna Sulita, județul Botosani, la 10 aprilie, anul 1912.

Părintii săi, Alexandru și Ana Ilie, au fost un exemplu viu de trăire creștină, fiind iubitori de Dumnezeu, de biserică și de copii. Nu lipseau niciodată de la sfintele slujbe, făceau milostenie, se rugau mult împreună cu copiii, și duceau o viață curată și bineplăcută lui Hristos. Casa lor era ca o biserică, așa cum povestea și Părintele Cleopa: "Aveam o cameră toată numai cu icoane. Un fel de paraclis.

Acolo ne rugam. Chiar și la miezul nopții ne sculam și făceam rugăciuni". Nu se auzea între ei de înjurături, betie, desfrâu, judecături pentru avere și avorturi, ci viața de zi cu zi curgea lin ca o apă dulce de izvor, ca și așa se mostenea din moși-strămoși și așa era tradiția creștină în partea locului.

Nu întâmplător s-au născut în această zonă, cu rânduiala lui Dumnezeu, mulți oameni mari, dintre care nu puținii călugări, preoți, ierarhi alesi și cuvioși, cum a fost și Sfântul Ioan cel Nou de la Neamt (1913-1960) și chiar Ieroschimonahul Paisie Olaru, duhovnicul Părintelui Cleopa. Între aceștia nu gresim dacă îl numărăm și pe vrednicul de pomenire, părintele nostru duhovnicesc al tuturor, Arhimandritul Cleopa Ilie.

El a fost ales de Dumnezeu de la naștere pentru a povtui duhovnicește și a mângâia atât pe clugări, preoți și ierarhi, cât și multimea credincioșilor.

Preacuviosia sa era duhovnicul și povtuitorul de obște al tuturor celor ce-i cereau rugăciunile și voiau să urmeze lui Hristos, și a fost o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru întreaga noastră țară.

Casa părintească în care s-a născut Arhimandritul Cleopa Ilie era ca o biserică vie, dar nu o înlocuia pe cea din sat, unde slujea vestitul preot de atunci, Gheorghe Chiriac. Căci, precum spunea însuși Cuviosia sa, locuitorii din satul Sulita ascultau de preotul lor ca de Însuși Hristos și nimic nu făceau fără sfatul și binecuvântarea lui. De aceea, viața de zi cu zi curgea firesc, biserica era plină de credincioși, iar copiii, foarte numeroși, formau podoba satului.

Așa erau satele românești în primele decenii ale secolului al XX-lea! Pentru aceasta și familia părintilor și a fost binecuvântată de Dumnezeu cu zece copii, dintre care doi au murit de mici, iar opt copii (patru băieți și patru fete) au supraviețuit.

Părinții

Tatăl

După tradiție, strămoșii tatălui său erau vestiti oiieri, originari din comuna Săliștea Sibiului, care, datorită persecuțiilor religioase din secolul al XVIII-lea, au fost nevoiți să părăsească Ardealul și să se strămute în Moldova, stabilindu-se în județul Botosani. Din bătrâni se păstrează această amintire, că au trecut Munții Carpați în Moldova trei

frati de o mamă cu numele de familie Ilie. Unul dintre ei s-a stabilit în județul Botosani, devenind strămoșul Părintelui Cleopa.

Al doilea, de asemenea mare crescător de oi, s-a stabilit în comuna Pipirig - Neamt, și a avut ca ultim urmaș pe Grigore Ilie, care s-a mutat nu demult la Domnul. Al treilea frate s-a făcut pustnic în Muntele Athos, unde a și răposat.

Alexandru Ilie, tatăl Părintelui Cleopa, s-a născut în anul 1871, la 12 septembrie, în comuna Sulita - Botosani. El era un bărbat înalt, tăcut și bun gospodar. În anul 1902 s-a căsătorit cu Ana Bercea, din satul vecin, Dracsani, fiind cununat la biserică din sat de vrednicul Preot Gheorghe Chiriac, care mai târziu avea să-i boteze și pe cei zece copii ai lor.

Alexandru se îndeletnicea îndeosebi cu agricultura, cu creșterea vitelor și cu negoul de animale, fiind numărat printre cei dintr-un sat. Aveau 150 de oi, peste 20 de vite mari și 30 de hectare de pământ.

Despre tatăl său, Alexandru, Părintele Cleopa zicea următoarele: "Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu. Era un om înalt, plin, cu barbă albă mare și foarte credincios. În fiecare săptămână se ducea cu copiii la biserică și ajuta pe cei săraci. Pe el nu l-ai văzut nimeni beut sau înjurând sau fumând sau făcând altceva dintr-acestea.

Dimineața, când se pleca la școală, mama ne zicea să mâncăm ceva sau să luăm în traistă. Dar tata zicea: "Nu! Lasă-i, băbă, să mănânce!" Iar când veneam de la școală, luam Sfânta Anaforă și apoi mâncam. Frații mei, mai cu seamă fratele Mihai, nu mâncau nimic până nu terminau Psaltirea de citit.

Până nu ne rugam un ceas, nu ne dădea de mâncare, nimic. Chiar dacă nu era în post, zicea: "Nu se mănâncă acum.

Când vii de la școală, la amiază. Nu ești porc și mă nânci de dimineată".

Nu știa carte, dar avea frică de Dumnezeu. Să adoarmă seara vreunul neînchinat?

Sau să stea la masă până nu zicea "Tatăl nostru"? Sau să nu se ducă Duminică la biserică? Sau să audă că a înjurat sau a fumat sau a furat ceva? Când nu-l vedeai pe el cu acestea în veac. Avea o curea în cui, îi zicea "Sfântul Neculai". Dacă te prindea cu ceva, ferească Dumnezeu! El zicea: "Măi, uite "Sfântul Neculai"! Trece la rugăciune! Te-am făcut cu doi ochi, știi carte, citește Psaltirea și rugăciunile din carte!"

Odată, venind de la școală, am găsit pe drum un ham. L-am luat bucuros și l-am dus acasă. Când m-a văzut tata, m-a întrebat de unde l-am furat. Iar eu i-am spus: "L-am găsit și mă gândesc că nu poate fi de folos". Dar tatăl meu mi-a spus hotărât: "Du-te și-l du înapoi, că nu l-ai pus tu acolo!"

El a fost în casă sfesnic. El a fost stăpân peste noi".

Ajunghând la vârsta de 72 de ani, Alexandru Ilie și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la 23 februarie 1943.

Mama

Ana Ilie, mama Părintelui Cleopa, s-a născut la 10 octombrie 1876 din părinți agricultori și buni creștini. În anul 1902 se căsătorește cu Alexandru, cu care naște zece copii. Dintre aceștia, cinci copii - patru băieți și o fată - au intrat în viața monahală.

Ana era o femeie simplă, mică de statură, fără carte, dar cu o memorie deosebită.

Ea adeseori plângea, căci avea darul lacrimilor. Durerea ei cea mai mare era aceea că aproape toți copiii i-au murit de

tineri. Singurul care a supraviețuit până la adânci bătrâneți a fost Părintele Cleopa. Trei băieți și o fiică au rămas la mormânt și ceilalți în satul natal. Cu toate acestea, a fost înțeles de Dumnezeu cu darul Său, că și-a putut duce crucea care i-a fost rânduită de Sus.

Rămânând văduv în anul 1943, a fost adus de Părintele Cleopa la mormânt și apoi tonsur în monahism la Agapia Veche în anul 1947, sub numele de Agafia.

După mai bine de douăzeci de ani, în toamna anului 1968, la 15 septembrie, Schimonahia Agafia Ilie se strămută la cele vesnice în vârstă de 92 de ani.

Copiii familiei Alexandru și Ana Ilie

Maria

Era fiica cea mai mare a familiei Ilie. Ea s-a născut în anul 1903. Fiind cea mai în vârstă dintre copii, ea a îngrijit pe frații ei mai mici, dându-le o bună educație. S-a căsătorit în satul natal și a născut o fiică. A rămas văduv de tânăr. După puțin timp i-a murit și fetita.

Vasile

S-a născut în anul 1905, fiind al doilea copil din familie. Împreună cu alți doi frați mai tineri, Gheorghe și Constantin - viitorul Părintele Cleopa - a pășit oile părinților și în preajma Schitului Cozancea din apropiere.

Aici a avut pov tuitor pe vestitul Schimonah Paisie Olaru, care era sihastru în p durile Cozancei.

În anul 1929, Vasile intr în obstea Schitului Sih stria - Neamt, sub pov tuirea marelui egumen Ioanichie Moroi. Dup doi ani de nevoint si ascultare la oi, se mut la cele ceresti, în vara anului 1931.

Gheorghe (Monahul Gherasim)

S-a n scut în anul 1907. Era foarte blând, evlavios si înțelept, îns foarte aspru cu sine. S-a format duhovniceste în Schitul Cozancea, fiind sub ascultarea Schimonahului Paisie Olaru. Apoi a intrat în obstea Schitului Sih stria spre sfârșitul anului 1927 si a fost c lug rit sub numele de Gherasim. Era cel mai nevoitor dintre toti fratii s i, postind mult si rugându-se neîncetat. Stia Psaltirea pe de rost si o repeta zilnic, p scând vitele schitului.

Dup sase ani de viat monahal , își d duhul în mâinile Domnului, în toamna anului 1933.

Profira

S-a n scut în anul 1910 si nu a fost c s torit niciodat . Ea a dus greul familiei, lucrând la câmp si purtând grij de ceilalti frati mai mici.

Odat , pe când pr sea la câmp, simtindu-se bolnav , a rugat pe fratele ei Constantin (Cleopa) s citeasc la Psaltire. Pe când el citea, Profira si-a dat duhul în mâinile Domnului.

Constantin (P rintele Cleopa)

S-a n scut la 10 aprilie 1912, fiind al cincilea copil din cei zece ai familiei Alexandru Ilie. A urmat scoala primar de sapte ani în satul natal. Avea o memorie cu totul deosebit , asem nându-se mamei sale. Timp de peste trei ani de zile a f cut ucenicie duhovniceasc la Schimonahul Paisie Olaru, pustnic în Schitul Cozancea.

În anul 1929, la începutul lui decembrie, a intrat în obstea Schitului Sih stria împreun cu fratele s u mai mare, Vasile. Dup trei zile de ispitire, au fost primiti în obstea acestui schit, în ziua Sfântului Ierarh Spiridon, la 12 decembrie.

Pân în anul 1935, Constantin a p scut oile Schitului Sih stria, împreun cu alti frati. Apoi este luat în armat în orasul Botosani. Se reîntoarce la schit în toamna anului 1936 si este tuns în monahism la 2 august 1937, primind numele de Cleopa. Dup aceasta face ascultare la oile schitului pân în vara anului 1942, fiind ajutat de monahii Galaction Ilie si Antonie Olaru.

În iunie 1942 este adus în schit si numit loctiitor de egumen, întrucât staretul Ioanichie Moroi era bolnav.

În anul 1944, la 27 decembrie, monahul Cleopa este hirotonit ierodiacon, iar la 23 ianuarie 1945 este hirotonit ieromonah de Episcopul Galaction Cordun, pe atunci staret al M n stirii Neamt. Dup aceast dat este numit oficial egumen al Schitului Sih stria.

În anul 1947, Schitul Sih stria, num rând peste 60 de vietuitori, a fost ridicat la rang de m n stire, iar Proto-singhelul Cleopa Ilie este f cut arhimandrit, cu aprobarea Patriarhului Nicodim.

În anul 1948, fiind urmărit de organele politice de atunci, se retrage pentru șase luni în pârurile din jurul Mănăstirii Sihăstria.

În anul 1949, la 30 august, Arhimandritul Cleopa Ilie este numit stareț al Mănăstirii Slatina - Suceava și se transferă acolo cu 30 de călugări din obștea Mănăstirii Sihăstria, în urma deciziei Patriarhului Justinian. În locul său este numit stareț Protosinghelul Ioil Gheorghiu.

La Mănăstirea Slatina întemeiază o obște care a ajuns la peste 80 de viețuitori.

Între anii 1952-1954, fiind urmărit de securitate, se retrage în Munții Stânișoara, împreună cu ieromonahul Arsenie Papacioc. După mai bine de doi ani de viață pustnicească, este readus în mănăstire, la porunca Patriarhului Justinian.

În anul 1956, revine la metanie, iar în primăvara anului 1959, se retrage pentru a treia oară în Munții Neamț, unde se nevoiește mai bine de cinci ani de zile.

În toamna anului 1964 revine în Mănăstirea Sihăstria, ca duhovnic al întregii obști, și povătuiește fără întrerupere atât călugării, cât și mireni, timp de 34 de ani, până la 2 decembrie 1998, când își dă duhul în mâinile lui Hristos.

Ecaterina

Era a treia soră a Părintelui Cleopa. S-a născut în anul 1914. După ce a terminat școala primară în satul natal, a intrat în monahism la Mănăstirea Agapia Veche, devenind rasofor, și s-a nevoit aici mai mulți ani. Apoi s-a retras la Mănăstirea Agafton, din județul Botosani, și a trecut la cele vesnice de tânăr în această mănăstire.

Mihai

Era al patrulea frate al Părintelui Cleopa. S-a născut în anul 1917. Împreună cu frații săi a pășit oile în poienile Schitului Cozancea mai mulți ani. În anul 1934 a fost primit ca ucenic la Mănaștirea Dura, unde s-a nevoit câțiva ani. Apoi s-a retras la Schitul Cozancea și și-a dat duhul în mâinile Domnului, în anul 1940.

Hareta

S-a născut în anul 1920. Urmează școala primară în sat și își ajută părintii la munca câmpului. Ca și ceilalți frați ai ei, se mută la Domnul din fragedă vârstă, pentru a se bucura neîncetat cu cetele îngerești.

Alți doi copii

Ana Ilie mai naște doi copii, al căror nume nu ne sunt cunoscute. Ei mor din pruncie, fiind înmormântați în cimitirul satului natal.

II

VIATA SI NEVOINTELE

CUM A FOST DARUIT MAICII DOMNULUI PRUNCUL CONSTANTIN

În primele două luni după naștere, pruncul Constantin - viitorul Părinte Cleopa - era tot timpul bolnav. De la o vreme nu mai mânca aproape nimic și plângea zi și noapte. Toți erau îngrijorati de viața lui.

Nestiind ce să mai facă, mama lui, Ana, a fost sfătuită de bătrânele din sat să se ducă cu pruncul bolnav la vestitul duhovnic Conon Gavrilescu de la Schitul Cozancea, care era un mare exorcist și vindeca mulți bolnavi cu sfânta rugăciune.

Ajungând la chilia duhovnicului Conon, unde aștepta multă lume, și-a spus durerea ei, plângând cu multe lacrimi:

- Ce să fac, părinte, că acest copil de la o vreme nu mai mănâncă și plânge într-una? Mă tem să nu moară.

- Știi ce să faci? Să-l dăruiești Maicii Domnului!

- Cum să-l dăruiesc Maicii Domnului?

- Iată cum, a zis el. Ia o lumânare și un prosop, așază pruncul înaintea icoanei Maicii Domnului din biserică și zice așa: "Maica Domnului, îți dăruiesc ție copilul acesta care este bolnav! Fă ce știi tu cu el!"

Atunci mama pruncului s-a închinat cu lacrimi la icoana Maicii Domnului, făcând trei metanii, și, căzând în genunchi, a zis plângând: "Maica Domnului, îți dăruiesc ție copilul acesta

al meu, că este bolnav și plânge mereu. Făcete stii tu cu el!" Și l-a trecut de trei ori pe sub sfânta icoană.

De atunci pruncul Constantin s-a făcut sănătos. Aceasta a fost o adevărată minune a Maicii Domnului, iar din momentul acela Constantin nu a mai fost bolnav de moarte toată viața sa.

Asa miluiește Maica Domnului pe mamele care nasc copii în frică de Dumnezeu.

COPII

De mic copil, Părintele Cleopa avea multă evlavie la Maica Domnului. La unsprezece ani a învățat Acatistul Bunei Vestiri pe de rost, cum singur spunea: "Eram la desfacere pe pământ și aveam cartea de rugăciuni ascunsă sub pălămie. Până când venea tata cu căruța cu poposoi, mai învățam un icos, mai învățam un condac. Și uite așa am învățat Acatistul Maicii Domnului".

Toți frații și iubeam înfrânarea de mici. Mama sa spunea că le pune uneori carne în traistă, când nu era post. Dar ei nu o mâncău, ci o dădeau la alții și mâncău puțin pâine și ce mai aveau.

Iar și ne spunea Părintele Cleopa: "Când eram mic și veneam de la școală, treceam printr-un sat și, văzând că bibietii dau cu pietre pe o casă cu tablă roșie, am început să arunc și eu. Profesorul a auzit, ne-a luat pe toți și ne-a tras câte o palmă. Acum îi mulțumesc că mi-a făcut un bine și îl pomenesc la rugăciune!"

Spunea mama sa despre Constantin că de copil ura cele lumesti și fugea de ele.

Când s-a făcut mai mrisor și mergea cu oile, dacă se întâmpla să fie o nunt în sat și cânta muzica, nu trecea pe acolo, ci ocolea satul de departe și așa ajungea acasă !

CU OILE LA SCHITUL COZANCEA

În fiecare vară Alexandru Ilie făcea stână de oi pe dealurile și poienile din preajma Schitului Cozancea, la circa 5 kilometri de sat. Apoi încredința oile celor trei feciori mai mari ai săi: Vasile, Gheorghe și Constantin, care cunosteau aceste locuri binecuvântate din fraged copilărie. Tot în această parte se afla și chilia pustnicului Paisie Olaru, părintele lor sufletesc.

Acest ieroschimonah s-a născut în comuna Lunca - Botosani, în anul 1897, și s-a închinoviat în obștea Schitului Cozancea din apropiere, în anul 1922. Aici s-a nevoit 26 de ani într-o mică chilie pustnicească, lucrând pe Dumnezeu ziua și noaptea și mângâind multe suflete. Pentru aspra sa nevoie era cunoscut de mulți credincioși, pe care îi mângâia duhovniceste.

De mici copii, Constantin și cu frații săi mergeau deseori la Schitul Cozancea, fiind foarte iubiți de Părintele Paisie. Ei se îngrijeau să cânte la strună, să lucreze grădina și să ducă cele de nevoie părintilor bătrâni din schit.

Asa a fost rânduit de Dumnezeu că aceste tinere văl stare să se formeze sufleteste de mici, pentru marea nevoie călugărească pe care le stătea înaintea. Ori de câte ori aveau vreo ispită, alergau la pustnicul Paisie și îi cereau cuvânt de folos. Iar părintele îi sfătuia să țină tere permanent, să zică mereu rugăciunea "Doamne Iisuse", să facă zilnic metanii, iar seara, după mulșul oilor, să citească Psaltirea și Acatistul Maicii Domnului.

Frații fiind ascultători, niciodată nu ieșeau din cuvântul lui Dumnezeu. Dar diavolul îi ispătea din ce în ce mai mult, căci nu puteau să fie biruiți de niște copii, care îl izgoneau cu puterea psalmilor. Pentru aceea multe ispăte le făcea vrăjmasul.

Odată, pe când cei trei frați se jucau între ei, din lucrarea vicelanului, unul a fost atât de tare lovit, încât totuși credeau că a murit.

Altfel, diavolul îi tulbura în timpul sfintei rugăciuni. Când se rugau noaptea, uneori dracii începeau să facă zgomot în pod și să șăgăie ca porcii. La început, fiind mai mic, Constantin îi întreba pe frați: "Voi auziți?" Atunci fratele mai mare, Vasile, îi spunea: "Stai liniștit! Nu-l băga în seamă! Lasă-l, mă, că atâta poate!"

Văzând vrăjmasul că frații îl ardeau cu rugăciunea și cu postul, le-a făcut o ispă și mai mare. Într-o seară târziu, pe când totuși trei se rugau în genunchi și citeau la Psaltire în jurul focului de la stână, deodată au văzut o pasăre străină, ca un vultur, mergând printre ei. Fratele mai mic, Constantin, fiind mai zburdalnic, a lăsat Psaltirea și a zis:

- Uite ce pasăre frumoasă este aceasta!

- Taci, roagă-te, și nu mai vorbi! i-a spus Vasile, fratele mai mare.

Pe când Constantin privea la pasărea aceea ciudată, care era de fapt diavolul, deodată aceasta s-a aruncat în focul din vatră, făcând zgomot mare și, risipind tot jăraticul, a aprins stâna. Din această cauză au murit arse de foc mai multe oi.

Apoi cu greu au stins focul și au adunat oile speriate de vrăjmasul. După aceasta au fugit la pustnicul Paisie și i-au spus tot ce au putut să spună de la diavoli.

B trănul a stropit oile și stâna cu aghiasm , iar pe cei trei frați i-a îmbrătat și nu se teamă , că diavolul este legat de Hristos și nu are putere să ucidă pe oameni.

CUM S-AU IZBAVIT CEI TREI FRATI DE ISPITELE TINERETII

Când erau toți frații acasă , mama lor se îngrijea și-i însoare, ca să nu se ducă la mânăstire. De aceea, le aducea fete tinere la clac , la depusat porumb și la alte treburi, cu gândul că poate se însoară vreunul dintre ei. Dar văzând că nu erau interesați de ele, ea plângea și se amăra foarte mult. Însă frații, și îndeosebi Constantin, foloseau prilejul pentru a le povesti din Vietile Sfinților și din alte cărți bisericești. Astfel, unele dintre ele au intrat în viața monahală , iar după aceea s-au dus și ei la mânăstire.

Mai povestea Părintele Cleopa că prin anii 1925-1926, tinerii din sat au hotărât să tocmească doi locuitori și să joace în casa familiei Ilie, cum era obiceiul din bătrâni. Alexandru și Ana, părinții săi, erau bucuroși și-și vădăfeciorii jucând, ca să-i laude tot satul.

Într-o seară tinerii s-au adunat și au început să cânte și să joace. În clipa aceea fratele Gheorghe a văzut că icoana Maicii Domnului de pe perete plângea și au înțeles că este plâns. Atunci cei trei frați, Vasile, Gheorghe și Constantin, iesind din casă , s-au ascuns. Văzând mama lor că lipsesc, i-a căutat peste tot. Apoi, aflându-i, le-a zis: "De ce ne faceți de râs în sat? Veniți și voi la joc!" Dar Gheorghe, ascunzându-se puțin, și-a tăiat cu cutitul ghetetele din picioare. Apoi a zis mamei sale: "Cum să vin la joc, mamă , dacă mi s-au stricat ghetetele?"

În seara aceea părintii au înțeles că feciorii lor au ales altă cale în această viață și i-au lăsat să slujească numai lui Hristos.

Încă de acasă, frații lui mai mari, Gheorghe și Vasile, se pregăteau pentru viața de mănăstire. Se sculau la miezul nopții, făceau Utrenia, citeau la Psaltire și țineau post. Ei îl deșteptau și pe Constantin, care ruina însăși era necaz că-i strică somnul.

Sora mai mare, Maria, intrase în Oastea Domnului și l-a chemat și pe Constantin, zicându-i: "Hai și tu în Oastea Domnului, că ai darul cuvântului și nu-ți așa greu ca la mănăstire". Atunci el s-a învoit. Noaptea următoare, când l-au sculat iar și frații la rugăciune, el a zis că nu se mai scoală și nu mai merge la mănăstire. Apoi s-a culcat din nou fără grijă.

Mama lor muncea până noaptea târziu. Venind ea de la fântână cu două găleți de apă, a văzut în camera unde dormea Constantin un câine mare, care stătea pe pieptul lui și îl lingea pe obraz. Atunci a strigat către Vasile: "Vai, Vasile, vino repede că pe Costică îl mănâncă un câine!" Atunci Constantin s-a trezit și a mai apucat să vadă doar coada unui câine mare, negru, care dispărea. Vasile i-a spus: "Stă-i diavolul care se bucură că nu mai mergi la mănăstire!" Din clipa aceea, fratele Constantin nu s-a mai îndoit să meargă la mănăstire și se scula noaptea la rugăciune ca și nu mai vinde câinele.

CUM A ISPITIT DIAVOLUL PE FRATELE GHEORGHE

În anul 1927, Gheorghe s-a retras ca ucenic la pustnicul Paisie de la Cozancea.

Acolo făcea ascultare de bătrânul, lucra la grădină, cânta la strună și repeta mereu rugăciunea lui Iisus, mâncând o

dat în zi. Uneori mai stătea și la Schitul Sihăstria din Munții Neamț.

Odată însă, ispitindu-l vrăjmasul și umblând după sfatul minții sale, a intrat în chilie și a lăsat pe masă această scrisoare: "Iartă-mă, Părinte Paisie, că am plecat în pădure pentru cinci zile, să mă pocăiesc!"

Seara, citind bătrânul scrisoarea, a zis: "Acest lucru este din ispita diavolului și nu îți va fi de folos fratelui Gheorghe, căci a plecat fără binecuvântare!" Pe la miezul nopții a bătuț cineva în ușa chiliei sale:

- Binecuvântează, Părinte Paisie, și mă iartă pe mine, păcătosul!

- Cine ești tu? a întrebat bătrânul.

- Fratele Gheorghe păcătosul!

- Cum se poate asta? Fratele Gheorghe este plecat în pădure să se pocăiască pentru cinci zile!

- Iartă-mă, Părinte Paisie, că am greșit!

- Dumnezeu să te ierte, frate Gheorghe. Intră în chilie și spune-mi ce ti s-a întâmplat.

- De mult voiam, Părinte Paisie, să mă rog singur câteva zile în pădure. Deci am luat Ceaslovul, Psaltirea, câteva lumânări și chibrituri și m-am ascuns în pădure într-o groapă. Acolo am început a face metanii și am plâns cu lacrimi. Pe la miezul nopții aud lângă mine un glas înfiorător: "Ce faci aici?" Mă întorc puțin și văd un arap urias, cu chip foarte înfricos. Era vrăjmasul! Apoi îmi zice: "De ce ai plecat fără blagoslovenie?" Atunci, cuprins de mare frică, am luat Ceaslovul și am fugit! Deci te rog, Părinte Paisie, iartă-mă pe mine păcătosul și mă primește înapoi!

Din ceasul acela fratele Gheorghe nu a mai făcut nimic fără binecuvântare.

CUM A FOST PRIMIT FRATELE GHEORGHE ÎN SCHITUL SIHASTRIA

Spre sfârșitul anului 1927, Gheorghe a intrat în obstea Schitului Sihastria.

V zându-l mai râvnitor, egumenul l-a ispitit în felul următor: l-a pus ca timp de trei zile să stea la poarta schitului. Acolo el trebuia să care un sac de pământ în spate, zicând de 10 ori psalmul 50, după care să se odihnească și iar să soia de la capăt. La capătul celor trei zile a venit egumenul la el și i-a spus:

- Ascult, frate Gheorghe, cum mai este cu locul ăsta? Viața cîluț rească este grea. Trebuie să postești, să te rogi, să faci orice ție se poruncește, să porți în spate osteneala cîluț riei, cu dragoste până la moarte. Ai să ai răbdare să trăiești în nevointa aceasta până la sfârșit?

Fratele Gheorghe a răspuns:

- Iertăți-mă pe mine pe cîtosul, cu ajutorul lui Dumnezeu voi împlini după slaba mea putere tot ce mi se va rîndui.

Atunci egumenul l-a rînduit cu ascultarea la vitele schitului.

PLECAREA LA MANASTIRE A FRATILOR VASILE SI CONSTANTIN

În iarna anului 1929, după sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae, Vasile și Constantin s-au hotărât să plece la Schitul Sihastria - Neamț, pentru a sluji toată viața lui Hristos. După ce s-au rugat mult lui Dumnezeu cu post și metanii, au luat

binecuvântare de la preotul satului și au spus părinților gândul lor.

Cel mai greu la această despărțire a fost pentru mama lor, Ana, care plângea mereu. Dar tatăl lor îi zicea: "Băbă, lasă-și se duc! De ce nu am avut noi mintea lor când eram ca ei? Iată, mâine plecăm la Domnul și ce ne-a folosit viața aceasta?"

La urmă, frații și-au pregătit bagajul. Însă nu au luat cu ei decât două traste în care aveau câteva haine, Sfânta Scriptură, Vietile Sfinților, Ceaslovul, Psaltirea și două icoane mari pictate, pe care le iubeau foarte mult: icoana Sfântului Gheorghe, și icoana Maicii Domnului care a plâns în casă.

Apoi, îngenunchind, s-au rugat lui Dumnezeu și Maicii Domnului să le binecuvinteze călătoria și să-i învrednicească de nevoia cea duhovnicească. Până la marginea satului au fost însoțiți de părinții lor, Alexandru și Ana, care îl crămau cu dragoste firească după copiii lor și nu se puteau despărți de ei. Copiii însă îi încurajau și le vorbeau de Hristos și de viața vesnică.

Dar, văzând că părinții lor nu se pot despărți de ei, fratele mai mare Vasile a început a cânta condacul de la Acatistul Mântuitorului Hristos: "Apărătorul cel mai mare și Doamne, Biruitorul iadului, ca cei ce ne-am izbăvit de moartea cea vesnică, cele de laudă aducem Ție, noi robii Ții și zidirea Ța. Că, ca Cel ce ai îndurări nenumărate, de toate nevoile ne izbăvești pe noi, care strigăm: Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!" Apoi s-au închinat, au sărutat mâinile părinților, și au plecat spre Schitul Cozancea. În clipa aceea părinții lor au căzut jos și au început să plângă în hohote.

La Cozancea au stat o zi la bunul lor povătuitor, Schimonahul Paisie, care le povestea mereu despre pustnicii din Munții Neamț, iar a doua zi au plecat spre Suceava, luându-

Îl cu ei și pe fratele Gheorghe, care fusese în vizită la Schitul Cozancea.

INTRAREA ÎN MANASTIRE ȘI ISPITIREA DUHOVNICEASCA

Plecând pe jos spre Schitul Sihăstria, frații au făcut primul popas la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Aici s-au închinat la moastele sfântului, au ascultat Sfânta Liturghie, au citit Acatistul Maicii Domnului și s-au odihnit peste noapte.

Continuându-și drumul spre Schitul Sihăstria, au făcut al doilea popas la Mănăstirea Neamț, unde s-au închinat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, ocrotitoarea mănăstirilor din Moldova. Apoi, intrând pe Valea Secului, s-au închinat la ctitoria lui Nestor Ureche și odată cu seara au ajuns la Schitul Sihăstria. Dând slavă lui Dumnezeu, erau fericiți că le-a căluzit Maica Domnului pașii spre acești munti binecuvântați unde s-au nevoit sute de sihastri de-a lungul secolelor.

La mănăstire au fost întâmpinați de monahul Ilarion, economul schitului:

- Ce doriți, fraților? i-a întrebat el.
- Vrem să rămânem în mănăstire, părinte, și să ne facem călugări.
- Vreți să vă închinați viața lui Hristos?
- Asa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cuvioase părinte.
- Așteptați aici până vorbesc cu părintele stareț.

Auzind bătrânul stareț despre sosirea fraților, i-a spus economului: "Du-i la arhondaric, dă-le ceva de mâncare și,

începând de mâine dimineat , s stea trei zile si trei nopti la poarta m n stirii, s bat fiecare cu b tul în butucii de la poart si s zic neîncetat rug ciunea "Doamne Iisuse", f r s le dati mâncare pân a treia zi. Dac vor avea r bdare, îi primim în m n stire".

Economul s-a întors la frati si i-a dus la arhondaric unde s-au odihnit. La miezul noptii au mers la Utrenie, iar a doua zi au fost dusi la poarta m n stirii si s-au rugat toat ziua, lovind cu betele în trunchiul unui brad. Când loveau în butuc, ziceau si rug ciunea "Doamne Iisuse". C lug rii si fratii treceau pe lâng ei, dar nimeni nu-i întreba nimic. Seara s-a reîntors economul si i-a întrebat:

- Ei, fratilor, a zis ceva copacul?

- Nu! au r spus ei.

- Nu-i este foame copacului?

- Nu! au zis ei.

- Iat , asa trebuie s rabde c lug rul în m n stire!

Mergeti la arhondaric si dup ce v faceti pravila si canonul v odihniti putin. Apoi veniti la Utrenie.

Urm toarele dou zile au f cut la fel. A treia zi, seara, a venit staretul Ioanichie Moroi în poarta m n s-tirii, a binecuvântat pe cei doi frati, apoi i-a dus în biseric si le-a spus se închine la icoana f c toare de minuni a Maicii Domnului.

Apoi, s-au spovedit începând cu viata din copil rie si au primit aghiasm mare si putin hran , iar a doua zi s-au împ rt sit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.

La urm fratii Vasile si Constantin au fost trimisi de staret la oi, iar fratele Gheorghe a p scut în continuare vitele. Dar, timp de trei luni, n-au avut voie s se vad si s vorbeasc unul cu altul.

Asa au fost primiti în m n stare acesti frati binecuvântati de Dumnezeu si de Maica Domnului.

PERSONALITATEA DUHOVNICEASCA A STARETULUI IOANICHIE MOROI

Întemeiat în anul 1655 de c tre un sihastru sfânt, Atanasie, împreun cu ucenicii s i, Schitul Sih stria a fost dependent de M n stirea Neamt pân în anul 1947, când a devenit m n stare de sine-st t toare. Schitul a fost înnoit în anul 1734 de Episcopul Ghedeon de Husi si reînnoit în anul 1824, dup r scoala eterist , de Mitropolitul Veniamin Costachi, pentru ca, dup secularizarea din anii 1861-1863, s ajung aproape pustiu.

În anul 1884, construindu-se o fabric de cherestea în imediata apropiere a schitului, putinii sihastru s-au retras în alte locuri mai linistite. Doar un singur c lug r, monahul Ionatan, a r mas ca paznic al bisericii acestui schit, timp de dou zeci si cinci de ani. Pe atunci, la Sih stria se f cea Sfânta Liturghie numai o dat pe an, la 8 septembrie, de hramul schitului.

În aceast perioad , viitorul Ieroschimonah Ioanichie Moroi, mergând în pelerinaj la Mormântul Domnului si apoi în Muntele Athos, a renuntat la familie si s-a f cut monah la una din chiliile românești din Athos. În anul 1900, a revenit în tar si a intrat în obstea M n stirii Neamt, având ascultarea de paraclisier.

În anul 1909, Mitropolitul Moldovei, Pimen Georgescu, a hot rât desfiintarea fabricii de cherestea de la Sih stria si reînfiintarea schitului. În acest scop, Schimonahul Ioanichie a fost hirotonit ieroschimonah si trimis ca egumen în acest schit.

Asa a reînscut Schitul Sihăstria, având în fruntea sa un egumen atonit foarte râvnitor pentru cele sfinte. Timp de peste 20 de ani, el a săvârșit zilnic Sfânta Liturghie, fiind singurul preot slujitor. De asemenea, purta grijă de buna creștere a ucenicilor și de toate cele necesare schitului.

Făcându-se cunoscut nevointa sa, veneau la Sihăstria multi credinciosi. Dintre acestia multi tineri căutau viață duhovnicească, printre care s-au numărat și cei trei frați, Vasile, Gheorghe și Constantin, care au intrat în obstea acestui schit, întrucât doreau o nevointă monahală deosebită și căutau din copilărie un asemenea egumen și duhovnic iscusit.

Începând din anul 1909 și până la sfârșitul vieții sale - anul 1944 - cât a fost egumen al schitului Sihăstria, Protosinghelul Ioanichie Moroi a reușit să facă din acest schit pustiu o adevărată sihăstrie duhovnicească, după modelul celor din Muntele Athos. Sfânta Liturghie se săvârșea zilnic, Utrenia se făcea la miezul nopții și celelalte slujbe, la vremea lor. Bătrânul însuși nu dădea binecuvântare de începerea slujbei până nu veneau toți frații la biserică. Spovedania se făcea săptămânal, în fiecare vineri, iar Sfânta Împărtășanie se dădea de obicei la 30-40 zile, după răvna fiecăruia. Masa se dădea o dată pe zi: luni, miercuri și vineri, la ora 3 după-amiază, fără ulei, iar în celelalte zile se serveau două mese cu ulei și brânzeturi, după rânduiel.

La chilii, fiecare era dator să-și facă canonul rânduit pentru călugări: 300 de metanii și 600 de închinăciuni, precum și citirea zilnică din Psaltire. Cei care nu veneau la Utrenie și nu-și făceau canonul, nu primeau hrană în acea zi. De asemenea, nimeni nu avea voie să primească rude în chilie, să aibă bani și să vorbească cele lumesti.

Toți clugarii din obstea schitului citeau Psaltirea și repetau rugăciunea "Doamne Iisuse" în tăcere și smerenie. Ba, erau cinci frați și clugari care stiau întreaga Psaltire pe de rost și o repetau zilnic. Fiecare se nevoia după putere. Unii mergeau cu hrană la pustnicii din păduri, iar alții se retrăgeau la bordeie în pădurile din împrejurimi. Toate se făceau însă cu binecuvântarea egumenului.

Dar și egumenul schitului, Protosinghelul Ioanichie, ducea o nevoiță personală foarte aspră. Zicea Părintele Cleopa despre stăretul său: "Întrucât săvârșea Sfânta Liturghie zilnic, nu mânca nimic de luni până sâmbătă, mulțumindu-se numai cu Sfânta Împărtășanie și cu prescură care se cuvine preotului slujitor. În aceste cinci zile egumenul venea la trapeză cu obstea și citea cuvânt de învățtură de la Sfântul Teodor Studitul. Însă sâmbătă și Duminică, ca și în celelalte sărbători mari, lua masa împreună cu toată obstea".

Ne povestea Părintele Cleopa și o minune petrecută cu stăretul său, Protosinghelul Ioanichie Moroi:

În anul 1925, după îndreptarea calendarului, egumenul Sihăstriei era în mare îndoială. Nu stia dacă este bun sau nu stilul nou. Deci, s-a închis în chilie și a început să postească și să se roage ca Dumnezeu să-i dea un semn cum să țină calendarul, pe stil vechi sau pe stil nou.

După aproape 20 de zile de post, văzând clugarii că egumenul nu mai dădea nici un semn de viață, s-au gândit că nu cumva s-a moartă din cauza postului. Atunci s-au sfătuit să stricească și să-i salveze viața.

Ierodiaconul Ghemnație Pristav, fiind mai curajos, a scos usa chiliei din balamale cu tapina și l-a aflat pe egumenul Ioanichie căzut jos, foarte slăbit, cu Psaltirea lângă el.

Apoi, înt rindu-se cu Preacuratele Taine și cu puțin hran , în trei zile și-a revenit și a spus fiilor și duhovnicesti cât de multe și grele ispite a p timit de la diavoli în aceste timp de post aspru și de rug ciune. Uneori îl amenintau c îl omoar .

Alteori îl b teau cu toiege de foc. Odat , a v zut o ceat de diavoli cu culioane rosii, zicând:

- Hai s t iem pe b trâmul acesta, c vrea s se fac sfânt! Apoi au strigat cu mânie asupra lui:

- Cine ti-a spus tie c ast zi se mai fac sfinti?

- Dar vou cine v-a spus c nu se mai fac? le-a r spuns egumenul.

În alt zi iar și l-au amenintat:

- Degeaba mai postesti, c tot în mâinile noastre o s cazi! Iar el le-a zis:

- Eu am n dejde în mila lui Dumnezeu și în rug ciu-nile Maicii Domnului, c m voi izb vi de mâinile voastre!

Dup mai multe zile de post, a v zut deasupra sa în v zduh trei sfinti îmbr cati arhiereste, care sem nau cu Sfintii Trei Ierarhi. Cel din mijloc i-a zis cu glas ca de trâmbit :

- Ioanichie, de ce te îndoiesti și nu faci ascultare? Nu stii c neascultarea moarte lucreaz ? Sau nu ai citit c este mai mare ascultarea decât jertfa? Deci ascult de cei mai mari, c nu vei r spunde tu de îndreptarea calendarului!

Apoi, binecuvântându-l toti trei deodat , s-au urcat spre cer și nu i-a mai v zut.

Din ziua aceea, b trâmul nu s-a mai îndoit de îndreptarea calendarului.

În timpul s u liber, staretul mergea cu fratii la ascultare, lucra în gr din , cerceta pe cei bolnavi și d dea sfaturi la

credinciosii care veneau la schit. Cel mai bun sfat, pe care îl dădea adeseori ucenicilor săi, era acesta: "Măbăieți, dacă vreți să vă mântuiți, să aveți frica lui Dumnezeu, să vă păziți mintea curată și să nu uitați pe "Doamne Iisuse!"

Protosinghelul Ioanichie Moroi avea și darul facerii de minuni și uneori izgonea duhurile rele din oameni.

Odată a fost chemat la Târgu Neamț să sfințească casa unei familii de credincioși.

Cu el a mers și fratele Constantin Ilie. După ce a terminat slujba de sfintire, credinciosii l-au servit cu o cană de cafea cu lapte. Bătrânul însă nu mânca niciodată în afara mănăstirii. Credinciosii insistând să guste, staretul a spus: "Iată, binecuvântez cana aceasta și dacă nu veți vedea nici un semn, atunci voi gusta".

Binecuvântând cana cu lapte, imediat au văzut toți un șarpe învârtindu-se în cană și s-au sperșimântat, zicând: "Noi am pus lapte în cană, de unde este acest șarpe?"

Vă rog să ne iertați". Bătrânul atunci a spus: "Acesta este diavolul lăcomiei păntecelui!" Și binecuvântând din nou cana, șarpele a dispărut. La urmă, gazda a aruncat laptele.

Altădată, un frate din schit voia să se ducă la Târgu Neamț să cumpere ceva pentru sine. Dar nu a luat binecuvântare de la staret. Mergând pe cale, șapte diavoli în chip de cuguri, foarte groaznici la vedere, l-au întâmpinat și îl bătău cu bastoane de foc, chinându-l cumplit și fugându-l prin pădure. Apoi, ajungând la schit, fiind urmărit de diavoli, striga în auzul tuturor: "Nu mă lăsați! Șapte fug după mine! Nu mă lăsați! Șapte după mine!"

Frații, prinzându-l, l-au legat și i-au spus staretului. Iar el i-a făcut rugăciune de dezlegare de blestem și de izgonire a duhurilor necurate. Apoi a spus fratilor să-l dezlege. Frații însă

i-au zis: "Dar dac fuge iar?" Iar staretul le-a r spus: "Nu v temeti. Dac l-a dezlegat Dumnezeu, nu-l mai tineti voi legat!" Si asa cu rug ciu-nile b trănului, fratele s-a f cut cu totul s n tos.

Iat doar câteva din faptele minunate ale cuviosului ieroschimonah si staret Ioanichie Moroi, care a pov tuit Schitul Sih stria timp de 35 de ani si a format duhovniceste numerosi tineri, în fruntea c rora era si viitorul Arhimandrit Cleopa Ilie.

DIN ISPITELE DE ÎNCEPUT ALE FRATELUI CONSTANTIN

Pe când fratele Constantin era cu ascultarea la vite, st tea în chilie cu un alt frate, pe nume Nicolae, c ruia îi pl cea ordinea si cur tenia. Venind odat de la ascultare, Constantin s-a desc ltat de opinci si a intrat în chilie, f r a se scutura pe haine. Fratele Nicolae, cum l-a v zut, i-a dat o palm c nu p streaz cur tenia.

Atunci Constantin s-a dus la fratii s i mai mari, descult si dezbr cat cum era, si le-a spus ce i s-a întâmplat, iar ei i-au zis, muștrându-l: "Frate Constantin, unde sunt r nile lui Hristos pe trupul t u?"

Mai târziu ne spunea P rintele Cleopa: "Iat asa m-au mângâiat fratii mei mai mari! Si, neavând un ad post, m-a luat fratele Vasile, stuparul schitului, si m-a g zduit pentru o vreme într-o c mar unde tinea ramele de la stupi".

Mai spunea P rintele Cleopa: "Când eram tân r, veneam de la grajd si m odihneam pân la miezul noptii. Eram patru ucenici la Petru Ganea. El avea o chilie si toti dormeam jos, pe rogojini, c erau putine chilii. Era unul Simion, unul Nistor, unul Pavel si eu.

"No, m i Costache, m i Nistor, no, m i Simioane, m i Pavele, auzit-ati m i voi glasul arhanghelului?" Când suna clopotul noaptea. "No, m i coconi, haideti la rug ciune!" C noi dac nu mergeam la Utrenie, a doua zi nu ne d dea mâncare.

"No, Costache, ia-ti opincile!" Atunci era iarn si eu ca s nu m mai încalt, c aveam opinci, fugeam desculț la paraclis. Obielele erau puse pe-acolo prin chilie pe sob ; toate erau ude. Paraclisul era unde-i aghiasmatarul acum. St team desculț acolo si el zicea b trânului Ioanichie Moroi: "No, p rinte staret, b ietul sta st în colț dup us , no si desculț fuge prin z pad . No, o s se îmboln veasc !"

Dar b trânul Ioanichie zicea: "Las -l m i, s se nevoiasc !".

IERODIACONUL CRISTOFOR SIHAȘTRUL

Umblând fratii Vasile si Constantin cu oile prin p durile Sihlei, au întâlnit mai multi c lug ri pustnici în apropiere de pesteră Sfintei Teodora si de Râpa lui Coroi, la trei kilometri de Sihla.

Odat au aflat un bordei pustnicesc sub r d cinile brazilor din adâncul muntilor.

Au b tut în us , dar n-a r spus nimeni. Intrând în untru, au v zut o mas si o hârtie pe ea unde scria: "Aici locuieste jivina p mântului, D.C.". Unul dintre frati a zis: "Câti robi ascunsi are Hristos în p durile acestea!"

Dup câteva zile au aflat taina bordeiului, c ci a sosit într-o sear la stâna Sih striei p rintele ce se nevoia în acea colib , Ierodiaconul Cristofor. A venit cu o traist în spate, unde purta craniul unui sfânt pe care îl aflate în p dure în chip

minunat și care răspândea o bună mireasmă. Apoi Ierodiaconul Cristofor a mers împreună cu frații de la stână la egumenul Sihstriei, Protosinghelul Ioanichie, și i-a spus cum a aflat acele moaste pe care le purta la sine, zicând:

"Pe când mă întorceam de la Schitul Sihla la bordeiul meu de sub Râpa lui Coroi, unde am slujit Sfânta Liturghie cu egumenul Schitului în ziua Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul, am adormit pe potec, sub un brad. Deodată, o mână nevăzută m-a sculat din somn. Năvăzând pe nimeni, am adormit din nou. După puțin timp, iar mi s-a desteptat cineva și am văzut în văzduh un cuvios care mi-a zis: "Părinte Cristofor, mergi o să vezi pași la dreapta și vei găsi lângă o pester mică osemintele mele. Te rog să îmi aduci numai craniul meu și să-l porți toată viața la sfântia ta ca binecuvântare, iar celelalte oase să le îngroapi în pământ".

Atunci am făcut Sfânta Cruce și am plecat să aflu acele sfinte moaste. Cum le-am aflat, am început să mă rog, apoi le-am sărutat, am împlinit porunca și am plecat cu craniul la bordei. Mă simteam foarte fericit și plin de bucurie duhovnicească.

Dar mă gândeam al cui era acest craniu. Rugându-mă mult, mi-a apărut înaintea cuviosului și mi-a zis: "Părinte Cristofor, îți mulțumesc că mi-ai îngropat osemintele și ai făcut ascultare, luând craniul meu. Iar dacă dorești să afli numele meu, mă numesc Ieroschimonahul Pavel". Era duhovnicul Sfintei Teodora de la Sihla".

Acest cuvios ierodiacon a rămas bovit trei zile la Schitul Sihstria, săvârșind zilnic Sfânta Liturghie împreună cu egumenul Ioanichie, și toți au sărutat sfintele moaste ale Cuviosului Pavel.

Apoi Părintele Cristofor a plecat înapoi în pământ, ducând și craniul pustnicului.

Zadarnic au încercat părinții din Sihla să-l găsească în car bordeiul, căci nimeni nu l-a mai aflat. Se vorbește în tradiția locului că între Schitul Sihla și Râpa lui Coroi din apropiere este un loc tăcut înuit de Dumnezeu, pe care nimeni nu-l poate descoperi. Acolo s-au nevoit de-a lungul veacurilor mulți sihastri sfinți.

Poate acolo să fi adormit și Părintele Cristofor cu craniul Cuviosului Pavel în bratele sale.

PUTEREA PSALTIRII

Ne spunea Părintele Cleopa cum au călătorit toți cei trei frați la Cernăuți, în vara anului 1930. Întrucât Gheorghe a fost armat acolo, au hotărât să se ducă împreună pentru a ridica livretul militar al acestuia.

Luând binecuvântare de la Părintele Ioanichie, egumenul schitului, au plecat pe jos de la Neamț spre nordul Moldovei. Pe cale au rânduie să meargă la distanță de 10-15 pași unul de altul pentru a repeta neîncetat rugăciunea inimii și să zică pe de rost Psaltirea lui David.

Primul popas l-au făcut la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Apoi, plecând spre Cernăuți, au ajuns într-un sat din județul Dorohoi și nu găseau loc să doarmă peste noapte. Dar o femeie credincioasă, văzându-i strășni, i-a întrebat:

- Ce doriți, fraților?
- Cum o căsuță să găzduim peste noapte și nu găsim!
- Avem noi o căsuță la marginea satului, în care nu locuiește nimeni. Dar nu știu de veți putea dormi în ea, căci este bântuit de diavoli, din cauza unor vrăjtoare!
- Dacă ne primiți, noi dormim în ea!

- Bine, fratilor, hai să vă duc acolo.

Ajungând în acea casă, frații au mâncat ceva și, fiind obosiți, s-au culcat. După puțin odihnă, durerile rele i-au sculat din somn, fiind când mult zgomot. Atunci, frații au scos Psaltirea, au aprins lumânări și s-au rugat toți trei câteva ore. La început se auzeau zgomote, strigăte și țipete. Apoi, rugându-se frații stăruitor, diavolii au fugit rusinați de puterea psalmilor.

Câteva zile au atipit iar puțin, dar demonii n-au mai îndrăznit să se apropie.

Dimineața, venind stăruina casei, i-a întrebat cum au dormit și, aflând cele petrecute, a cerut sfat cum ar putea să izbăvească casa de durerile rele. Frații i-au spus să citească seara, la miezul nopții și dimineața Psaltirea, să facă preotul aghiasm în casă, să postească, să fie spovediți și așa demonii vor fugi.

Ajungând frații la Cernăuți, și-au luat actele necesare de la regiment și s-au întors iar prin același sat unde au poposit peste noapte. Stăruina casei i-a primit cu bucurie și le-am răstăruisit când s-au rugat ei, casa nu i-a mai fost bântuită de diavoli. Atunci a înțeles femeia ce mare putere are Psaltirea împotriva durerilor necurate și a vrăjtoarelor.

NEVOINTA FRATELUI VASILE

Timp de trei ani de zile, rasoforul Vasile, fratele mai mare al Părintelui Cleopa, a avut ascultare la stăruină. El era așa de blând și plin de dragoste, încât îl iubeau toți, până și oile și câinii și păsările cerului.

Nevointa lui era aceasta: în fiecare zi mânca o singură dată, după-amiază, la ora trei. Stăruina Psaltirea, cele șapte Laude și mai multe acatiste pe de rost și le zicea zilnic, mergând după oi

cu capul descoperit. Noaptea f cea cincii sute de metanii si citea Vietile Sfintilor, cugetând mereu la judec tile Domnului.

O alt nevoint a acestui suflet iubitor de Hristos era purtarea de grij pentru pustnicii din p dure. Pe atunci se nevoiau în jurul Sih striei si al Schitului Sihla peste 40 de pustnici, c lug ri si maici. Fratele Vasile era prietenul pustnicilor.

Când întâlnea vreunul prin munti si p duri, chiar de nu- l cunostea, îi f cea metanie si îi zicea: "Binecuvinteaz -m , p rinte, si te roag lui Dumnezeu pentru mine, p c tosul! Aveti nevoie s v d m ceva de mâncare de la stân ?"

Dac pustnicul încuviinta, fratele Vasile îi aducea a doua zi brânz , cartofi, legume, sare si f in . Si avea numerosi sihastri pe care îi cunostea si îi cerceta la bordeiele lor.

Odat a întreat pe un sihastru:

- P rinte, ce s fac s m mântuiesc?

- Frate Vasile, a zis b trânul, roag -te mereu, f ascultare cu dragoste si s ai smerenie. De vei p zi acestea trei, cu sigurant te mântuiesti!

PROFETIA EPISCOPULUI SFÂNT IOAN

În toamna anului 1930, rasoforul Vasile p stea oile împreun cu fratele s u Constantin, pe obcina Muntilor Sihlei. Vasile mergea înaintea oilor si se ruga, iar Constantin mergea în urma lor. În ceasul acela a trecut pe acolo un pustnic sfânt si minunat, Episcopul Ioan, însoțit de un diacon. El fugise de la Kiev, prin anul 1918, din cauza prigoanei ateiste. Dup ce i-a binecuvântat pe amândoi, Episcopul Ioan, fiind înainte v z tor, a zis c tre fratele mai tân r prin diacon, care stia limba român :

- Frate Constantin, spune-i fratelui Vasile să se pregătească și să meargă înainte, că are de făcut o cale lungă !

Diaconul a tradus aceste cuvinte fratelui Constantin. Apoi fericitul episcop a plecat spre Sihla la duhovnicul său, Ieroschimonahul Vasian, care era pustnic aproape de peștera Sfintei Teodora. Constantin însă n-a înțeles ce însemnau vorbele episcopului. Dar, întâlnindu-se cu fratele său, care era în fruntea oilor, i-a spus cuvintele acelui pustnic sfânt.

Fratele Vasile a înțeles profetia Episcopului Ioan, și anume, că trebuie să se pregătească pentru ceasul morții, care se apropie.

SFÂRSITUL MINUNAT AL FRATELUI VASILE

În primăvara anului 1931, acest smerit ascultător și frate mai mare al Părintelui Cleopa s-a îmbolnăvit și a fost adus în schit. Odată, ieșind de la Sfânta Liturghie și rugându-se în fața bisericii, a avut o vedenie înfricoșătoare. De frică a început să plângă și să strige cu glas tare:

- Preasfânt Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă că mă bat diavolii! Nu mă lăsa!

Iar când președintele care s-au adunat în jurul lui a zis:

- Închinăți-vă, părinților! Închinăți-vă căci, iată, Stăpâna noastră a venit! Maica Domnului este de față, cu Mântuitorul în brațe! Iată-o deasupra noastră !...

- Frate Vasile, de ce ai strigat așa de tare? l-au întrebat colegii.

- Părinților, pe când mă rugam în fața bisericii, deodată am apărut o ceată de diavoli foarte fiorosi cu toiege de foc în mâini, care au început să mă bată cumplit și să strige: "În zadar

te mai rogi, c nu te-ai mântuit! Tu esti al nostru, c esti p c tos!" Atunci am început a striga cu n dejde c tre Maica Domnului. În clipa aceea s-a coborât din cer un nor alb, plin de lumin , pân deasupra bisericii. Iar în nor am v zut pe Maica Domnului cu pruncul în brate, zicându-mi:

- Nu te teme, c de acum mai ai trei zile si vii la noi! Apoi Mântuitorul ne-a binecuvântat pe toti si norul s-a ridicat la cer... P rintilor, mare putere si îndr zneal are Maica Domnului înaintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos si foarte mult ascult rug ciunile ei!

La urm i-a zis egumenul Ioanichie:

- Frate Vasile, s nu te însele vr jmasul! Ia aminte de sine si-ti p zeste mintea, c multe sunt cursele lui!

Apoi a zis c tre ceilalti frati:

- Dac dup trei zile fratele Vasile se va duce dintre noi, într-adev r Maica Domnului i s-a ar tat! Iar dac nu, atunci a fost înselat de diavoli!

Dup trei zile, exact la aceeasi or , rasoforul Vasile Ilie a adormit în pace, cu rug ciunea pe buze.

Cine stie câti pustnici sfinti se rugau în clipa aceea pentru odihna sufletului s u!

NEVOINTA SI SFÂRSITUL MONAHULUI GHERASIM ILIE

Monahul Gherasim Ilie era fratele mai mare al P rintelui Cleopa. El a p scut vitele schitului patru ani de zile, fiind un suflet foarte nevoitor si singuratic. Dup primirea schimei monahale, P rintele Gherasim si-a înmultit nevointa. Repeta zilnic Psaltirea si cele sapte Laude pe care le stia pe de

rost, iar noaptea făcea sute de metanii cu rugăciunea lui Iisus. Era un suflet foarte râvnitor, tainic, și avea mare evlavie către Maica Domnului. Vorbea puțin și avea darul lacrimilor.

Părintele Gherasim purta cu sine întotdeauna icoana Maicii Domnului. O învelea într-un servet curat, o puneă în traistă, alături de Vietile Sfinților, și pleca cu vitele la pășcut. În pășcută dăruia icoana în trunchiul unui fag, citea Acatistul Bunei Vestiri și făcea metanii.

Odată, pe când se ruga, a început a plânge tare înaintea icoanei Maicii Domnului.

Trecând pe acolo un pășdurar, l-a întrebat:

- Ce ți s-a întâmplat, pășrinte, de plângi așa?
- M-am lovit la un picior.
- Lasă, frate, că o să-ți treacă !
- Să dea Dumnezeu să-mi treacă !

Acest tânăr ostas al lui Hristos avea și o altă nevoie de taină. Totdeauna cugeta la moarte și la ceasul înfricosatei judecării. Când auzea că vreun pășrinte este greu bolnav, se ducea lângă el, îl mângâia, se ruga pentru dânsul, îi citea din sfintele cărți, apoi începea să verse lacrimi.

- De ce plângi, Părinte Gherasim? îl întreba cel bolnav.

- Plâng pentru că mi se apropie ceasul morții, iar eu încă nu m-am pregătit!

Monahul Gherasim se ducea uneori noaptea în cimitir și acolo se ruga și plângea singur la mormintele pășrintilor. Iar în chilie își făcea, în loc de pat, un sicriu, în care se odihnea câteva ceasuri.

Despre el ne mai povestea Părintele Cleopa: "Iubitul meu frate, Gherasim, stia Psaltirea cu tot cu Cântările lui Moise și cu Pomelnicul și cu Paraclisul Maicii Domnului, din scoartă în scoartă. El a umblat trei ani cu vacile. Stia Psaltirea toată, toată, de la Fericitul bărbatului..., până la terminare. Și răcul, mare

lupt a avut. Îl auzeam cum se certa cu diavoli. Ei îi luau metaniile, îl trageau de păr și îi ziceau: "Ce ai cu noi? Ne arzi cu psalmii!". Iar el plângea. Noaptea când îi era somn își da niste palme, zicând: "Nu dormi, calule! Uite sicriul!" Sicriul era rezemat de sobor. Nu dormea. Până la Utrenie făcea 500 de metanii și zicea până la zece catisme.

Eu dormeam. Nu-mi plăcea mie să fac atâta rugăciune. Numai ce zicea: "Scoală! Hai la Utrenie!" El nu dormea până la Utrenie. După Utrenie se culca în sicriul din chilie pe niste paie, punându-și o cioată sub cap. Într-o zi i-a zis un părinte: "Câte sicrie de acestea o să putrezească până vei muri sfântia ta!" El a răspuns: "Eu cred în bunul Dumnezeu - a răspuns el - că acesta îmi va fi mie casa de veci!"

Dormea trei ore, cel mult patru, după Utrenie. Eu m-am dus la staret, spunându-i: "Părinte staret, eu nu mai pot sta cu Gherasim! Toată noaptea se bate cu palmele, plânge!" Uneori începea să plângă și plângea câte două ceasuri, de credeai că sare de pe el, dar după ce se nevoia tare. "Mă, biete - a zis bătrânul - lasă-l, mami! El are lucrarea lui. Tu nu știi ce-i cu el. El are mare lucrare cu Psaltirea. Are lupte".

De aceea n-a trăit mult nici el, nici fratele Vasile, nici Costandie Uricaru. Și acela știa Psaltirea pe de rost. Știi de ce? Auzi ce zice pământe: Răpiti-s-au, ca să nu schimbe răutatea minții lor...!"

Așa a trăit Părintele Gherasim. Odată s-a îmbolnăvit și i-a zis egumenul:

- Să-ți aducem un doctor ca să te faci sănătos?

Iar el i-a răspuns cu lacrimi:

- Iertăți-mă, părintilor, eu m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea necaz și boală, numai să mă mântuiesc. Deci, dacă El a făcut milă cu mine, eu să mă împotrivesc? Lăsați-mă în mână și în voia lui Dumnezeu, că boala este spre mântuirea mea!

Fiind bolnav, P rintele Gherasim nu mai putea veni la biserică . Dar de la Sfânta Liturghie nu lipsea. Îl aduceau frații pe o p tur și îl asezau jos în pronaos.

- P rinte Gherasim, îi spuneau ceilalți, de ce nu stai la chilie până te faci mai bine?

- P rintilor, iertati-mă pe mine, păcătoșul. Am venit să mai ascult o Sfântă Liturghie! Poate aceasta este ultima din viața mea! Că nici o slujbă nu-i mai de nevoie pentru mântuirea noastră decât dumnezeiasca Liturghie!

Într-o zi a murit un călugăr bătrân. Atunci P rintele Gherasim a zis că trece totuși cu lacrimi: "Știți, părintilor, că după P rintele Vasile, mie îmi vine rândul să plec din viața aceasta".

Într-adevăr, în ziua de 14 septembrie 1933, la Înălțarea Sfintei Cruci, mult nevoitorul Gherasim și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, culcat în sicriul pe care singur și-l făcuse. Sub căpătâi și-a scris această scrisoare adresată fratelui său mai mic:

"Iubitul meu frate Constantin, știi că pe frăția ta te va ține Dumnezeu mai mult în această viață. Deci te rog să nu mă uitați pe mine, păcătoșul, la sfintele rugăciuni. Căci și eu, cu multe lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu pentru tine și pentru toți frații, să vă aducă Domnul pe calea mântuirii!"

VEDENIILE MINUNATE ALE FRATELUI CONSTANTIN

Când se împlineau 40 de zile de la moartea fratelui său Gherasim, Constantin citea la Psaltire și ținea post, rugându-se pentru mântuirea lui.

Odată a atipit puțin și a văzut că mormântul fratelui său, din cimitirul vechi de lângă biserică, s-a deschis și capacul de

pe sicriu s-a dat la o parte; iar de la Sfântul Altar a început să curg peste mormânt un izvor cu apă limpede ca cristalul și chipul fratelui se făcea alb ca zăpada. Atunci Gherasim s-a deșteptat ca din somn și a spus: "Frate Constantine, rugăciunile Bisericii m-au mântuit..."

În același an, după mutarea la Domnul a fraților săi, Constantin era foarte întristat pentru sfârșitul lor atât de timpuriu. Dar se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i descopere unde anume sunt sufletele lor. Și iată, într-o seară a adormit în chilie și nu s-a mai deșteptat până dimineață.

După ce s-a trezit, sufletul său era foarte liniștit și împăcat. Apoi s-a dus la egumenul schitului și i-a spus vedenia care o avusese în noaptea aceea. Zicea că s-a întâlnit cu frații săi, Vasile și Gherasim, împreună cu surorile sale plecate la Domnul, într-o grădină plină de flori și bună mireasmă, cu pomi încărcati de roade, unde peșeri cerești cântau laude lui Dumnezeu. Toată noaptea aceea a petrecut-o împreună cu frații săi plimbându-se împreună și cântând cu multă bucurie duhovnicească în grădina Raiului!

La urmă frații și-au luat rămas bun de la el și, promitându-i că se vor ruga pentru dânsul ca să fie cu toții împreună, l-au îndemnat să facă ascultare și să se roage neîncetat, că după o vreme va fi povătuitor de suflete și apoi va veni și el lângă ei.

Apoi s-au deșteptat stătând de bucurie, iar Constantin s-a deșteptat din somnul său adânc. Era deja ora 5 dimineața.

FRATELE CONSTANTIN PARACLISIER

Pe când era paraclisier, în anul 1932, P rintele Cleopa a fost martor ocular la câteva minuni petrecute în timpul Sfintei Liturghii, în biserica Schitului Sih stria.

Iat ce ne povestea el:

"S vedeti ce-am p tit aici cu un preot foarte bun, Calistrat Bobu. Ca duhovnic, a trecut odat pe la o maic care se nevoia în p dure. Pe atunci în p dure erau vreo 50 de pustnici. Ea i-a spus P rintelui Calistrat: "La voi nu se pogoar Duhul Sfânt, c ati trecut pe stilul nou!" De atunci, P rintele Calistrat era în îndoial .

Odat , pe când eram paraclisier, am observat c anafora de la staret era alb si dulce, iar cea de la P rintele Calistrat era verzuie si acr . Atunci l-am întrebat pe P rintele Ioanichie:

- P rinte staret, de ce când slujeste p rintele Calistrat, anafora este verzuie si acr ?

- M i, b iete, slujeste cu îndoial ! S-a dus la o pustnic din p dure si ea i-a spus c nu vine darul Duhului Sfânt la Liturghie din cauza calendarului. Si i-am spus c are s-o p teasc , fiindc el se îndoieste c nu vine Duhul Sfânt!

Odat P rintele Calistrat s vârsea Sfânta Liturghie si când a chemat harul Duhului Sfânt, numai ce vede c agnetul s-a f cut carne si curgea sânge pe Sfântul Disc si pe Sfântul Antimis. Iar când s-a uitat în Sfântul Potir a v zut sânge. Atunci m-a chemat pe mine:

- Frate Constantin, ia vino încoace! Ce vezi?

- Vai, părinte Calistrat! Sfânta Împărăteasa s-a făcut carne și sânge!

Atunci m-a trimis să-l chem pe părintele stareț. Starețul, când a venit, a pus să se citească Psaltirea la strană și a zis:

- Ei! Părinte Calistrat, acum crezi că vine Duhul Sfânt și preface Darurile?

- Iartă-mă, părinte! Și a căzut în genunchi.

- Ia uite! A venit Duhul Sfânt? S-a făcut carne? S-a făcut sânge? Te mai îndoiești de acum, părinte?

- Cred, părinte stareț. Te rog, iartă-mă!

- Ia și strânge Sfintele Taine!

Apoi a făcut cu dalta o gaură în piciorul Sfintei Mese, că Sfânta Masă este Mormântul Domnului, și a îngropat acolo Sfintele Taine, cum ne învață Sfântii Părinți. Iar potirul l-a sfințit din nou și l-a spălat la spăltoarea din Altar împreună cu Sfântul Antimis. Și am stat câteva ore până s-a citit Psaltirea toată. Apoi a început din nou rânduiala Sfintei Liturghii, continuând de la Proskomidie: "Și unul din ostasi cu sulita coasta Lui a împuns...". Și așa s-a săvârșit Sfânta Liturghie și nu s-a mai repetat acea minune.

- Acum crezi? i-a zis starețul.

- Cred, părinte!

Apoi, Părintele Ioanichie i-a dat canon 40 de zile și i-a zis: "De ce nu crezi, când eu îți spun, și te duci la babe să te învețe despre calendar?" Asta s-a petrecut în anul 1932.

Tot pe atunci am fost martor la o altă întâmplare minunată în timpul Sfintei Liturghii.

Odată, când slujea staretul Ioanichie Moroi, după sfintirea Darurilor, a sârit din Sfântul Potir un strop din Sfântul Sânge pe Sfântul Antimis. Acel strop a început să strălucească, apoi să se spândească în raze. Atunci Staretul Ioanichie a strigat către mine:

- Frate Constantin, ia vino încoace!

Venind eu, mi-a zis staretul:

- Ce vezi aici pe Sfântul Antimis?

- Văd o picătură din Sfântul Sânge. Strălucește atât de tare, încât aproape nu mă pot uita.

Atunci staretul mi-a zis:

- Vezi cui îți slujim noi? De aceea să fii cu mare frică și evlavie în Sfântul Altar!

Apoi, egumenul Ioanichie s-a împărțit cu această picătură din Sfântul Sânge.

Mai târziu, pe când aveam tot ascultarea de paraclisier, în mină stărea un preot care slujea și avea ulcer. Din această cauză nu putea suferi fumul de la candelă.

Acest preot de mai multe ori mi-a spus să fiu mai atent și să pun mâinile mai puțin; dar eu, din neatenție, greșeam mereu. Preotul, văzând aceasta, nu mi-a mai spus, dar se mârșea în sinea lui. De aceea, într-o noapte, după ce am venit de la Utrenie și m-am culcat, am avut o vedenie înfricosă și l-am văzut pe preot înconjurat de raze de lumină.

Atunci mi-am dat seama că avea o viață sfântă, am alergat repede la el și i-am cerut iertare. Apoi am mers la staret, atunci noaptea, și m-am marturisit, spunându-mi greșeala".

FRATELE CONSTANTIN PICTOR DE ICOANE

Povestea Părintele Cleopa, zicând: "Pe când eram frate, aveam talent la pictură .

Mă învățase pictura icoanelor un călugăr, Nil, de la Mănăstirea Secu. După ce am deprins desenul și pictura cu acuarele, am început cu vopsele. Uneori venea egumenul la chilia mea, se uita cum pictez și îi plăcea. Dar eu începusem să mă ispitesc de bani, că singur îmi cumpăram vopselele și cele de nevoie pentru pictarea sfintelor icoane.

Odată a venit părintele stareț la mine și mă ispitit:

- Ce pret are icoana aceea?

- Nu are pret, preacuvioase! i-am răspuns.

- Pe aceea, frate Costic, s-oții la pret că este frumoasă! mă încerca bătrânul.

Când am văzut eu că trebuie să mă tocimesc cu oamenii și să am bani, m-am temut să nu mă biruiesc de mândrie și de iubire de argint. Apoi, într-o zi a venit Părintele Chiriac, economul schitului, la chilia mea și mi-a zis: "Frate Costic, las pictura și hai la ascultare!" Deci am lăsat toate și am fost trimis să pascoile.

Asa m-am izbăvit atunci de două păcate - de mândrie și de iubirea de argint!"

MONAHUL GALACTION ILIE,
CEL DINTĂI PARINTE DUHOVNICESC
AL FRATELUI CONSTANTIN

Acest c l u g r î m b u n t t i t, originar prin str mosii s i din S listea Sibiului, s-a n scut în comuna Pipirig-Neamt, din p r i n t i s r a c i. În tinerețe a fost cioban la oile satului.

Apoi, dorind s u r m e z e l u i Hristos, în anul 1918 a intrat în nevointa c l u g r e a s c e la Schitul Sih stria, primind tunderea în monahism în anul 1925. Aici a avut aceeași ascultare binecuvântat , p s t o r i n d o i l e s c h i t u l u i t i m p d e 25 d e a n i. Acest cuvios p r i n t e e r a u n m a r e n e v o i t o r. El a contribuit mult la formarea duhovnicească a fratelui Constantin Ilie - viitorul P r i n t e Cleopa -, care i-a fost ucenic la stân î n t r e a n i i 1930-1942.

Iat c â t e v a d i n o s t e n e l i l e a c e s t u i b t r â n b i n e c u v â n t a t d e Dumnezeu:

Spunea ucenicul s u, fratele Constantin, c p r i n t e l e Galaction nu mânca niciodată , p â n n u - s i f c e a o b i s n u i t u l c a n o n c l u g r e s c. Când îl chemau frații la mas , b t r â n u l r s p u n d e a: "Iertati-m , fratilor, eu nu mi-am f c u t p e a s t z i d a t o r i a c t r e D u m n e z e u. Deci cum s m n â n c d a c n u m i - a m f c u t d a t o r i a?"

Apoi p r i n t e l e s e r e t r g e a î n p d u r e, își termina rug ciunile și metaniile și pe urm s t t e a l a m a s .

Spunea iar și ucenicul s u c b t r â n u l n u m â n c a miercurea și vinerea până seara, după ce r s r e a u s t e l e l e. Atunci p r i n t e l e își f c e a s e m n u l C r u c i i, cerea iertare de la toți, lua anafor și apoi mânca liniștit. Odat l - a î n t r e b a t u c e n i c u l:

- P rinte Galaction, ziua este mare si sfintia ta esti slab si b trân. Nu ar fi bine s dezlegi cu masa mai devreme?

- Frate Constantin, ascult ce mi-a spus p rintele Atanasie din M n stirea Neamt.

Odat , un sfânt a v zut cum era dus un mort la groap , iar înaintea si în urma sicriului mergeau doi îngeri frumoși. Atunci sfântul i-a întrebat: "Cine sunteți voi?" Iar îngerii au r spus: "Eu m numesc "Miercurea" si eu "Vinerea"! Am venit aici cu porunca Domnului s ajut m acest suflet, care în toat viata a postit miercurea si vinerea în cinstea patimilor lui Hristos". De când mi-a spus p rintele Atanasie istoria aceasta, n-am mai mâncat nimic în aceste zile, ca s -mi ajute si mie Sfânta Miercuri si Sfânta Vineri în ceasul mortii.

Acest smerit p rinte, dac vedea pe cineva trecând pe lâng stân , îndat zicea ucenicului s u:

- Du-te, frate Constantin, si cheam pe omul acela s stea la mas cu noi, c aici la oi este izvor si, dac nu dai deloc din el, izvorul seac . Iar dac dai câte ceva, Dumnezeu tine oile s n toase si nu se cunoaste de unde dai, c este binecuvântarea Domnului peste noi.

Mai spuneau ucenicii lui c n-au v zut niciodat pe p rintele Galaction s m nânce singur sau pe ascuns. Dac primea ceva de mâncare din m n stire, nu gusta nimic pân nu venea la stân . Aici îi chema pe toti si împ rtea egal la fiecare.

- De ce nu m nânci niciodat singur, p rinte Galaction? îl întrebau fratii. Iar el le r spunea:

- Mare primejdie este pentru c lug r s m nânce pe ascuns! Apoi, cu inima plin de pace, ad uga:

- Ei, fratilor, dragostea si cu fr tia mult întrece bog tia!

P rintele Galaction era cel mai s rac c lug r din m n stire. Avea un singur rând de haine, un cojoc si câteva schimburi. Odat l-a întrebat ucenicul:

- De ce nu-ti faci si sfintia ta niste haine bune, cum au ceilalti p rinti? Iar b trānul i-a zis:

- Frate Constantin, eu m-am spovedit la un pustnic pe care l-am intālnit umblānd cu oile pe munte. Acela mi-a spus: "P rinte Galaction, s ai atāta avere cāt s o poti duce odat în spate, cānd te muti dintr-un loc în altul". Apoi mi-a ad ugat: "S nu-ti r mân niciodat canonul de metanii, s zici neîncetat rug ciunea lui Iisus si s te împaci cu toti mai înainte de asfintitul soarelui! De vei p zi toate acestea, Dumnezeu îti va face parte de mântuire!"

Alt dat a intālnit b trānul în p dure un pustnic sfânt si l-a întrebat:

- Spune-mi, p rinte, cānd va fi sfārsitul lumii?

Iar cuviosul sihastru, suspinānd, i-a r spus:

- Stii cānd va fi sfārsitul lumii? Cānd nu va mai fi c rare de la vecin la vecin! Adic atunci cānd va lipsi dragostea dintre oameni!

Seara, obisnuia P rintele Galaction s pun pe frati la citit, din Pateric si din Sfānta Scriptur , c foarte mult dorea s asculte cuvântul Domnului.

Odat a zis ucenicului s u:

- Frate Constantin, te rog mai citeste din Sfānta Scriptur despre r bdarea lui Iov!

Cāt timp fratele Constantin citea, P rintele Galac-tion l crima. Apoi a ad ugat:

- Iat , acesta a fost un om mare pe lume, c n-a cārtit înaintea lui Dumnezeu cānd i-a luat atātea oi, atātea vite si copii. Dar eu, p c tosul, cāt sunt de slab în credint ! C dac se îmboln veste sau pierde vreo oaie, nici nu pot mânca în ziua aceea!

- De ce nu poti mânca atunci, P rinte Galaction? îl întreba ucenicul.

- Apoi mai am curaj s m nânc, când v d c Dumnezeu pedepseste turma pentru p catele mele?

Dup 12 ani de ascultare la oile m n stirii si la alte ascult ri, în vara anului 1942 monahul Cleopa Ilie a fost ales loctiitor de egumen la Sih stria, iar b trânu Galaction a r mas cu alti ucenici la oi.

În toamna anului 1946, dup aproape 30 de ani de ascultare, P rintele Galaction si-a rupt un picior. Pe când z cea în pat si își astepta sfârșitul, a auzit c a murit un c lug r, anume Nazarie. Deci a spus fostului s u ucenic, P rintele Cleopa, care acum devenise staret:

- V rog, p rinte staret, s nu-l îngropati pe P rintele Nazarie f r mine! Nu faceti cheltuial de dou ori! Mâine sear , la ora sase, m voi duce si eu din viata aceasta!

A doua zi, la ora prevestit , P rintele Galaction, bunul ostas al lui Hristos si-a dat duhul în mâinile Domnului. În ziua aceea împlinea 64 de ani! Asa s-a s vârsit acest fiu al ascult rii, p rintele sufletesc de la oi al Arhimandritului Cleopa Ilie!

LA OILE SIHASTRIEI

P rintele Cleopa ne povestea: "În anii în care am fost cioban la oile schitului împreun cu fratii mei, am avut mari bucurii duhovnicesti. Stâna, oile, tr irea în liniste si singur tate pe munte, în mijlocul naturii, mi-au fost scoal de c lug rie si teologie.

Atunci am citit eu Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin, Teologhicon sau Descoperirea adev ratei credinte ortodoxe. M i b iete, atât de drag mi-era. Când se înc lzea vremea, cârlanii, berbecii, se b gau în tufe. Era otav în Poiana Ciresului si st teau acolo. "Stati acolo!" le ziceam eu si citeam Dogmatica.

Când vedeam cele scrise despre Preasfânta Treime, deosebirea între înger, om si Dumnezeu, despre însusirile Preasfintei Treimi, când citeam despre Rai, despre iad - dogmele Sfântului Ioan Damaschin - uitam ziua s m nânc.

Era un bordei vechi în care m ad posteam si unde îmi aducea cineva din m n stire mâncare. Si seara când veneam, m întrebam: "Eu oare am mâncat azi?" Vedeam mâncarea acolo si ziceam: "N-am mâncat!" Toat ziua m ocupam cu Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. Erau brânduse pe acolo, c era toamn , si puneam câte o brândus z loag la carte. Cât am fost la oi si la vaci, am citit: Sfântul Macarie Egipteanul, Sfântul Macarie Alexandrinul, Vietile Sfintilor - care le aveam toate 12 volumele cump rate de acas , de la M n stirea Cozancea. Le-am avut în traist când am venit la m n stire. Citeam si mi se p rea c trece ziua ca un ceas. Si Vietile Sfintilor, foarte te înt resc. Foarte.

Asa, m i copii, totdeauna s ai o carte cu tine. Citeste Acatistul Mântuitorului, a Maicii Domnului, zi rug ciunea "Doamne Iisuse". Si s ai si ceva de ploaie.

În acesti ani m-am rugat mult si am citit Sfânta Scriptur si alte numeroase scrieri ale Sfintilor P rinti, precum: Patericul, Scara Sfântului Ioan Sc rarul, c rtile Sfântului Teodor Studitul, Sfântului Isaac Sirul, Sfântului Efrem Sirul, Putul Sfântului Ioan Gur de Aur, Exaimeronul Sfântului Vasile cel Mare si altele. C rtile acestea le împrumutam din

bibliotecile M n stirilor Neamt si Secu si le purtam cu mine în desag , cu oile pe munte.

Dup ce terminam pravila, scoteam c rtile Sfintilor P rinti si citeam lâng oi pân seara. Si parc -i vedeam pe Sfintii Antonie, Macarie cel Mare, Ioan Gur de Aur si ceilalti cum îmi vorbeau. Pe Sfântul Antonie cel Mare îl vedeam cu barb alb , mare, cu un chip luminat si îmi povestea, încât tot ce-mi spunea se întip rea în mintea mea, precum ai scrie cu degetul pe cear . Tot ce am citit atunci nu mai pot uita.

Mai târziu am început si eu s scriu c rti, dar, fiindc le-am scris f r binecuvântare, le-am dat foc. Mergând la p rintele staret Ioanichie si spunând ce-am f cut, el mi-a dat binecuvântare, zicând: "S scrii tot".

RUGACIUNE SI ASCULTARE

Pe când era la oi, fratele Constantin a citit într-o carte c orice c lug r trebuie s citeasc cele sapte Laude. De aceea le-a înv tat pe de rost. Dar nu putea s le zic , c ci oile îl nec jeau. Atunci s-a dus la p rintele staret Ioanichie si i-a spus c nu poate face Ceasurile (Laudele). Iar staretul l-a întrebat: "Cu a cui binecuvântare le-ai înv tat si cine te-a pus s faci Ceasurile? Tu s citesti Rug ciunile de dimineat si Acatistul Maicii Domnului, iar seara Rug ciunile spre somn si Paraclisul Maicii Domnului, si în tot timpul s zici "Doamne Iisuse...". Iar Ceasurile le s vârseste Biserica pentru toti, c ci se citesc zilnic la stran ".

CUM S-A VINDECAT FRATELE CONSTANTIN

Într-o prim var Constantin a avut hemoragie, fiind bolnav de pl mîni. Atunci P rintele Galaction, care r spunea de stîn , l-a trimis s scoat r d cini de urzic , s le fiarb si s bea zeama. F cînd asa, s-a vindecat.

Dup mai multi ani, ajungînd staret la Sih stria, s-a dus la Bucuresti cu unele treburi si a vorbit credinciosilor în aceasi zi în patru locuri. Stiind c a fost bolnav de pl mîni, o credincioas s-a mirat de unde are atîta putere si l-a dus la doctorul Atanasiu, care, f cîndu-i raze, l-a întreat: "Ce ai f cut matale, p rinte, c ti-a crescut un pl mân nou?" Iar p rintele i-a spus cum a b ut zeam de r d cini de urzici si cu ajutorul lui Dumnezeu s-a f cut s n tos.

O MINUNE A SFÂNTULUI IOAN CEL NOU

Odat , fratele Constantin a plecat peste munte la sora sa, Ecaterina, de la M n stirea Agapia Veche. În p dure, la locul numit Poiana Trapezei, s-a v zut înconjurat de o turm mare de porci mistreti, fiind amenintat de moarte. V zînd c se apropie de el, a început s cînte cu voce tare condacul Sfîntului Ioan cel Nou de la Suceava: "Ap r torului si sprijinatorului crestin t tii...".

În clipa aceea nu a mai v zut nimic în jurul s u. Dup ce a mai urcat putin si a ajuns în vârful dealului, de spaim si de oboseal a c zut la p mînt. Dup ce si-a revenit, cu mare greutate a ajuns la M n stirea Agapia Veche.

ÎNTÂLNIREA CU RASOFORUL ILIE IACOB (SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMT)

Cuviosul Ioan Iacob de la Neamt a intrat în viața monahală mai întâi la Mănăstirea Neamt, în anul 1933, fiind orfan de ambii părinți. Stăruitorul Mănăstirii Neamt de atunci era Episcopul Nicodim Munteanu, viitorul Patriarh al României.

Episcopul Nicodim, după ce l-a binecuvântat și l-a închinat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserică lui Ștefan cel Mare, i-a rânduit să facă ascultare la farmacia mănăstirii cu monahul Iov, care ducea viață sfântă. Apoi a fost numit ajutor de bibliotecar al Mănăstirii Neamt unde se îngrijea de buna păstrare a vechilor manuscrise și de adevărat pentru citit monahilor din obștea lavrei și a schiturilor din împrejurimi.

La acest cuvios frate, ajuns mai târziu la Locurile Sfinte, venea și fratele Constantin Ilie de la Schitul Sihăstria să cerceteze duhovnicești din biblioteca mănăstirii. Odată, prin anul 1934, fratele Constantin a împrumutat de la rasoforul Ilie Iacob cartea "Alfavită sufletească", scrisă de Sfântul Dimitrie al Rostovului. În vara aceluiași an, rasoforul Ilie, venind la Sihăstria împreună cu economul mării lavre, l-a întrebat pe fratele Constantin, care păstrea oile pe vale:

- Frate Constantin, ai terminat de citit cartea "Alfavită sufletească"?

- Mai am de citit puțin și, după ce termin, o aduc la bibliotecă.

- Bine, frate Constantin, Dumnezeu să-ți ajute pe calea mântuirii! La Mănăstirea Neamt sunt multe cărți sfinte. Citeste-le acum cât ești tânăr, că la bătrânețe vei avea alte griji!...

PLECAREA LA ARMATA

În anul 1935, fratele Constantin Ilie a fost chemat la armat . Deci, l sând oile pe munte, a coborât în schit, s-a spovedit la p rintele egumen, s-a împ rt sit cu Trupul si Sângele Domnului si, dup ce s-a rugat îndeajuns, a cerut binecuvântare si a plecat la Botosani, fiind încorporat într-un regiment de transmisiuni.

Acolo a continuat cu rug ciunea si cu înfrânarea. A f cut si o cerere special precum c este vietuitor de m n stare si nu are voie s m nânce carne.

Comandantul regimentului i-a aprobat s ia de la cantin ceea ce îi convine. Iar el s-a înfrânat si s-a rugat mult si de aceea, cât timp a fost în armat , nu a avut nici o necur tie trupeasc în somn.

Mult vreme a purtat hain monahal în cadrul armatei, fiind rânduit la infirmerie.

Aici ajuta pe cei bolnavi, își f cea pravila rânduit , se ocupa de cur tenie si era cinstit de toti, atât de ofiteri, cât si de soldati.

Comandantul regimentului se bucura de prezenta sa si îl proteja întru toate, c ci f cea rug ciune seara si dimineata în capela regimentului cu soldatii, iar în s rb tori îi ducea pe toti la biseric . Astfel multi se bucurau de prezenta si de viata sa închinat lui Hristos.

De aceea, de multe ori era pus de cadrele militare s vorbeasc celorlalti soldati.

Chiar si ofiterii se adunau s -l asculte si multi se foloseau de cuvintele lui.

În cazuri speciale, când unii soldați bolnavi aveau nevoie urgent de preot, fratele Constantin le aducea preotul militar și -i spovedea și -i împărtășea. Ba unii dintre ei îi cereau sfat duhovnicesc, cum ar putea să intre și ei în viața monahală.

La terminarea stagiului militar, i s-a propus să rămân în cadrul armatei: "Stai aici, căci cu memoria pe care o ai, vei ajunge general!" Dar el a refuzat, spunând că este "soldat în armata lui Hristos, Împăratul Împăraților".

În anul 1936, tânărul caporal Constantin Ilie, fiind eliberat din armată, s-a reîntors din nou la Schitul Sihăstria, dând laudă lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru toate.

LEGAMÂNTUL SCHIMONAHULUI PAISIE CU FRATELE CONSTANTIN

Povestea Părintele Cleopa ucenicilor săi:

"Când eram militar și mai aveam câteva luni până la eliberare, am stat la Părintele Paisie în concediu și l-am ajutat la lucru, deoarece construia o chilie nouă cu paraclis. Aici avea ca ucenic pe un unchi al meu, Părintele Ghenadie, un om al lui Dumnezeu, care a fost toată viața cioban la oi și nu s-a mai căsătorit, iar la bătrânețe s-a retras la Schitul Cozancea.

Părintele Paisie, văzând că termin concediul și trebuie să mă întorc la regiment, m-a luat deoparte și mi-a zis:

- Spune-mi, frate Constantin, dacă te eliberezi din armată, nu vii aici la mine?

La aceasta, eu i-am răspuns:

- Preacuvioase P rinte Paisie, nu vreau s te mint. Eu sunt legat sufleteste de Schitul Sih stria, unde m-am dus întâi si unde au adormit fratii mei în Domnul.

Aici în Cozancea este prea aproape de satul meu si as vrea s fiu mai str in si necunoscut de rudele mele. Dup eliberarea mea, m voi întoarce tot la Sih stria!

El, auzind, a l crimat si a zis:

- Eu am n d jduit c voi avea un ucenic din familia voastr . Dar dac nu ai de gând s vii aici dup armat , atunci si eu, nu dup mult vreme, voi merge tot la Sih stria!

- Bine, P rinte Paisie! Eu acum m întorc la regiment...

- Dac pleci, merg si eu s te conduc!

Am mers împreun pân la locul de unde se vedeau câmpiile si dealurile spre satul meu. Atunci p rintele a zis cu lacrimi în ochi:

- Hai s facem un jur mânt! S facem mai întâi trei metanii!

- Da, P rinte Paisie! S facem!

Dup ce am f cut trei metanii amândoi, el a zis această rug ciune: "Preasfânt Treime, Dumnezeu nostru, pentru rug ciunile Preacuratei N sc toare de Dumnezeu si ale tuturor sfintilor T i, rânduieste ca, de va muri fratele Constantin înaintea mea, s fiu eu la capul lui; iar de voi muri eu mai înainte, s fie el la capul meu! Amin".

Dup aceea, cu multe lacrimi ne-am luat r mas bun unul de la altul. Această desp rtire a noastră s-a întâmplat în vara anului 1936".

Acest legământ s-a împlinit după 54 de ani, adică la 18 octombrie 1990, când marele duhovnic al Moldovei, Ieroschimonaahul Paisie Olaru, își dădea duhul în mâinile lui Hristos în Mănăstirea Sihăstria, la orele 4 dimineața. În același timp de plecare către viața de dincolo, Arhimandritul Cleopa Ilie a stat lângă capul bătrânului și s-a rugat cu lacrimi pentru el, citindu-i molitfele de dare a sufletului.

După mai bine de opt ani de la mutarea Ieroschimonaahului Paisie la cele cerești, adică la 2 decembrie 1998, și Arhimandritul Cleopa Ilie își dădea duhul în mâinile lui Hristos, lăsând orfani duhovnicești sute de călugări și zeci de mii de credincioși care îi erau fii sufletești. Suntem încredințați că acești mari părinți duhovnicești ai monahismului românesc sunt împreună astăzi în raiul desfructurii și se roagă cu toți sfinții pentru mântuirea noastră, a tuturor!

TUNDEREA ÎN MONAHISM

Eliberându-se din armată în toamna anului 1936, rasoforul Constantin Ilie a fost trimis iar și la aceeași ascultare de mai înainte. Fiind cel mai tânăr la oi, ajuta pe ceilalți părinți, Galaction Ilie și Antonie Olaru. Apoi dădea oile la strung, le mulgea, făcea curtenie în stână, închegea laptele pentru brânză și mergea cu oile la pășune.

Toți cei trei păstori de oi erau foarte blânzi, smeriți, tăcuți și iubeau cel mai mult sfânta rugăciune. De aceea, toate se desfășurau în liniște și pace și nu aveau nici o tulburare în ascultarea lor.

În anul 1937, la sfârșitul lunii iulie, rasoforul Constantin Ilie a fost rânduit de egumen să fie făcut călugăr. Acum avea 6 ani de ucenicie în schit și armata făcută.

Tunderea sa în monahism a fost aprobată de Sfânta Mitropolie a Moldovei cu ordinul nr. 10042 din 1936 și a avut loc la 2 august 1937. Nasul său de călugărie a fost rânduit Schimonahul Proclu Popa, un mare nevoitor plin de iubire și smerenie, originar din comuna Piatra Soimului, județul Neamț.

Fratele Constantin îl ruga pe bătrân să-l ia sub mănție, însă el îi zicea:

- Frate Costic, eu sunt tare bătrân, am 77 de ani, și nu mai pot. Te rog, caut pe altcineva să-ți fie nas!

- Părinte Proclu, dacă nu mă vei sfătui să te taci sub mănție, nu mă mai călugăresc degrabă! a zis rasoforul Constantin.

Auzind bătrânul și blândul Schimonah Proclu aceste cuvinte, s-a bucurat mult, zicând:

- Bine, frate Costic, pregătește-te că la noapte te iau sub mănție!

Începând slujba tunderii în călugărie, toți părinții și frații se rugau lui Dumnezeu să-l întărească pe calea vieții duhovnicești, ca să-și duc crucea până la sfârșit.

Dar, când să-i pună numele de călugărie, un părinte apropiat egumenului, anume Schimonahul Nicolae, i-a spus:

- Părinte starete, puneți-i numele Cleopa, că tot nu avem nici un călugăr cu acest nume!

- Bine zici, părinte Nicolae!

Apoi starețul a rostit:

- Fratele nostru, monahul Cleopa, își tunde perii capului său, în numele Tatălui, Amin; și al Fiului, Amin; și al Sfântului Duh, Amin. Să zicem pentru dânsul: "Doamne miluiește!"

După ce a fost tuns în chipul călugăresc, monahul Cleopa a fost binecuvântat de starețul său, iar nasul lui l-a închinat la icoana Maicii Domnului și l-a așezat în strană, după tradiție.

Asa a fost tunderea în monahism a P rintelui Cleopa, care avea s fie unul din cei mai mari stareti si p rinti duhovnicesti ai t rii noastre!

ALTA ISPITIRE CU IUBIREA DE ARGINT

P rintele Cleopa ne spunea: "Când eram frate în Sih stria, nimeni nu-si încuia chilia, c ei nici nu avea cine si ce fura. Tot ce aveam nevoie, ni se d dea de la obste. Dar s vezi cum a vrut vr jmasul s m prind odat cu patima iubirii de argint. Prin anul 1937, când eram buc tar, a venit un credincios la noi si mi-a zis: "P rinte Cleopa, iat ce monede noi si frumoase au iesit!" Si mi-a dat una si mie.

Eu am dus banul la chilie, l-am pus pe fereastr sub o hârtie, ca s nu-l vad nimeni, si am încuiat usa. De la buc t rie m duceam mereu la chilie si s ltam hârtia de pe geam, s v d dac nu a disp rut banul. Nu trecea mult si iar m duceam la chilie!

Într-o zi, v zând eu c mi-a lipit vr jmasul inima de ban, încât tineam usa încuiat si m gândeam numai la el, am f cut semnul Sfintei Cruci, am descuiat din nou usa chiliei si am dat banul la un s rac.

Asa am sc pat de iubirea de argint!"

ARDEREA SCHITULUI SIHASTRIA

Prin anii 1938-1941, Schitul Sih stria num ra peste 35 de p rinti si frati. Îns chiliile erau toate din lemn de brad si destul de vechi, c ei b trânul staret Ioanichie, având peste 80

de ani, cu greu putea să se îngrijească de toate cele de trebuință.

În data de 30 mai 1941, apropiindu-se spre toarea în Irtiri Domnului, când mii de pelerini vin să se închine la mănăstirile nemțene și să asculte Sfânta Liturghie de la Mănăstirea Neamț, frații și părinții de la Sihăstria se sileau și ei să facă față numerosilor credincioși care poposeau câte o noapte în fiecare mănăstire.

Dar fiind secet și bătrând un vânt uscat, deodată de la o scânteițe s-a aprins o chilie de lemn și, într-o jumătate de ceas, toată incinta era cuprinsă de flăcări, arzând toate chiliile, acoperișul bisericii de piatră și paraclisul de lemn cu hramul Sfintii Părinte Ioachim și Ana, și nu s-au mai putut salva decât puține obiecte de cult.

În acea învălmușală, câțiva credincioși au intrat prin flăcări și au scos din paraclis Sfânta Evanghelie, Sfintele Taine, câteva icoane și sfintele vase. Dar, neștiind unde se află Sfintele Moaste, le-au lăsat în Sfântul Altar și au fugit afară. Și pe când toți se întristau pentru pierderea sfintelor moaste, deodată s-a vădit prin văzduh o cutie albă de argint cu o panglică roșie lungă, unde se păstrau moastele sfinților, care, iesind singur din paraclis și zburând pe deasupra, a căzut în mijlocul curții.

Văzând părinții această minune, au ridicat cutia cu sfintele moaste, le-au sărutat și au mulțumit lui Dumnezeu cu lacrimi. Iată că Dumnezeu minunilor face minuni în toată vremea și locul, dacă avem credință și ne rugăm Lui cu lacrimi și smerenie!

Apoi bătrânul stareț Ioanichie Moroi, văzând că toată osteneala lui de peste 30 de ani s-a risipit într-un singur ceas, cu lacrimi în ochi a făcut trei metanii în fața bisericii de piatră

ramas fără acoperis, și a zis cuvintele dreptului Iov: Domnul a dat, Domnul a luat! Fie numele Domnului binecuvântat! Amin.

Prin asemenea ispite, primejdii și neazuri i-a fost dat să treacă acestui cuvios stareț, până s-a mutat la cerștile lui casuri. Dar Protosinghelul Ioanichie nu se descuraja, ci îi îmbrăta pe toți, zicând: "Părintilor, să nu vă descurajați că a ars mănăstirea. Că pentru păcatele noastre a ars și pentru că să se reînnoiască ctitorii!

Sfintele voastre răbdări toate ispitele cu tărie și nu părăsiți locul acesta sfânt prin rugăciunile și lacrimile înaintașilor noștri. Numai să țineți cu tărie rânduiala acestui schit. Că cine nu ține rânduiala locului, îl izgonește locul de aici! Păstrați rânduielile călugărești și nu lăsați nesăvârșite nici într-o zi dumnezeiasca Liturghie și cele șapte Laude.

De veți face așa și veți duce viața curată și veți avea dragoste între voi, să știți că Maica Domnului va ridica din cenușa acest sfânt loc și veți avea pace și mântuire în locul acesta. Iar de nu veți păzi cu sfîntenie pravila, postul și datoriile voastre călugărești, să știți că se va pustii locul acesta. Că lui Dumnezeu mai mult îi place un loc pustiu și curat, decât un loc cu călugări multi și dezbinati!"

CUM A FOST ALES LOCTIITOR DE EGUMEN MONAHUL CLEOPA

După incendiul din vara anului 1941, Schitul Sihăstria supraviețuia din ce în ce mai greu. Bătrânul stareț, în vârstă de 82 de ani, era tot mai bolnav. Nu mai putea sluji Sfânta Liturghie și cu greu spovedea și dădea sfaturi. Ba, a fost și bătut de hoții Baltă, care i-au scos un ochi.

În vara anului 1942, în Sihstria slujea numai Ieroschimonahul Ioil Gheorghiu, ucenicul bătrânului stareț, ajutat de Ieromonahul Calistrat Bobu. Apoi, din cauza lipsei de chilia, după incendiul amintit, o bună parte din frații și călugării s-au dus la Mănăstirile Neamț și Secu. Mâncarea se făcea într-o bucătărie de vară, iar masa se dădea la obște într-un beci, care ținea loc de trapez în timpul zilei, iar noaptea era dormitor pentru părinți.

Starețul Ioanichie Moroi avea însuși și mângâieri. Odată, pe când era bolnav și se îngrijora pentru soarta schitului, a intrat în chilia lui o femeie îmbrăcată cu bună cuviință și, apropiindu-se de el, i-a zis: "Nu te întrista, Părinte Ioanichie. De acum ne vom îngriji noi de acest sfânt locas!" Era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, patroana schitului! Într-adevăr, din anul 1942 s-a simțit permanent acoperământul și binecuvântarea Maicii Domnului peste Sihstria.

În aceeași perioadă, părinții duhovnici, împreună cu tot soborul, la propunerea egumenului Ioanichie Moroi, au hotărât să-l numească locțiitor de egumen pe monahul Cleopa Ilie, care era tânăr, hotărât și foarte duhovnicesc. Atunci duhovnicii și bătrânii au făcut rugăciune în biserică la icoana Maicii Domnului și apoi au urcat cu toții la stâna schitului de pe muntele Tăciunele, ca să-l cheme pe Părintele Cleopa ca locțiitor de stareț până va rândui Dumnezeu un egumen.

Era în Postul Sfinților Apostoli. Când au ajuns cu toții la stână, frații, împreună cu Părintele Cleopa, tundeau oile. Atunci Ierodiaconul Gheorghie Pristav, care era mai îndrăgnet, i-a zis:

- Părinte Cleopa, a venit vremea, ca pe timpul lui David, să lasi pe cele fete toare și de acum să pastori pe cele cuvântătoare! Iată, schitul este ars, starețul nostru este orb și bolnav și călugării se risipesc! Vino și ajută la refacerea

schitului. Te vrem cu totii, te cheamă și părintele stareț Ioanichie, care ne-a crescut pe toți, că el nu mai poate!

Auzind aceste cuvinte, Părintele Cleopa a zis:

- Eu sunt prea tânăr și nu pot să fiu stareț la schit. Căutați pe altcineva, că eu nu mă pricep să povățuiesc sufletele și sunt om pe câțos!

- Ba nu, Părinte Cleopa, acum te cheamă Dumnezeu și trebuie să faci ascultare, cum ai făcut totdeauna! Te vom ajuta și noi și, cu rugăciunile Maicii Domnului, avem nădejde că vei putea salva obștea schitului nostru care se risipește din zi în zi!

- Vă rog, părinților, a zis monahul Cleopa, mai lăsați-mă să mă rog lui Dumnezeu și să mă gândesc o lună de zile, că sunt tânăr și nu știu ce să fac! Dacă nu, mă duc la Mănăstirea Secu!

- Bine, Părinte Cleopa, te lăsați o lună de zile să te rogi!

Apoi, coborând de la stână, a zis duhovnicul Calistrat: "Prea repede l-am luat pe Părintele Cleopa! Să ne rugăm la Maica Domnului și să-l mai lăsați să se gândească!"

A doua zi, Părintele Cleopa a scris o carte postală Părintelui Paisie de la Schitul Cozancea și i-a cerut sfat ce să facă în această grea încercare. Iar el a postit trei zile și s-a rugat în taină lui Dumnezeu să se facă voia Sa.

După zece zile a primit de la pustnicul Paisie o carte postală cu următorul cuprins: "Dragul tatei, de la mine pe câțosul să fii ca și cum n-ai da și ca și cum n-ai lua! Nu te bucura când te-or pune stareț și nu te supăra când te-or scoate din stăreție! Fă ascultare de bătrânul stareț și de soborul părinților și lasă-te într-o vreme în voia lui Dumnezeu!"

Astfel, Schimonahul Paisie l-a binecuvântat să ajute la înnoirea Schitului Sihăstria și trecând o lună de zile de

rug ciune și așteptare, monahul Cleopa a luat conducerea administrativă a obștii. Părintii și frații s-au bucurat de această schimbare și toți ascultau de cuvântul său. Ba și bătrânul stareț era fericit că ucenicul său iubit a fost rânduit de Dumnezeu să povătuiască acest schit.

LOCTIITOR DE EGUMEN

Prima grijă a Părintelui Cleopa a fost aceea de a reînnoi incinta și chiliile arse de foc în anul 1941. Cu ajutorul Mănăstirii Neamț, care a dat gratuit sute de metri cubi de lemn și cherestea, și al credincioșilor din împrejurimi, în toamna anului 1942 s-a început construcția a două corpuri de chilii cu peste 20 de încăperi, în locul celor distruse de foc. În anii următori, 1943-1944, la aceste chilii au lucrat cel mai mult credincioșii din satul Rădăușeni - Suceava, care erau evacuați din cauza războiului în condițiile dure seculare din împrejurimi.

Noul egumen era foarte pretuit, atât de obștea schitului, cât și de credincioșii refugiați aici, întrucât era foarte evlavios, postea mult, era blând, îi îmbrățișa pe toți, călugări și mireni, și îndeosebi avea darul cuvântului prin care călăuzea și hrănea duhovnicește pe fiecare.

După ce frontul a trecut la vest de Carpați, Părintele Cleopa a continuat construcția chiliilor și a acoperit cu tablă biserica de piatră.

Astfel, cu harul lui Dumnezeu și cu binecuvântarea Maicii Domnului, protecția acestui sfânt așezământ, Părintele Cleopa s-a dovedit de la început un călugăr foarte râvnitor, un egumen curajos și duhovnicesc și un bun iconom.

SFÂRSITUL STARETULUI IOANICHIE MOROI

După 33 de ani de aspră nevoită duhovnicească, Protosinghelul Ioanichie Moroi s-a îmbolnăvit greu și nu mai putea conduce Schitul Sihăstria. Dar era fericit că ucenicul său, monahul Cleopa, a fost rânduit să-i continue activitatea duhovnicească.

Ultimii doi ani de viață, marele stareț i-a petrecut mai mult în chilie, rugându-se lui Dumnezeu ziua și noaptea, spovedindu-se și dând sfaturi ucenicilor săi. Dar era fericit că schitul se înnoia atât duhovnicește, cât și material.

În anul 1943, boala starețului Ioanichie se agravase. Zi și noapte avea doi ucenici care îl îngrijeau. Iar în august 1944, fiul său după trup, monahul Nicanor, a fost împuscat de ostașii ruși în apropierea frontului.

La 3 septembrie 1944, simțindu-și aproape sfârșitul, bătrânul i-a chemat pe toți lângă patul său și le-a dat ultimul sfat. Adică să se roage neîncetat, să facă ascultare cu dragoste, să iubească sfânta biserică și să ducă viață curată în Hristos. Apoi, cerându-și iertare, i-a sărutat pe toți și le-a zis de trei ori: "Mă duc la Tata!...", proorocind prin aceasta sfârșitul vieții lui.

După o viață cu grele încercări și mari suferințe, la 5 septembrie, orele 10, marele stareț Ioanichie Moroi și-a dat sufletul în mâinile Tatălui Ceresc, lăsând în urma lui un vrednic continuator în lucrarea de înnoire a acestui schit, pe Părintele Cleopa. Fiind plâns de tot soborul, a fost înmormântat în cimitirul nou din livada mănăstirii.

Trecând câțiva ani, și Schimonahia Augustina din Mănăstirea Agapia, fostă soție a lui, și-a dat sufletul cu pace, fiind înmormântată în cimitirul mănăstirii.

CUM A FOST ALES EGUMEN DEPLIN MONAHUL CLEOPA

Dup mutarea la cele ceresti a b trânului egumen Ioanichie Moroi, toat grija Schitului Sih stria ap sa pe umerii monahului Cleopa. Dar el nu voia s primeasc hirotonia în diacon si preot, c ci se temea de aceast mare r spundere în fata lui Dumnezeu. Iat îns cum a rânduit Dumnezeu s fie hirotonit si apoi s fie numit egumen deplin al schitului:

În luna octombrie, anul 1944, monahul Cleopa împreun cu câtiva frati au mers la via schitului din comuna Racova - Buhusi, pentru a aduce struguri. Pe cale, aproape de Buhusi, i-a iesit înaintea o femeie evlavioas , având în mâinile sale un rând de vesminte preotesti, un liturghier si un toiag de preot si i-a zis:

- P rinte, au r mas în casa mea aceste vesminte si obiecte sfinte de la un preot militar, care st tea la noi pe timpul r zboiului. Apoi, mergând cu frontul mai departe, le-a l sat în casa noastr si nu stiu ce s fac cu ele!

- Soro, d -le la o biseric sau la o m n stare care are nevoie de ele, c nu este bine s tii în cas aceste obiecte sfinte!

- P rinte, dac le dau sfintiei tale, le primesti?

- D -ni-le nou , crestin , si le ducem la m n stare, c este p cat s stea oriunde!

- Poftim, p rinte, vesmintele, cartea si toiagul! Multumesc lui Dumnezeu c v-am întâlnit s vi le dau!

Luând aceste obiecte, P rintele Cleopa le-a pus în c rut si cugeta în sine: "Oare de ce a adus aceast femeie vesmintele, toiagul si liturghierul tocmai la mine? Nu cumva este un semn c Dumnezeu vrea s fiu hirotonit preot si s pov tuiesc cu toiagul acesta obstea Schitului Sih stria?"

Întorcându-se de la vie și spovedindu-se, a spus duhovnicului toate acestea. Iar duhovnicul, înțelegând că este un semn de la Dumnezeu, i-a zis: "Fă ascultare, Părinte Cleopa, că aceasta am făcut totuși la călugărie și fără aceasta nu ne putem mântui! Apoi cine să conducă obștea schitului, dacă totuși fugim de răspundere? Că zice Sfântii Părinti: "Ascultarea este viață, iar neascultarea este moarte!"

După două luni, la 27 decembrie 1944, când se prăznuiește Sfântul Arhidiacon Stefan, monahul Cleopa a fost hirotonit ierodiacon; iar la 23 ianuarie 1945, când se prăznuiește Sfântul Sfânt Mucenic Clement, a fost hirotonit ieromonah de Episcopul Galaction Cordun, pe atunci stareț al Mănăstirii Neamț.

După puțin timp, Ieromonahul Cleopa Ilie avea să fie numit oficial egumen al Schitului Sihăstria.

SCHITUL SIHASTRIA ÎNTRE ANII 1945-1946

Odată cu încetarea războiului, lucrările de reînnoire a schitului, începute în anul 1942, au continuat încă trei ani. Astfel, în anul 1945 s-a terminat și s-a sfârșit trapeza nouă, unde puteau lua masa peste o sută de persoane. De asemenea s-au terminat în bună parte chiliile de pe latura de nord a incintei, cu zece încăperi mari, și bucatăria pentru întreaga obște. În anii 1945-1946 s-a refăcut și corpul de chilii din partea de sud a incintei, compus tot din zece încăperi, însă mai mici.

Iată ce povestea Părintele Cleopa despre greutățile care le-a întâmpinat cu înnoirea schitului: "Când m-au numit stareț, era foarte greu. Schitul nu avea nici de unele. Hramul venea și noi nu aveam nimic pregătit. Chiliile erau arse și clopotele topite, iar la biserică mare fusese de asemenea mistuit de flăcări

acoperisul. Atunci m-am dus la M n stirea Neamt s împrumut ceva bani. Dar nu mi-au dat, c ci nu aveau fonduri.

Apoi am trecut pe la Protosinghelul Ioachim Sp taru, omul lui Dumnezeu! La el se afla un bun crestin din Bucuresti, Constantin Vâlsan, director general la Telefoane. Acesta, auzind c nu avem nimic pentru hram, mi-a dat 800.000 de lei, bani multi pe vremea aceea. Când am venit la Sih stria, m astepta P rintele Ioil Gheorghiu, duhovnicul nostru, care se ruga lui Dumnezeu ca s primim ceva ajutor. Auzind de donatia primit , s-a mirat si a multumit lui Dumnezeu".

În prim vara anului 1946, credinciosii din comuna R d seni - Suceava, care fuseser evacuati pe timpul r zboiului în p durile din jurul Sih striei, au hot rât s construiasc , în mod gratuit, un nou paraclis de iarn în locul celui incendiat în anul 1941, cu acelasi hram - Sfintii P rinti Ioachim si Ana.

Ctitorul acestui nou sfânt l cas a fost Ieromonahul si duhovnicul Gherasim Câmpanu, originar din acelasi sat. Pân la sfârșitul anului 1946, paraclisul era aproape gata. Lipsea doar catapeteasma, care era în lucru, si pictura interioar .

Prin aceasta, locuitorii din R d seni, ca si din alte sate, au s vârsit un act de recunostint lui Dumnezeu si nevoitorilor din acest schit, pentru c au fost izb viti de primejdii si de moarte la Sih stria, pe timpul r zboiului din vara anului 1944.

În acesti doi ani, 1945-1946, a rânduit Dumnezeu s vin numerosi tineri si vârstnici în obstea schitului, m rindu-se mult num rul vietuitorilor. Aceasta s-a întâmplat din dou motive. Întâi, din cauza foametei si a s r ciei care amenintau întreaga tar , si al doilea, pentru renumele deosebit pe care începuse s -l aib Protosinghelul Cleopa. De aceea Schitul Sih stria luase o amploare atât duhovniceasc , cât si material deosebit .

Sufletul acestei proști era, desigur, Părintele Cleopa, omul lui Dumnezeu, care începuse să fie tot mai vestit în partea locului. Cu ei în timp ce alte mănăstiri și schituri aveau lipsă de personal și mai ales lipsă de părinți duhovnicești, Sihăstria înflorea din zi în zi datorită blândului și milostivului egumen al acestui schit. El era părinte, tată și povătuitor sufletesc al tuturor: clerici, intelectuali, credincioși de rând, săraci și cerșetori.

Zilnic era cercutat de toți și stătea în mijlocul mulțimii, ajutând, sfătuind, muștrând, hrănind și împărțind pe fiecare. Astfel, Părintele Cleopa s-a făcut cunoscut în țară mai ales prin darul cuvântului și prin predici, apoi prin spovedanie și sfătuire duhovnicească, și, al treilea, prin milostenie.

Datorită bunătății și înțelepciunii sale duhovnicești, Dumnezeu sporea harul și darul în el și le revărsa peste obstea acestui schit, cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea acestui sfânt asezământ.

EPISCOPUL SFÂNT IOAN DIN MUNTII SIHLEI ȘI PĂRINTELE CLEOPA

Fericitul Episcop Ioan s-a întâlnit întâia oară cu frații Constantin și Vasile în toamna anului 1930, în Munții Sihleii, la locul numit "Râpa lui Coroi", când i-a profetit lui Vasile prin fratele său Constantin "că trebuie să se pregătească că are de mers o cale lungă". Într-adevăr, după șase luni, fratele Vasile s-a mutat la Domnul.

Despre alte întâlniri ale acestui episcop minunat cu Părintele Cleopa nu avem cunoștință; dar credem că ele au avut loc cu siguranță. În schimb, vremurile tulburi din anii 1940-1950 au

f cut s nu se vorbeasc în public despre acest episcop sfânt, care s-a nevoit în această zon până după anul 1951.

Cele trei "întâlniri" din anii 1946-1947 ale Protosinghelului Teodul Varzare, duhovnicul M n stirii Agapia, cu acest sfânt episcop, în Poiana Trapezei, pe poteca ce coboară dinspre Agapia spre Sih stria, sunt destul de concludente.

Prima întâlnire a avut loc în primăvara anului 1946, când episcopul a cerut să i se aducă hârtie și cerneală "c are ceva de scris".

V zând pe duhovnic, episcopul l-a binecuvântat cu amândou mâinile și i-a zis cu glas profetic: "P rinte Teodul, te duci la Sih stria, la P rintele Cleopa? De multe ori m duc și eu la Sih stria și stau la slujb în biseric , îns , cu darul lui Dumnezeu, nu m vede nimeni! Stiu c sfântia ta vrei să te retragi din Agapia la Sih stria, dar s nu te duci. R mâi acolo și f ascultare, c nu degeaba te-a trimis Dumnezeu la Agapia. Acolo este mântuirea sfintiei tale!"

Iată la ce m sur de sfîntenie ajunsese acest mare episcop și vas al Duhului Sfânt! El venea la sfintele slujbe la Sih stria, dar nu-l vedea nimeni. Îns el îl cinstea în chip deosebit pe P rintele Cleopa.

A doua întâlnire între P rintele Teodul și Episcopul Ioan a avut loc în vara aceluiași an, în același loc, când p rintele i-a adus hârtie și cerneală după cum i-a cerut, dar nimeni nu știe dacă fericitul episcop a scris ceva și ce anume.

Episcopul, binecuvântându-l iar și cu amândou mâinile, l-a s rutat pe frunte și i-a zis: "P rinte Teodul, te duci la Sih stria. Mai bine întoarce-te înapoi la Agapia, c P rintele Cleopa lipsește azi din schit, c ci este chemat la M n stirea Neamț la consiliu!" Iată ce minunat era acest episcop plin de harul Duhului Sfânt! El se ruga pentru P rintele Cleopa și îl ajuta haric s pov tuiască bine acest sfânt locas.

Astfel acest episcop sfânt, care fusese vicar la Mitropolia din Kiev până în anul 1918, după care s-a refugiat în România și s-a nevoit în Munții Sihleii, era în strâns legătură duhovnicească cu Mănăstirea Sihleii și cu Părintele Cleopa cu care, probabil, se întâlnea fie tainic, noaptea, fie în Duhul Sfânt, prin sfânta rugăciune. Unii părinți duhovnici cred că acest sfânt episcop se vedea uneori cu Părintele Cleopa, pe când acesta se retrăsese în anul 1948 în Munții Sihleii, întrucât amândoi își aveau chiliile pustnicești în partea locului.

Noi suntem încredințați că cei ce slujesc lui Hristos cu inimă curată, se cunosc și aici și dincolo de mormânt, se caută unii pe alții, se iubesc, se ajută și se roagă unii pentru alții. Căci aceasta este bucuria cuviosilor, lauda dreptilor și mângâierea sfinților, ca, atât "în trup", cât și "în afară de trup", să se cunoască haric unii cu alții în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

A treia și ultima întâlnire a Episcopului Ioan cu Părintele Teodul a avut loc în vara anului 1947, când dorea să se reîntoarcă în patria sa.

RIDICAREA SCHITULUI SIHASTRIA LA RANG DE MANASTIRE

În anul 1947, fiind cunoscut peste tot numele și activitatea duhovnicească și administrativă a Protosin-ghelului Cleopa Ilie, egumenul Schitului Sihleii, Patriarhia Română a luat în atenție eforturile de înnoire generală a acestui sfânt așezământ monahal.

Cel dintâi care a propus ridicarea Schitului Sihleii la rang de mănăstire independentă și de sine stătătoare, a fost Arhimandritul Teofil Pandele, care era director și inspector general la Ministerul Cultelor, și care supraveghea activitatea

tuturor m n stirilor din tar , atât pe linie de minister, cât si la nivel de Patriarhie.

Cercetând canonic si administrativ situatia Schitului Sih stria si constatând c acest asez mânt îndeplinește toate conditiile legale pentru a fi ridicat la rang de m n stare, Arhimandritul Teofil Pandelescu a făcut un memoriu amplu pe care l-a înmănat atât Patriarhului Nicodim si Mitropolitului Moldovei, Irineu Mih Ilescu, cât si Ministerului Cultelor. Cercetându-se la fata locului, s-a constatat c Schitul Sih stria are o obste de peste 50 de vietuitori si c desf soar o activitate duhovnicească si misionară deosebit în partea locului, fiind condus de un stareț autodidact de mare renume.

Luând în considerare toate acestea, la propunerea Mitropoliei Moldovei, Patriarhul României a aprobat ridicarea Schitului Sih stria la rang de m n stare cu decizia patriarhal nr. 299/30 iunie 1947, precum si ridicarea Protosinghelului Cleopa Ilie la rang de arhimandrit cu decizia patriarhal nr. 379/19 septembrie 1947.

Aceasta s-a hot rât întrucât el a reusit ca, numai în cinci ani de zile, s fac dintr-un schit ars integral, o m n stare renumit si bine organizat .

Hirotesia în arhimandrit a P rintelui Cleopa a fost făcut de Episcopul Valeriu Moglan, Vicarul Mitropoliei Moldovei, în M n stirea Sih stria, la 19 septembrie 1947. În predica sa, Episcopul Valeriu a adresat Arhimandritului Cleopa urm toarele cuvinte: "P rinte Cleopa, primește bastonul acesta. Cine ascult de sfintia ta, de Dumnezeu ascult ! Cine nu ascult , poti s -l bati cu toată p durezza, c om din el tot nu mai faci!"

D m mai jos actul sinodal de ridicare la rang de m n stare a Schitului Sih stria - Neamt, cu hramul Nasterea Maicii Domnului:

PATRIARHUL ROMÂNIEI

Nr. 298 Cabinet

1947 iunie 30

DECIZIUNEA nr. 299

Din mila lui Dumnezeu, Nicodim, Arhiepiscop al Bucurestilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei si Patriarh al României.

Având în vedere raportul Nr. 83/947, al Sf. Schit Sih stria din Jud. Neamt, prin care solicit ridicarea la rangul de M n stare;

Având în vedere, c personalul Sf. Schit trece de 50 de persoane;

Având în vedere dragostea si abnegatia cu care personalul Sf. Schit Sih stria din jud. Neamt își îndeplineste îndatoririle monahale,

DECIDEM :

Art. I. - Sf. Schit Sih stria, din jud. Neamt, se ridic la rangul de M n stare, numindu-se pe viitor "Sf. M n stare Sih stria", jud. Neamt.

Art. II. - P.C. P r. Staret al Sfintei M n stiri Neamt-Secu, jud. Neamt, este îns rcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Dat în sedinta noastr Patriarhal , ast zi 30 Iunie 1947.

PATRIARH,
NICODIM

Odată cu această hotărâre sinodală, a trecut sub ascultarea Mănăstirii Sihla și Schitul Sihla, care era condus atunci de Ieromonahul Clement Popovici. De asemenea, a fost transferat în posesia Mănăstirii Sihla poiana numită Piciorul Crucii, precum și Muntele Tăciu-nele.

Aceste puține date s-au scris pentru a nu fi uitate în timp de cei ce vor urma după noi.

TUNDEREA ÎN MONAHISM A MAMEI PĂRINTELUI CLEOPA

Nemaiavând pe nimeni acasă, bătrâna mamă Ana Ilie plângea zilnic pentru cei nouă copii mutați de timpuriu la Domnul. Singura ei alinare în sat era biserica și cimitirul. În fiecare sâmbătă toare era nelipsit de la biserică, iar după slujbă își plângea copiii în cimitir.

Ultimul ei sprijin era acum Părintele Cleopa, starețul Sihlăriei, care fusese ales de Dumnezeu să slujească Biserica lui Hristos.

Copiii îi muriseră toți de tineri, în afară de Părintele Cleopa, iar sotul ei, Alexandru, se mutase și el la cele vesnice, în anul 1943.

Despre acest moment părintele povestea: "Când a murit tata, mama îmi trimitea telegramă după telegramă, chemându-mă la înmormântare.

Mai târziu, când ne-am întâlnit, mama m-a întrebat:

- De ce n-ai venit la înmormântarea tatei?

- Eu am venit la mănăstire și nu mai am tată, nici mamă! am răspuns.

- Cum așa? Eu nu sunt mama ta? întreb b trâna printre lacrimi.

- Vino la m n stare si atunci esti mama mea!"

Într-o toamnă târzie de noiembrie, din anul 1946, P rintele Cleopa si-a adus mama din satul natal, Sulita, la Schitul Sih stria, pentru a fi închinoviat în obstea M n stirii Agapia Veche.

Aici se ruga în biserică ziua si noaptea si se bucura mult pentru fratii tineri veniti s slujeasc lui Hristos, socotindu-i ca pe proprii ei copii.

În toamna anului 1947, la 21 septembrie, mama P rintelui Cleopa a fost tuns în monahism pe seama M n stirii Agapia Veche, schimbându-i-se numele din Ana în Agafia. Apoi a fost închinoviat în obstea acestei m n stiri, în prim vara anului 1948, si încredintat unei maici duhovnicesti, numit Olimpiada. Aici s-a nevoit în chip monahicesc peste 20 de ani, rugându-se lui Dumnezeu ziua si noaptea, împ rtindu-si bucuriile si necazurile cu cele trei ucenice ale ei, monahiile Mihaela, Iustina si Iulia.

În fiecare zi Maica Agafia c ra lemne la buc t rie, desi era b trân . Ucenica ei îi zicea: "Maic Agafie, de ce cari lemne cu spinarea la buc t rie?" Iar ea r spunea: "Dar eu s m nânc mâncarea degeaba?"

Când venea câte un s rac la Agapia Veche si maica nu avea bani, lua de la ucenicele ei câte ceva si le spunea: "Am luat de la voi oleac , c eu nu am!" Iar ele îi r spundeau: "Bine, Maic Agafie, c ai luat". Ea îns d dea totul la s raci!

Maica Agafia si când era în lume d dea mult milostenie la s raci. Uneori povestea c o oc ra sotul ei si îi zicea: "M i femeie, eu degeaba aduc cu c ruta, c tu dai totul cu traista!"

Din timp în timp, Maica Agafia trecea muntele și venea la Sih stria și vorbească cu P rintele Cleopa și să plângă la mormintele fiilor ei din cimitir: rasoforul Vasile și monahul Gherasim. Apoi se întorcea la Agapia Veche, mângâiat de cuvintele p rintilor din Sih stria.

O MINUNE A MAICII DOMNULUI

Era în vara anului 1947. Arhimandritul Cleopa pleca la București să aducă obiecte bisericesti pentru noul paraclis. Ajungând în capitală, p rintii de la Patriarhie l-au invitat la o întâlnire duhovnicească în casa profesorului universitar Alexandru Mironescu, unde erau deja adunați numeroși preoți, profesori și credincioși.

Între ei erau și Arhimandritii Benedict Ghius, Dosoftei Morariu, Gherontie Ghenoiu, P rintele Profesor Dumitru St niloae și mulți alți intelectuali. Se puneau întrebări și se dădeau răspunsuri duhovnicești. În acel moment a intrat în sală și P rintele Cleopa. Invitații s-au sculat în picioare și, cerând binecuvântare, așteptau ca p rintele să le vorbească cuvânt de folos.

Fiind rugat, P rintele Cleopa a început să le spună un cuvânt de la Sfintii P rinti despre cinstirea Maicii Domnului. În timp ce vorbea el, deodată s-a săvârșit o minune!

Icoana mare a Maicii Domnului din perete, pe care era închipuit și Proorocul David, a început să se clatine tare timp de câteva minute și să scoată un sunet ca de harpă. P rintii și credincioșii adunați în sală, fiind cuprinși de emoție, nu stiau ce minune să fie aceasta. Unii plângeau, alții își făceau cruce, alții se închinau la icoana Maicii Domnului, iar alții se rugau cu lacrimi, fiind cuprinși de uimire.

Dintre toți, Arhimandritul Benedict Ghius a fost cel mai mult miscat, repetând mereu: "Maica Domnului... Maica Domnului... O minune!... O minune!"

După câteva minute, icoana s-a oprit pe loc, pendulul bătă normal și toți, cuprinși de emoție, se rugau la Maica Domnului și aibă milă de țara și de poporul român. Această minune a Maicii Domnului cu Pruncul în brațe a întărit mult încredința pe toți cei ce erau de față, mângâindu-le sufletul.

După ce Părintele Cleopa și-a încheiat cuvântul, au cântat cu toții axionul Maicii Domnului și s-au retras fiecare cu gândul la minunea săvârșită. Cei mai mulți au considerat că prin această minune Maica Domnului a binevoit să arate un semn de îmbărbătare și de mângâiere pentru bincredincioșii creștini, într-un moment în care urmau să vină grele încercări peste țara noastră.

SFINTIREA NOULUI PARACLIS

Primul paraclis al Schitului Sihăstria, cu hramul Sfintii Părinți Ioachim și Ana, a fost construit în anul 1846, de duhovnicul Calistrat de la Mănăstirea Secu. În anul 1941, arzând vechiul paraclis, credincioșii din comuna Râdăeni au construit alături un nou paraclis din lemn, cu același hram.

Tot acum s-a terminat și catapeteasma din lemn de stejar, sculptată de frații Vasile și Ioan Resmeriț, din comuna Grumzești - Târgu Neamț și s-au cumpărat sfintele vase, vestimente și celelalte obiecte de cult necesare.

În toamna anului 1947, paraclisul cu hramul Sfintii Părinți Ioachim și Ana era pregătit pentru sfintire. Data sfintirii s-a stabilit la 26 octombrie, când se prăznuiește Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir.

Slujba de sfintire s-a s vârsit de Episcopul Valeriu Moglan, de la M n stirea Neamt, care a rostit si un frumos cuvânt duhovnicesc.

În aceeași toamnă , după terminarea lucr rilor din paraclis, P rintele Cleopa c uta un pictor s picteze interiorul. Dar nu era multumit cu cei care se ofereau.

Atunci a rânduit Dumnezeu s se afle un pictor iscusit, basarabean, numit Ioan Protocencu, originar din Ucraina, care lucra icoane pentru biserici în apropierea Capitalei. La st ruina P rintelui Cleopa, pictorul a fost adus la Sih stria și, în prim vara anului 1948, a început pictura murală în paraclis. El era un creștin profund și meditativ. Se ruga mult, vorbea foarte puțin și practica rug ciunea lui Iisus. Picta numai cu post. Iar după ce mânca, nu mai picta nimic în aceea zi, considerând un p cat s picteze după mas . După ce se odihnea puțin pe o bancă din livadă , întotdeauna singur, se întorcea la camera sa și preg tea vopsele pentru ziua urm toare.

Înainte de sfârșitul lui a primit schima monahală sub numele de Irineu. Viața lui exemplară îi îndemna și pe frații din m n stire s se nevoiască mai mult pentru mântuirea lor.

BUCURII SI NECAZURI

Nu putem trece sub t cere necazurile pe care le suferea M n stirea Sih stria, și mai ales staretul acestui sfânt asez mânt, spre sfârșitul anului 1947, datorit unei vestite bande de tâlhari, care au pr dat m n stirile și oamenii din zona Neamt timp de peste 6 ani, f când peste tot tulburare, pagubă și sminteală .

În mănăstirea Sihla și Schitul Sihla, în zona ciorărie se adăposteau hoții, au perțimuit multe de la ei, fiind mai izolate de celelalte mănăstiri.

Îndată după sfântirea paraclisului, incinta mănăstirii a fost înconjurată de hoți.

Credincioșii au fost reținuți în biserică sub amenințarea armelor, iar ei au luat tot ce au găsit mai bun în magazia mănăstirii.

Despre această întâmplare spunea Părintele Cleopa: "Într-o seară, pe când eram stareț și stăteam la slujba privegherii în biserică, a venit Baltă cu ai lui, m-au scos de la slujbă și mi-au cerut vin, mâncare și bani. Și fiindcă nu aveam nimic, m-au luat, m-au dus în pădure și m-au legat de un copac ca să mă împuste. Atunci unul dintre ei i-a spus celui mai mare: "Nu îți aduci tu aminte cum ne dădea să mâncăm când era la stână? Și acum vrei să-l împusti?" Și s-au luat la ceartă între ei și au plecat în pădure, iar pe mine m-au dezlegat și am venit la mănăstire".

A doua zi, Părintele Cleopa, întristat de toate acestea, s-a dus la Episcopul Valeriu din Mănăstirea Neamț și i-a cerut sfat:

- Preasfântite, ce să facem să scăpăm mănăstirea de acești hoți, care ne prădă și ne tulbură de șase ani?

- Părinte Cleopa, știi ce să faceți? Să faceți privegherea Acoperământului Maicii Domnului în fiecare marți seară și să citiți ziua și noaptea la Psaltire în biserică câte două ore fiecare, de la stareț până la ultimul frate. Dacă veți face așa, Maica Domnului va îndepărta pe acești hoți și vă va binecuvânta cu tot ce aveți trebuință, iar mănăstirea va fi păzită de orice primejdie!

Auzind aceasta, starețul Cleopa a rânduit să se facă privegherea Acoperământului Maicii Domnului în mod regulat,

marti seara, iar Psaltirea s se citeasc neîncetat în biseric , când nu este slujb . Aceast rânduial se respect nestirbit până ast zi, iar acei r uf c tori au fost prinsi si pedepsiti dup lege. De atunci M n stirea Sih stria a fost p zit de toate primejdiile, cu rug ciunile Maicii Domnului, protectoarea acestui sfânt l cas.

CUM A IZBAVIT PARINTELE CLEOPA O FEMEIE DE LA MOARTE

În anul 1947, într-o noapte din postul Cr ciunului, P rintele Cleopa a spovedit mult lume până dup ora 12 si se simtea obosit. Când voia s se odihneasc puțin, a intrat o femeie tulburat , care plângea, si i-a zis:

- P rinte, stau aici de sase ore... Am venit s m spovedesc, c ci am p cate foarte mari pe suflet.
 - Femeie, sunt obosit. Te rog s vii dimineat .
 - P rinte, dac nu m primesti acum la spovedanie, eu m duc s m omor. Uite, am si o funie la mine. Am f cut p cate mari si am avortat multi copii.
- Primeste-m , c nu mai pot r bda!

Atunci p rintele a spovedit pe acea femeie, a îmb r- b tat-o, a înt rit-o sufleteste, i-a dat canon de poc int si a dezlegat-o de p catele ei cele mari. A doua zi, dup Sfânta Liturghie, femeia a luat aghiasm mare, a s rutat sfintele icoane si s-a întors linistit la casa sa. Asemenea cazuri dificile se repetau de mai multe ori, îns P rintele Cleopa, cu blândetea si înțelepciunea sa, reusea întot-deauna s -i mângâie, s -i linisteasc si s -i împace pe toti.

ÎNCHINOVIEREA PARINTELUI PAISIE LA SIHAȘTRIA

În calitate de egumen și apoi stareț la Mănăstirea Sihăștria, Arhimandritul Cleopa dorea mult să aducă în obște să pe cel dintâi părinte duhovnicesc al său, Ieroschimonahul Paisie. Cu voia lui Dumnezeu, în anul 1948, la 1 decembrie, marele duhovnic Paisie Olaru de la Schitul Cozancea a fost închinoviat în obștea Mănăstirii Sihăștria, spre mângâierea și bucuria tuturor.

Chiar din primele zile, Ieroschimonahul Paisie a fost rânduit să povătuiească și să mânturisească credincioșii care veneau aici în număr tot mai mare. Astfel, Mănăstirea Sihăștria, atât prin starețul ei de atunci, cât și prin duhovnicii iscusiți care-i avea, a creat un curent înnoitor de viață duhovnicescă în mănăstirile din ținutul Neamț.

Zilnic veneau copleșiți și credincioși la Sihăștria, din alte mănăstiri și așteptau să vorbească cu Părintele Paisie duhovnicul și să-și deschidă inima înaintea lui.

Preoți, copleșiți și credincioși de prin sate și orase, intelectuali și tineri de toate vârstele ieșeau luminați din chilia sa și dădeau laudă lui Dumnezeu pentru că le-a rânduit un părinte duhovnicesc atât de blând și iscusit.

Vinerea era zi de spovedanie săptămânală a monahilor. Mai mult de jumătate din obștea Mănăstirii Sihăștria se mânturisea regulat la Părintele Paisie și se mângâia de înțelepciunea, tăcerea și smerenia sa. Părintele nu vorbea mult, ci zidea duhovnicesc pe toți mai ales prin bunătatea și statornicia sa. În general reușea să spovedească în medie între 50 și 100 de suflete pe zi, monahi și credincioși din toate zonele țării.

PRIMA RETRAGERE ÎN MUNTI A ARHIMANDRITULUI CLEOPA

Părintele Cleopa, umblând mulți ani cu oile mănăstirii prin munți, cunoștea toate locurile și chiliile pustnicilor din zona Sihleii și a Sihstriei. De asemenea cunoștea și numeroși călugări sihastri foarte nevoitori, care se osteneau în adâncul codrilor, necunoscuți de nimeni afară de Dumnezeu și de duhovnicii lor.

În anul 1948, la 21 mai, când se prăznuiesc Sfinții Împărații Constantin și Elena, cuviosia sa a slujit Sfânta Liturghie cu un sobor de preoți și a rostit predica zilei, lăudând râvna marilor împărați, care au dat libertate creștinilor și au construit numeroase biserici.

Sfântia sa povestea mai târziu ucenicilor săi: "În ziua Sfinților Împărații Constantin și Elena tineam predică și am zis: "Slăvește Dumnezeu ca și conducătorii noștri de acum să fie ca Sfinții Împărați, ca să-l pomenească Biserica în veac!" Atunci unul din popor m-a și înregistrat și nici n-am apucat să-mi scot vesmintele, că a venit o mașină și mi-au zis să merg cu ei. M-au dus la Târgu Neamț și acolo m-au pus într-un beci care nu avea decât un pat de ciment. Apoi m-au anchetat timp de cinci zile, ținându-mă fără apă și fără mâncare. Pe urmă mi-au dat drumul".

După câteva zile, un creștin binefăcător i-a spus în taină Părintelui Cleopa să se retragă pentru un timp, fie în munți, fie în altă parte. Auzind de aceasta, starețul s-a consultat cu câțiva duhovnici și în acea noapte s-a retras în Munții Sihstriei, la locul numit "Piciorul Cucului", în adâncul pădurii, la peste șase kilometri mai sus de mănăstire. Acolo și-a făcut un bordei din

lemn în p mânt și se ruga neîncetat ziua și noaptea, cerând ajutorul și mila lui Dumnezeu și a Maicii Domnului.

O dată pe săptămână venea noaptea ieromonahul Macarie, îl spovedea și îi aducea câte ceva de mâncare. Mai venea uneori și monahul Antonie de la stână, cu care făcea ascultare la oi.

Ne spunea Părintele Cleopa că, pe când își făcea bordeiul, veneau niste porci și se așteptau pe creștetul lui. Iar când s-a împins prima dată în fața bordeiului, au venit la el un stol de porci, cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Ele aveau pe frunte un semn în formă de cruce și cântau foarte frumos tot timpul cât s-a împins. Apoi au zburat.

Mai târziu, terminându-și Sfintele Taine, s-a hotărât să săvârșească Sfânta Liturghie. După ce s-a pregătit, citindu-și toate rugăciunile, a așezat Sfântul Antimis pe o buturugă din apropiere și a început slujba. Când a dat binecuvântarea, zicând: Binecuvântat este Împăratul Tatăl și Fiul și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin, a apărut din nou un stol de porci foarte frumoase. Porcii s-au așezat într-o tufă din apropiere și au început să cânte. Părintele s-a întrebat în sine: "Ce să fie aceasta?" Dar un glas tainic i-a spus: "Acestia sunt cântăreții de la strană!"

Apoi a continuat Sfânta Liturghie și s-a împins. După ce a făcut otpustul, porcii au zburat. Și zicea Părintele Cleopa că de atunci nu a mai văzut în porci așa de frumoase ca acelea. Desigur, faptul că s-a împins și minunea cu porcii l-au mângâiat foarte mult. Deci a mulțumit din inimă lui Dumnezeu pentru multa Sa iubire de oameni.

Cât timp a stat în acest loc, l-a mai ajutat Protosinghelul Ioil Gheorghiu, monahul Antonie de la oi și un creștin din satul Mitocul Bălan. Semnalul de întâlnire cu părintele Antonie era

acesta: ucenicul lovea o dat într-un copac și dacă pe rintele auzea lovitura, lovea și el o dată, în alt copac. Dacă unul nu răspundea, celălalt aștepta până auzea semnalul dinaintea stabilit.

Pe rintele Ioil îi aducea alimente, sare, grâu, pesmeti și le pune sub un copac ca să vadă, pentru că nu știa nimeni locul unde avea bordeiul.

Pe rintele Cleopa se nevoia mult în bordeiul său din pe lângă mână, rugându-se ziua și noaptea. Pentru aceea și diavolii îi făceau multe ispite și-l înșelau, fie trează, fie prin somn și prin născări de tot felul, precum spunea mai târziu ucenicilor săi:

"Odată, pe la miezul nopții, citeam pravila, fiind la Acatistul Acoperământului Maicii Domnului. Deodată a început un duruit puternic. Măi, zice eu, este cutremur mare! Când am deschis ușa, am văzut o roată cât brazii de mare și niște arapi în jurul ei, cu furci de foc. Și a zis unul: "Acesta-i staretul Sihăriei! Băgați-l în roată!" Și imediat m-am trezit pe roată deasupra. Roata se învârtea și ei stăteau gata cu furcile, ca să cadă de pe roată în furcile lor.

Dar eu aveam la mine Acatistierul și am zis: "Dați-vă la o parte, că am acte de la Maica Domnului!" Atunci n-am mai văzut nici roată, nici nimic... Și m-am trezit în bordei".

Pe rintele Cleopa citea zilnic Acatistul Acoperământului Maicii Domnului. Într-o zi, când a deschis cartea și citea, a simțit o bună mireasmă de crini și de trandafiri. Atunci s-a rugat lui Dumnezeu să depărteze de la el acea mireasmă, pe care a simțit-o timp de 40 de zile, când deschidea cartea și voia să citească Acatistul Acoperământului, temându-se să nu fie o înșelare de la vrăjmasul. Și n-a mai citit acatistul un timp, dându-și seama că acel miros este înșelare de la diavolul, ca să-l arunce în mândrie. Căci spunea Pe rintele

Cleopa: "Când te rogi, nu este bine să primești nici un fel de miros sau vreo impresie simțită, că atunci vin și dracii de față și vor să te arunce în mândrie". Când a reluat citirea acatistului, nu a mai simțit acea mireasmă. Așa a scăpat de cursele diavolului!

După șase luni de retragere în munți, Arhimandritul Cleopa a fost readus ca staret în obștea Mănăstirii Sihăstria, spre bucuria tuturor, atât a călugărilor, cât și a credincioșilor.

După 40 de ani, Părintele Cleopa împreună cu doi ucenici au plecat pentru a căuta bordeiul în care a stat în anul 1948. Au mers încet prin pădure câteva ore la locul unde se nevoise părintele, dar nu l-au aflat. Apoi au plecat mai departe. Când s-au întors, fiind obosiți, s-au așezat pe marginea unei râpe, pentru a gusta ceva.

În timp ce mâncau, Părintele Cleopa a observat că erau așezați chiar pe locul bordeiului. Acum însă era diferit. Se mai puteau vedea doar bucăți de lemn, carton, și fier. Părintele era foarte bucuros că și-a găsit bordeiul din anii tinereții și a zis: "Iată o adevărată minune! Când credeam că ne-am ostenit în zadar, Domnul ne-a bucurat cu aflarea bordeiului!" Apoi, dând slavă lui Dumnezeu, s-au întors la mănăstire.

ARHIMANDRITUL CLEOPA STARET LA MANASTIREA SLATINA

După aproape un an de liniște, s-a asternut iar și întristare peste obștea Mănăstirii Sihăstria. Era în luna august, anul 1949, când Arhimandritul Cleopa a fost chemat la Sfânta

Patriarhie de c tre Patriarhul Justinian, care îl aprecia foarte mult, si a fost rânduit s plece cu un grup de 30 de c lug ri din obstea M n stirii Sih stria la M n stirea Slatina - Suceava, pentru a înnoi obstea si viata duhovniceasc de acolo.

Reîntors la Sih stria, P rintele Cleopa a ales 30 de p rinti, duhovnici, preoti, monahi si rasofori, printre care si Ieroschimonahul Paisie Olaru. Apoi, l sând staret la Sih stria pe Protosinghelul Ioil Gheorghiu, ucenicul marelui staret Ioanichie Moroi, a rânduit plecarea la 30 august 1949.

Ruperea obstii în dou si desp rtirea dintre ei a fost dureroas pentru toti. Fiecare l crima si se ruga, cerând ajutorul Maicii Domnului. Apoi P rintele Cleopa cu cei 30 de p rinti si frati au fost însotiti pe cale de tot soborul, iar în apropiere de Pârâul Alb si-au luat r mas bun unii de la altii, s rutându-se si l crimând. În clipa aceea tocmai venea la Sih stria duhovnicul M n stirii Agapia, Arhimandritul Maxim, un mare protopsalt si un p rinte hot rât si iscusit.

Asistând la aceast desp rtire, i-a încurajat si pe unii si pe altii, zicând: "P rintilor, de ce sunteti asa întristati? Sfintii P rinti si-au dat viata pentru Hristos si au ap rat Ortodoxia, iar sfintiile voastre plângeti aici ca la râul Babilonului? Auziti cum cânt Biserica: "Sfintilor mucenici, care bine v-ati nevoit si v-ati încununat, rugati-v Domnului s se mântuiasc sufletele noastre!" Deci, faceti ascultare si v va ajuta Dumnezeu cu rug ciunile Maicii Domnului!" Apoi au cântat "Cuvine-se cu adev rat" si "Ap r toare Doamn " si s-au desp rtit.

M n stirea Slatina, ctitoria lui Alexandru L pusneanu, din anul 1554, care avea doar sapte b trâni în vechea obste, îi astepta. Începutul a fost mai greu, dar în câteva luni de zile noua obste s-a acomodat si toate au intrat în normal.

P rintele Cleopa a început înnoirea vietii duhov-nicesti la Slatina, punând în bun rânduial sfintele slujbe de zi si de

noapte și Sfânta Liturghie. A rânduit, de asemenea, spovedania și școlă monahală pentru frații și viața de obște după modelul Sfântului Teodor Studitul.

Din anul 1950 s-au închinoviat la Slatina și câțiva teologi iscusiți, care îl stimau în mod deosebit pe Părintele Cleopa. Între aceștia amintim pe Protosinghelul Petroniu Tănase, Ierodiaconul Antonie Plămădeală, viitorul mitropolit al Ardealului, Arhimandritul Dosoftei Morariu, Protosinghelul Gherontie Bălan, Ieroschimonahul Daniil Tudor și Ieromonahul Arsenie Papacioc.

Toți aceștia îl ajutau pe Părintele Cleopa la buna organizare a acestei mănăstiri voievodale, fiind când din Mănăstirea Slatina o adevărată academie duhovnicească, unică în acea vreme în întreaga țară.

Vestea înnoirii acestei mănăstiri s-a răspândit peste tot, încât veneau în pelerinaj numeroși credincioși, studenți, intelectuali, oameni de toate vârstele și clasele sociale, și primeau sfaturi de la Părintele Cleopa și de la ceilalți duhovnici. Sub îndrumarea Protosinghelului Petroniu s-a organizat și un frumos cor bisericesc, format din peste 30 de frați tineri, care te misca până în adâncul sufletului.

Așa a început înnoirea duhovnicească a Mănăstirii Slatina.

POVATUITOR DUHOVNICESC AL MAI MULTOR MANASTIRI DIN MOLDOVA

Arhimandritul Cleopa a fost rânduit de Mitropolia Moldovei să supravegheze și să îndrume viața duhovnicească a mai multor mănăstiri din împrejurimi: Putna, Moldovita, Râșca, Sihla și Rarău, după modelul

Mănăstirii Slatina. De aceea mergea cu regularitate la fiecare dintre ele și, după ce le cerceta și dădea sfaturi duhovnicești, se întorcea din nou la Slatina.

Preacuviosia sa pune accent cel mai mult pe ascultarea cu dragoste, spovedania săptămânală, rugăciunea "Doamne Iisuse" și participarea la sfintele slujbe; iar la chilii cerea pravila rânduită și împlinirea canonului cu lămurire. Cu numai așa se pot forma lucruri bune, râvnitori pentru Hristos, ascultători și smeriți. Iar când se iveau anumite tulburări sau ispiti în aceste mănăstiri, părintele trimitea unul sau doi duhovnici și făcea pace și liniște.

În toate mănăstirile amintite mai sus se făcea regulat scoala monahală și se mentinea aceeași rânduielă de viață duhovnicească.

În timp de trei ani de zile, toate aceste mănăstiri au progresat mult în viața monahală, datorită atât stărilor respectivi, cât mai ales Arhimandritului Cleopa, care supraveghea îndeaproape buna desfășurare a vieții duhovnicești, spre lauda lui Dumnezeu și bucuria credincioșilor.

CUM A SCAPAT PARINTELE CLEOPA DE STĂRETIA MANASTIRII NEAMȚ

Pe la începutul anului 1951, Patriarhul Justinian, dorind să înnoiască duhovnicește Mănăstirea Neamț, cea mai mare lavră din țară, a propus să-l transfere pe Arhimandritul Cleopa la Neamț cu 70 de lucruri din Slatina și Sihăstria.

Părintele Cleopa, auzind aceasta, s-a întristat mult și s-a rugat Maicii Domnului să-l izbăvească de această ispită, amintindu-și de sfatul duhovnicului Vichentie de la Mănăstirea Agapia, care spunea: "Măi biete, când vei da de neazuri mari,

s postesti trei zile si s te rogi cu lacrimi si Dumnezeu te va înv ta ce s faci!" Si iat cum a procedat.

Într-o noapte s-a închis în chilia sa, stiind numai ucenicul s u, Ieromonahul Serapion, si s-a rugat cu post timp de sapte zile, de luni până Duminic .

Dup sapte zile, noaptea, cum st tea pe scaun si atipise putin, a v zut o lumin cereasc în jurul icoanei Maicii Domnului din perete. Apoi Maica Domnului i-a gr it din icoan , zicându-i: "Nu te întrista pentru tulbur rile de la M n stirea Neamt, c le voi linisti eu. Dar s nu fii în îndoial ". C ci un gând îi spunea s se duc la Neamt si altul, s se duc la pustie.

Apoi s-a dus la duhovnicul s u, Ieroschimonahul Paisie, s-a spovedit si i-a spus tot ce a auzit si a v zut la icoana Maicii Domnului din chilie. B trânul i-a zis: "Este un semn dumnezeiesc. Dar nu mai spune deocamdat nim nui vedenia aceasta.

Acum preg teste-te si mâine s te împ rt sestii. Si de va fi de la Dumnezeu s te duc la M n stirea Neamt, Maica Domnului o s te ajute. Iar de nu va fi voia Lui, vei r mâne pe loc".

A doua zi, dup Sfânta Liturghie, P rintele Cleopa a primit vestea c patriarhul s-a sf tuit cu mai multi si a hot rât s r mân lucrurile pe loc, ca mai înainte. Asa s-au linistit toate, cu rug ciunile Maicii Domnului si cu binecuvântarea duhovnicului s u, Ieroschimonahul Paisie.

A DOUA RETRAGERE ÎN MUNTI
A STARETULUI CLEOPA,
ÎNTRE ANII 1952-1954

Pân în prim vara anului 1952, M n stirea Slatina a înflorit mult, num rându-se printre cele mai organizate m n stiri din tara noastr . Acum avea peste 80 de vietuitori, dintre care 60 erau tineri. Credinciosii veneau în s rb tori s asculte sfintele slujbe si predica P rintelui Cleopa, care misca inimile tuturor. Astfel toate se desf surau în pace si cu bun rânduiial . Îns P rintele Cleopa spunea în tain c tre ucenicii s i: "Eu sunt numai cu trupul aici la Slatina, dar cu sufletul sunt tot acolo la Sih stria, unde m-am c lug rit si am tr it atâția ani".

Diavolul îns , care nu doarme niciodat , nu putea r bda buna nevoint si armonia monahilor din M n stirea Slatina. De aceea a îndemnat securitatea de atunci s fac o anchet am nuntit în obstea acestei m n stiri. Sosind noaptea, organele de securitate au venit într-un num r mare, au cercetat si amenintat pe staret si pe cei mai de seam din m n stire. La urm au retinut pe câtiva dintre ei, în frunte cu P rintele Cleopa, Ieromonahul Arsenie Papacioc si fratele Constantin Dumitrescu.

Ducându-i la F lticeni, i-au anchetat toat noaptea. Atunci P rintelui Cleopa i se reprosa: "Dumneata sabotezi economia national si spui c ast zi este Gheorghe, si mâine Vasile si este s rb toare, iar oamenii pun tapina jos si nu mai lucreaz !"

P rintele Cleopa îns le r spunea: "Cum s nu spun c este s rb toare, dac este scris în calendar de Sfânta

Biserice?" La sfârșit i-au spus p rintelui s nu mai fac propagand religioas si i-au dat drumul.

Ajungând noaptea la m n stare, P rintele Cleopa s-a spovedit la duhovnicul s u si, cu sfatul lui, s-a retras în tain , împreun cu Ieromonahul Arsenie Papacioc, în Muntii Stânisoarei si în alte locuri necunoscute de noi, pân s-au linistit tulbur rile de la Slatina. Unul altuia se spovedeau si aveau Sfintele Taine cu ei, din care se împ rt seau la dou -trei s pt mâni, ei nefiind împreun tot timpul. Au stat ascunsi mult vreme în p durile din preajma satelor Negrileasa si Ostra, ad postindu-se la o stân p r sit si primind alimente o dat pe lun de la un bun crestin, pe nume Straton.

Multi lupi erau atunci prin Muntii Stânisoarei, dar cei care le aduceau de mâncare nu se temeau de ei, pentru rug ciunile celor doi pustnici t inuti.

Dup întoarcerea sa la Sih stria, P rintele Cleopa povestea uneori momente din pribegia sa în munti:

"Când eram prin p dure, pribeag, m mai cercetau "prieteni" mei, care erau acestia: mos martin si vicleana vulpe. Cu "mosul" se pam mai ieftin. Când îl auzeam morm ind, îi aruncam câte un cartof si pleca; dar cu vulpea nu era tot asa. Ea venea noaptea pân la usa bordeiului si dac , din întâmplare, uitam ceva de mâncare afar , bucuria ei. Avea ea grij !

Odat am uitat ceaul în care f ceam mâncare. Mai avea ceva în el. A venit vulpea f r nici o rusine si a început s m nânce. Eu am v zut-o pe ferestruic si am iesit afar . Ea, când m-a v zut, a dat s fug , dar toarta ceaului i-a c zut dup cap. Acum nu-mi era de mâncare, îmi p rea r u de ceaul, c nu mai aveam în ce s fac mâncare. Fugeam dup ea si strigam: "Las ceaul!..." Dar ea, tot viclean . S-a apropiat de o creang , a ag tat ceaul, a scos capul si a fugit. Eu am fost bucuros c mi-a r mas ceaul!

Am avut și alți prieteni mai grozavi. Aceștia erau pășii sau sobolanii de p dure.

Dacă nu știi să te organizezi, aceștia te lasă fără mâncare în toată iernii. Aveam în chilie un sac cu posmag legat la grind. Cum se lăsa seara, veneau și "enoriasii".

Au găurit bordeiul și veneau la posmag. Mie nu-mi era de posmag, pe cât m'asupărăm că nu pot să-mi fac pravila.

Cum începeam să citesc, ei începeau să rontăie la posmag. Ce să fac? Am luat un bătă în mână dreaptă și Psaltirea în mână stângă. Așa îmi făceam eu pravila: Doamne, auzi rugăciunea mea, iar cu bătă, "poc" după păși! După ce loveam, se făceau c-așa morți. Apoi continuam: ascultă cererea mea și alte câteva stihuri, și iar începeau să rontăie și eu cu bătă iar îi loveam. Și iaca așa îmi făceam eu pravila până am astupat toate gurile".

Odată, mergând prin p dure, într-o toamnă târzie, l-am prins o ploaie rece, care l-a udat până la piele. Fiind foarte departe de bordei, a trebuit să merg o bucată bună de drum cu hainele ude. Pe cale, fiind frig și suflând și un vânt rece, aproape a anchilozat și a căzut jos nu departe de bordei, fără să se mai poată mișca.

Părintele se gândea: "Acum voi muri și nu am Sfânta Împărăție sanie la mine".

Atunci s-a rugat fierbinte și încet-încet s-a târât până la adpost. Acolo cu greu și-a făcut focul, s-a așezat lângă el, s-a uscat și așa și-a revenit și a scăpat de moarte.

Dar Părintele Cleopa a avut și altfel de ispite, după cum ne spunea:

"Eram într-o noapte la ora unu în bordei. Fusesem Miezonoptica și eram pe la sfârșitul Utreniei, când deodată aud: buf, buf, buf...! Se cutremura pe mântul. Eu am ieșit să văd ce se aude, dar când am deschis ușa la bordei am văzut

afară o lumină mare și în lumină, o mașină de alamă cu multe roți.

Din ea a coborât un om înalt, cu ochii mari, pe jumătate albi și pe jumătate negri, care numai atât a zis apăsat: "Ce cauți aici?" Atunci mi-am adus aminte ce zice Sfântii Părinți. Când ai Sfintele Taine, Împăratul pe Hristos viu! Eu aveam Sfintele Taine într-o scorbură de brad în bordei. Și când am văzut așa, am intrat repede în untru, am cuprins bradul cu Sfintele Taine în brațe și numai atât am zis: "Doamne Iisuse, nu mă lăsa!"

Și vezi tu atunci rugăciune când este dracul la ușă! Și când m-am uitat din nou afară, l-am văzut cum se ducea înapoi alungat de puterea lui Hristos. Lângă bordei era o răpă mare unde a căzut acel duh necurat. Dar cum a căzut? Când a ajuns la răpă, s-a dat de trei ori peste cap cu tot cu mașină și pe urmă a căzut și s-a făcut un zgomet mare de mi-au tuit urechile până a doua zi la ora unu".

Altădată, în timp ce stătea în bordei, a auzit iar și zgomet. Și când a ieșit afară, se făcea că începuse un adevărat război. Vedea tancuri venind spre el, soldați înarmați alergând, și îi se pare că o întreagă armată încerca să-l prindă. Atunci a început rugăciunea lui Iisus și toată năluca a dispărut.

Povestea și Părintele Arsenie o întâmplare din pustie cu Părintele Cleopa: "Ne-a apucat odată o ploaie mare într-o pădure nu prea înaltă, mare cât casa. Părintele Cleopa era într-o parte și eu într-altă parte. Căutam tufisuri mai dese să ne adăpostim. Părintele însă insistă, așa, pe sub ramuri, să vin la el. Până acolo erau cam 30 de metri. Eu ziceam că locul meu este mai bun, iar sfântia sa zicea că locul lui. Atunci m-am gândit: "Nu! Stai, mă biete! Ia să ascult eu pe Părintele Cleopa!" Am fugit de acolo și imediat a trasnit locul acela în care am fost eu. M-a impresionat! Iată ce înseamnă ascultarea!"

În iarna anului 1953, fiind foarte frig, Părintele Cleopa era primit prin casele răzlețe ale credincioșilor. Seara, părintele ținea câte un cuvânt de folos la cei din casă. Apoi zicea gazda: "Părinte, am un nepotel. Să vină și el?" "Da, să vină!"

După un timp iar să zicea: "Părinte, am și o nepoată. Să vină și ea să asculte cuvântul?" "Să vină și ea!" Dar când observa părintele că se adună prea mulți, lăsa un bilețel pe masă, pe care scria: "Eu am plecat. Iertați-mă!" și se retrăgea în munte.

Pe când se afla la un credincios, a avut și o altă ispită. Vrăjmasul, luând chip de veșnic, s-a așezat deasupra icoanei în camera unde locuia. Părintele, mâniindu-se, a aruncat cu ceva după ea. Dar imediat după aceea a început să plângă, căci, de fapt, trebuia să se folosească numai de rugăciune în lupta cu diavolul.

Părintii Cleopa și Arsenie s-au nevoit în Munții Stănișoarei până în vara anului 1954, când Patriarhul Justinian a obținut aprobare ca cei doi nevoitori să se reîntoarcă la mănăstire sau să vină la Patriarhie.

Când au venit să-l scoată din pustie pe Părintele Cleopa și să-l ducă la Patriarhie, se temea că nu cumva să fie o cursă. Dar a început să se ruga lui Dumnezeu ca să-i arate dacă trebuie sau nu să mergă. Atunci i-a venit în minte cuvântul Sfântului Ioan Scărarul, care zice: "Rusine îți este pentru storului să se teamă de moarte, când moartea este rânduită de ascultare"! Și și-a zis părintele: "Cine mă cheamă? Mă cheamă Patriarhul Bisericii! Dacă mă trimite la moarte, merg la moarte!"

Astfel, după mai bine de doi ani de nevoit pustnicească, Părintii Cleopa și Arsenie au plecat la București însoțiti de Ieroschimonahul Daniil Tudor.

Aici au fost primiți cu multă dragoste de Patriarhul Justinian, cu care se sfătuiau duhovnicește în fiecare seară.

Apoi au fost trimisi la mai multe m n stiri din jurul Capitalei pentru a spovedi si a pov tui pe c lug ri.

Dup aceea P rintii Cleopa si Arsenie s-au reîntors la M n stirea Slatina, spre bucuria c lug rilor si a credinciosilor din partea locului.

ACTIVITATE MISIONARA CU CREDINCIOSII DE STIL VECHI

În prim vara anului 1955 s-a organizat, mai ales în Moldova, o actiune de l murire si combatere a stilului vechi, iulian. În această încercare de readucere a credinciosilor stilisti în sânul Bisericii Ortodoxe, au fost rânduiti zeci de teologi, staretii si duhovnici, care umblau prin satele cu stilisti si încercau s -i reîntoare la Biserica mam .

La această miscare a participat în mod deosebit si Arhimandritul Cleopa Ilie, staretul M n stirii Slatina, care era vestit canonist si cunostea foarte bine Pidalionul si Dreptul canonic al Bisericii Ortodoxe. S-a mers prin toate satele afectate de stilism, s-au f cut consf tuiiri canonice pe tema vechiului si noului calendar, s-au dat destule explicatii celor r zvr titi, si o parte din credinciosii stilisti au revenit în sânul Bisericii str bune spre bucuria tuturor.

PELERINAJ PE LA SFINTELE MANASTIRI

La începutul anului 1956, Arhimandritul Cleopa se retrage din ascultarea de staret al M n stirii Slatina, l sând în locul s u pe Protosinghelul Emilian Olaru, un ucenic al lui. Iar el, însoțit de doi ucenici, a fost chemat într-o misiune

duhovnicească la Timisoara și Arad. Aici a întâlnit pe Mitropolitul Banatului, Vasile Lăzărescu, care tocmai atunci pregătise racla pentru moastele Sfântului Iosif cel Nou de la Partos.

De aici, Părintele Cleopa vizitează Mănăstirea Vasiova, unde a slujit mai mulți ani vestitul duhovnic Vichentie Mălău, unul dintre cei mai mari duhovnici ai țării noastre, despre care sfinția sa afirma că "ar putea fi canonizat oricând".

Apoi Părintele Cleopa cu ucenicii săi a fost trimis la Mănăstirea Gai din apropiere de Arad, unde a stat un timp. Aici a pus rânduială duhovnicească întocmai ca la Sihăstria. Dar când a tras clopotul de Utrenie, credincioșii, nefiind deprinși cu slujba de miezul nopții, au chemat pompierii să stingă focul, crezând că s-a aprins în Mănăstirea Gai. Părintele i-a chemat în biserică și le-a ținut o predică mîscătoare de suflet. Printre cuvintele spuse de el au fost și acestea: "Focul care s-a aprins aici la Mănăstirea Gai, să nu se mai stingă pînă la sfîrșitul lumii!"

De la Gai, Părintele Cleopa era invitat din cînd în cînd la Episcopul Aradului, Andrei Magieru, cu care se sfătuiseră duhovnicește și pe care l-a și spovedit.

După ce vizitează și alte mănăstiri din partea locului, se întoarce din nou în Moldova și se stabilește pentru cîteva luni la Mănăstirea Putna. Aici a fost solicitat să ajute la înnoirea duhovnicească a acestei mănăstiri, unde fusese numit un nou stareț, în persoana Arhimandritului Dosoftei Morariu, unul din ucenicii săi din tinerețe.

La Mănăstirea Putna vorbea zilnic cu mult patos tuturor pelerinilor din țară și de peste hotare despre vitejia binecredinciosului voievod Ștefan Vodă al Moldovei, despre jertfa cu care și-a apărât țara și dreapta credință și despre

numeroasele sale ctitorii, care dăinuiesc și astăzi pe pământul nostru sfânt.

Aici a avut prilejul să vorbească atât la tineri, cât și la vârstnici, la români, ca și la străini, despre frumusețile Ortodoxiei, despre eroismul înaintașilor noștri, despre frumoasele mănăstiri pictate în exterior atât de minunat, spre slava lui Dumnezeu și binecuvântarea neamului românesc.

În acest scurt popas la Mănăstirea Putna, Părintele Cleopa a îmbinat în predicile sale, în chip armonios, evlavie ortodoxă și bun cu patriotismul înaintașilor noștri și, nu mai puțin, cu jertfa atâtor generații de monahi, care au ținut vie candelă drepte credinței și sufletul neamului nostru.

În toamna anului 1956, Părintele Cleopa își ia coșul și cărțile sale duhovnicești, pe care le iubea atât de mult, și se întoarce la metanie, în Sfânta Mănăstire Sihăstria, povătuind în acea vreme de Protosinghelul Ioil Gheorghiu, ucenicul de chilie al marelui stareț Ioanichie Moroi.

MANASTIREA SIHASTRIA ÎNTRE ANII 1949-1959

Smeritul stareț, Protosinghelul Ioil, urmașul Arhimandritului Cleopa, a condus cu mult înțelepciune obștea Mănăstirii Sihăstria timp de zece ani. Cea mai mare virtute a sa era prezenta regulată, în fiecare zi și noapte, la toate slujbele bisericii.

Era primul care intra și ultimul care ieșea din biserică. De aceea, când vedea câte un frate sau părinte întârziat la sfintele slujbe, îi zicea: "Tăcut, veniți la timp la biserică! Să nu pierdeți sfintele slujbe, dacă nu aveți altă ascultare, că de aceea am venit la mănăstire!"

Preacuviosia sa avea vocatia bisericii mai mult decât toti p rintii si fratii m n stirii si era o icoan vie pentru fiecare. Apoi era si duhovnicul obstii împreun cu Ieroschimonahul Paisie Olaru, reîntors în anul 1953 de la Slatina. Acesti doi p rinti alesi de Dumnezeu au împodobit viata duhovniceasc în M n stirea Sih stria, mentinând-o la aceeasi m sur ca si în timpul st retiei P rintelui Cleopa, adunând în jurul lor numerosi tineri iubitori de Hristos.

În toamna anului 1956, P rintele Cleopa a revenit si el la metanie cu constiinta împ cat c a f cut ascultare unde a fost trimis de Biserica . De acum viata duhovniceasc la Sih stria se înt reste si mai mult. P rintele Cleopa spovedea si pov tuia pe credinciosi la chilia sa din deal; P rintele Paisie spovedea si înv ta pe fiii s i duhovnicesti la chiliile din p dure, fiind foarte iubitor de t cere si liniste; iar P rintele Ioil era întotdeauna prezent întâi la biserica si apoi la st retie.

Cei trei p rinti sporiti în rug ciune si har au dat o nou dimensiune duhovniceasc M n stirii Sih stria în acesti ani de cump n . Modelul viu al fiec ruia dintre ei îndemna pe fiii lor duhovnicesti s se roage mai mult, s fac voia Domnului si s se preg teasc pentru zilele grele care se întrez reau la orizont.

Obstea M n stirii Sih stria trecuse de 80 de p rinti si frati, toti râvnitori si rug tori, toti iubitori de Hristos. Cea mai mare bucurie a obstii era ascultarea zilnic a Dumnezeiestii Liturghii si a slujbelor de la miezul noptii. Tinerii f ceau ascultare în timpul zilei si erau prezenti la biserica mai ales noaptea; iar b trânii erau nelipsiti de la biserica atât ziua, cât si noaptea.

Toate se f ceau în liniste, cu pace, cu bucurie si cu sfat si toti ascultau de cei trei mari duhovnici ai Sih striei: P rintii Paisie, Cleopa si Ioil. P rintele Paisie își îndemna ucenicii la viata de liniste, de t cere si rug ciune. P rintele Cleopa îi

îndemna pe toți, c lugi și mireni, s nu uite de ceasul mortii, s asculte de duhovnic și s apere, cu timp și f r timp, dreapta credință ortodoxă . Iar staretul Ioanichie îndemna s nu lipsească de la slujbele bisericii.

Astfel M n stirea Sih stria devenise o cetate duhovnicească a Ortodoxiei românești, un l cas de rugăciune pentru toți fiii Bisericii lui Hristos și o cas de liniște sufletească și de bucurie, unde te puteai întâlni mai ușor cu Dumnezeu.

Între anii 1956-1959, Sih stria, ca și celelalte m n stiri românești, a trit câțiva ani de liniște și aleasă sporire duhovnicească , dar la orizont se întrezărea o mare furtună împotriva Bisericii lui Hristos. Ateismul și sectarismul de toate nuanțele pregăteau un nou atac împotriva Ortodoxiei, atât de încercat de-a lungul istoriei.

Căci acesta a fost dintotdeauna destinul Bisericii apostolice: s fie permanent persecutat , permanent supravegheat , îns permanent vie, tare, biruitoare și mântuitoare.

PERSECUTIA ÎMPOTRIVA BISERICII DIN ANII 1959-1964

Persecuția din anii 1959-1964 a însemnat cea mai grea perioadă a monahismului românesc din secolul XX.

Persecuția a început în luna aprilie, anul 1959. Mai întâi au fost excluși din monahism pentru toată viața staretii și duhovnicii care aveau o activitate duhovnicească mai intensă și la care veneau mulți credincioși. În aceeași lună a fost exclus din toate m n stirile din țară întregul tineret, adică frații și rasofoarii.

Spre sfârșitul anului 1959 s-a votat de către guvernul ateu din București un decret special prin care erau excluși din mănăstiri toți cei cu vârsta până la 55 de ani și maicile până la vârsta de 50 de ani. Decretul a fost aplicat cu severitate, sub controlul securității și cu supravegherea organelor politice din fiecare zonă. Până în primăvara anului 1960 au fost excluși din mănăstiri peste 4000 de monahi și monahii.

Cele mai greu lovite au fost în mănăstirile din Moldova, fiind mai multe și cu vocație duhovnicească mai mare. Unele mănăstiri, ca Sihăstria și Slatina, au fost transformate în mănăstiri-azil; Sihăstria pentru monahi bătrâni și Slatina pentru maici bătrâne. La Sihăstria au fost aduși peste 40 de bătrâni din mănăstirile Moldovei, care, după mai mulți ani, s-au mutat la Domnul. Mormintele lor se găsesc în cimitirul mănăstirii.

Schiturile mici, mănăstirile rurale și cele cu mănăstiri profund misionare au fost închise sau transformate în parohii, pe care le deserveau preoții de mir, iar primirea de noi tineri în mănăstiri era interzisă și supravegheată de securitate.

Staretul Mănăstirii Sihăstria, Protosinghelul Ioil Gheorghiu, împreună cu Ieromonahul Varsanufie Lipan, ucenicul Arhimandritului Cleopa, au fost și ei excluși din monahism, la 22 aprilie 1959, fiind trimiși fiecare cu domiciliul forțat în satul natal - Protosinghelul Ioil, în comuna Dumbrava Rosie și Ieromonahul Varsanufie, în comuna Pipirig - Neamt. Astfel, Mănăstirea Sihăstria își pierduse staretul și peste 40 de vițetitori sub vârsta impusă de decret, iar Arhimandritul Cleopa își pierduse ucenicul de chilie și majoritatea fiilor și sufletești.

A TREIA RETRAGERE ÎN MUNTI

V zând această situație grea și știind că este mereu supravegheat de organele politice, Părintele Cleopa, îndemnat de Duhul Sfânt, s-a retras din nou - pentru a treia oară - în Munții Moldovei, la mult iubită sa liniste. Întâi s-a dus în pârțile din jurul comunei Hangu.

De aici s-a îndreptat spre nord, către Muntele Hlucă - Pipirig. Apoi, și-a făcut un mic bordei din lemn, nu departe de culmea Muntelui Petru Vodă, unde a stat peste doi ani, fiind ajutat de un creștin devotat din partea locului, numit Pavel Marin.

Prin anul 1962 a venit la el și ucenicul său, Părintele Varsanufie, cu care s-a nevoit împreună în mai multe locuri mai bine de trei ani. Printre cei care l-au ajutat în mod deosebit pe Părintele Cleopa în această retragere au fost Dumitru Niț și Gheorghe Olteanu din Dolhești, comuna Pipirig, precum și rudele Părintelui Varsanufie din aceeași comună.

Ambii părinți se spovedeau unul la altul și pot mânca și se împărțeau la două-trei și pot mânca cu Sfintele Taine aduse din Mănăstirea Sihăstria.

Pe măsură ce treceau anii, toți așteptau cu nerbdare reîntoarcerea acasă a Părintelui Cleopa. Toti doreau să vină, dar poate cel mai mult bătrâna sa mamă, Maica Agafia din Mănăstirea Agapia Veche. Nu-l văzuse de aproape șase ani și n-ar fi vrut să plece la Domnul fără să-l mai întâlnească o dată.

Părintele Cleopa însă nu mai venea. Se învârtase cu linistea și cu neîncetată rugăciune, iar mângâierile Duhului Sfânt îi odihneau sufletul ziua și noaptea.

Ajutat de rugăciunile tuturor fiilor și duhovnicesti, era încă sănătos și se îndeletnicea, pe lângă rugăciune, și cu

scrierea c rtilor sfinte, "pe r d cinile brazilor", dup cum mai târziu singur m rturisea.

Iat titlurile câtorva din scrierile sale realizate în cei peste cinci ani de nevoit pustniceasc în munti: Predici pentru monahi, numit si Urcus spre înviere; Spovedania arhierilor, Spovedania staretilor, Spovedania duhovnicilor, Spovedania preotilor de mir, Spovedania monahilor, Despre vise si vedenii, precum si Minunile lui Dumnezeu din zidiri.

Arhimandritul Cleopa a scris si alte cuvinte de folos, din care unele s-au tip rit, iar altele s-au pierdut cu timpul. Dar cele care s-au p strat pân ast zi dovedesc c p rintele era foarte râvnitor pentru Sfânta Scriptur , pentru scrierile Sfintilor P rinti si Sfintele Canoane, si mai ales pentru neîncetata rug ciune.

Sfintia sa se ruga în singur tate între 10-12 ore în timp de o zi si o noapte. Dup cum ne spunea mai târziu ucenicul s u, Ieromonahul Varsanufie, P rintele Cleopa obisnuia s citeasc dimineata urm toarele rug ciuni: Rug ciunile diminetii, câteva acatiste, din care nu lipseau Acatistul Mântuitorului si al Bunei Vestiri. Apoi citea Canonul de poc int , Canonul îngerului p zitor, Canonul puterilor ceresti si câteva catisme din Psaltire.

Dup amiaz citea Vecernia, Pavecernita si câteva canoane din Bogorodicin .

Apoi, dup o mic pauz , mânca o dat în zi c tre sear si continua cu rug ciunile de sear si Paraclisul Maicii Domnului. În restul timpului repeta rug ciunea lui Iisus. Se învrednicise s dobândeasc si rug ciunea inimii, cum ne spunea ucenicul s u, încât uneori plângea cu lacrimi fierbinti si simtea o mare c ldur duhovniceasc în inima sa, care ardea ca o v paie de foc.

SIHASTRIA FARA PARINTELE CLEOPA

În perioada persecuției, în Mănăstirea Sihăstria slujbele se făceau cu greutate din lipsă de slujitori. Duhovnicii erau tot mai puțini, credincioșii veneau pe la mănăstiri cu oarecare teamă, iar tinerii care doreau să rămână, erau primiți ca lucrători în haine civile.

Lipsa Arhimandritului Cleopa și a Protosinghelului Ioil Gheorghiu, a îngreuiat și mai mult viața duhovni-cească. Acum toată greutatea apăsa pe umerii bătrânului duhovnic Paisie. Mai mult decât toți, sfântia sa spovedea ziua și noaptea călugării și mireni; mângâia, îmbrățișa, dădea speranță tuturor, rugându-se lui Dumnezeu cu credință.

Toți întrebau de Părintele Cleopa și-l pomeneau la sfintele lor rugăciuni. Toti ar fi dorit măcar să-l vadă și să se bucure de cuvintele sale, dar nimeni nu știa unde anume se nevoiește și se roagă lui Dumnezeu. Însă toți simteau tainic puterea rugăciunilor lui. Și această încredințare dădea speranță tuturor că mai devreme sau mai târziu se va reîntoarce la fiii și sufletești.

Noul stareț al Mănăstirii Sihăstria, Protosinghelul Caliope Apetri, a fost rânduit în mod providențial să conducă această obște. El era, de fapt, ucenicul Părintelui Cleopa, cu care stătuse împreună și la Mănăstirea Slatina. Totodată, era un părinte foarte curajos, îndrăgnet, râvnitor pentru cele sfinte și plin de bunătate.

Toate aceste calități, împreună cu harul lui Dumnezeu, l-au ajutat să mențină în aceeași râvnă și râvnă obștea Mănăstirii Sihăstria, timp de 12 ani.

Slujbele se făceau tot așa de frumoase ca în trecut, se rosteau predici, credincioșii veneau din ce în ce mai numeroși și starea critică din anii 1959-1962 s-a ameliorat mult după 1963.

De aceea putem zice împreună cu Proorocul David: Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu esti Dumnezeu, Care faci minuni!

LACRIMILE MAICII AGAFIA

Era în vara anului 1964. Evenimentele din lume decurgeau spre binele creștinătății. Oamenii își recaptau speranța zilei de mâine. Mănăstirile, aceste cetăți ale Ortodoxiei milenare, se rugau stăruitor pentru biruința Crucii lui Hristos.

Bisericile erau tot mai pline de credincioși, pelerinajele pe la mănăstiri se înmulțiseră, iar Dumnezeu se întorsese cu fața spre noi, poporul său.

Veneam de la Târgu Neamț spre Mănăstirea Sihăstria, prin Agapia Veche. Voiam să mămângâi pe mama Părintelui Cleopa și să-i duc câte ceva din cele de nevoie.

Când am ajuns în poarta mănăstirii, bătrâna Maică Agafia aștepta să vină câte un închinător ca să-i vorbească. Cum vedea pe cineva intrând în incinta mănăstirii, Maica Agafia, fără să-l cunoască, îl întreba: "Ascultă, dumnea-ta! N-ai văzut pe Cleopa meu?" Credinciosul îi spunea: "Nu, maică, nu-l cunosc!"

Când veneau alți credincioși să se închine, bătrâna se apropia de ei și-i întreba și pe ei cu lacrimi în ochi: "N-ati văzut cumva pe Cleopa meu?" Iar ei îi răspundeau: "Nu știm, maică,"

nu l-am văzut!" Atunci bătrâna, suspinând, își stergea lacrimile din ochi, privind undeva departe.

Întelegând marea ei durere, m-am apropiat de Maica Agafia și -i dau cele pregătite pentru ea, și i-am spus cu blândete:

- Maică Agafie, nu mai întreba pe oameni unde este Părintele Cleopa, că ei nu știu unde se află !

Atunci bătrâna mi-a spus cu lacrimi de durere:

- Ei, Părinte Ioanichie, dacă n-ai fost mamă !...

Cuvintele ei m-au umplut de lacrimi și, după ce m-am închinat în biserică, i-am spus:

- Lasă, Maică Agafie, că în curând Părintele Cleopa va veni la Sihăstria! Apoi am plecat peste munte la mănăstire.

A doua zi după amiază, Maica Agafia, cuprinsă de dor pentru fiul ei, Cleopa, și-a luat bățul în mână și, fără să spună nimic la maică, a pornit peste munte spre Sihăstria. Dar, fiind singur și având peste 88 de ani, a rătit cu poteca în pădure și spre seară, a găsit-o un om și a dus-o la o cabană forestieră. Nu mai știa nici să se întoarcă înapoi, nici să vină la Sihăstria. Muncitorii de la cabană i-au dat o cameră de dormit peste noapte. În acest timp clopotele Mănăstirii Agapia Veche se trăgeau neconștient și toate surorile o căutau prin pădure. Abia a doua zi pe la amiază au aflat-o și au întrebat-o:

- Cum ai ajuns aici, Maică Agafia?

- Am vrut să mă duc la Sihăstria, să văd dacă n-a venit Cleopa meu! Dar m-am rătit. M-a adus un om la cabana asta și nu știu pe unde să merg.

- Hai că te ducem noi, Maică Agafia!

Ajungând la Sihăstria, Maica Agafia a îngenunchiat în fața mormintelor celor doi fii ai ei, Vasile și Gherasim, și, după ce a plâns singur îndeajuns, s-a sculat, a sărutat crucile, s-a închinat în biserică și a spus surorilor:

- De-acum pot să mor! Dar nu mă lăsați să rămân aici?
- Nu, Maică Agafia! Hai să mergem înapoi!
- Hai să mergem...

REÎNTOARCEREA PARINTELUI CLEOPA LA MANASTIREA SIHASTRIA

În luna august 1964, bucuria negriților a eliberării tuturor și a tuturor românilor roșiți de comunism cuprinsese pe toți. Închisorile rămăseseră goale, cei care supraviețuiseră au fost eliberați, în știrile și toată țara făceau rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu și toți sperau în mai binele zilei de mâine.

La sfârșitul aceleiași luni, însoțit de un binevoitor, am ajuns la bordeiul Părintelui Cleopa, tulburat de vederea celor mulți. Îngenunchind, i-am sărutat mâna, ne-am îmbrățișat și am plâns împreună. Mi se pare că visez. Apoi, Domnul îmi rânduiește, ne-am rugat îndelung, și i-am spus Părintelui Cleopa: "Preacuvioase părinte, am venit, trimis de părintii de la Sihăstria, să vă aducem acasă, după aproape șase ani de despărțire. S-au deschis închisorile și Dumnezeu ne-a binecuvântat țara cu puțin libertate. Deci, vă rugăm să vă întoarceți la Sihăstria!"

Toți părintii vă așteaptă plângând de bucurie. Vă așteaptă și credincioșii, dar cel mai mult vă dorește Părintele Paisie, duhovnicul nostru al tuturor, care vă-a crescut de mic, și Maica Agafia, mama sfintiei voastre!..."

Părintele Cleopa înșeză. Se învârtă cu liniștea. O luptă tainică era în sufletul său. Să renunțe la liniște pentru folosul altora? Sau să rămână mai departe la pustie? Atunci, vă zându-l în această câmpie, l-am lăsat să se roage lui

Dumnezeu înc dou s pt mâni. La 29 septembrie, de ziua Sfântului Chiriac Sihastrul, P rintele Cleopa cu ucenicul s u, Varsanufie, mergând peste munti si v i, prin p duri cunoscute numai de ei, au sosit în M n stirea Sih stria.

Bucuria a fost mare, p rintii si fratii îl s rutau cu lacrimi în ochi si d deau slav lui Dumnezeu c s-a întors iar si s n tos la chilia sa. Drept multumit , în seara aceea s-a f cut priveghere de noapte. Ziua urm toare, P rintele Cleopa a petrecut-o împreun cu duhovnicul s u, Ieroschimonahul Paisie.

Asa a fost reîntoarcerea în obstea Sih striei a Arhimandritului Cleopa.

ACTIVITATEA DUHOVNICEASCA A PARINTELUI CLEOPA

Vestea venirii sale în M n stirea Sih stria s-a r s-pândit în câteva zile în toat tara. Încet, încet, au început iar si s -l viziteze grupuri de credinciosi de pretutindeni, s -i cear sfat si s primeasc binecuvântare.

Asa a început P rintele Cleopa s mângâie din nou lumea, s rostesc zilnic cuvânt de folos, s spovedeasc si s atrag pe multi c tre Hristos prin cuvânt si rug ciune. În fiecare zi veneau la chilia lui zeci si sute de credinciosi din tar si chiar de peste hotare.

Aici ascultau sfatul si cuvântul de îmb rb tare al b trânului, puneau întreb ri duhovnicesti si teologice de la cele mai simple, pân la cele mai profunde si fiecare iese multumit de la el, bucurându-se m car s -l vad si s primeasc binecuvântare. Astfel, fiind cunoscut în toat tara, toti

multumeau lui Dumnezeu că ni l-a dăruit ca o binecuvântare cerească.

Prima datorie pe care o cerea Părintele Cleopa de la credincioșii de toate vârstele și dregătoriile, era păstrarea cu sfințenie a dreptei credințe, adică a dogmelor Bisericii Ortodoxe. Fără dreapta credință, nimeni nu se poate mântui, chiar dacă are unele fapte bune.

Apoi părintele pune accentul pe mărțurisirea păcatelor, îndemnând credincioșii să se spovedească de cel puțin patru ori pe an. El le zicea: "Frate, când vezi că s-a îmbolnăvit în casă tata sau mama..., nu chema doctorul mai întâi, ci preotul. Că doctorul nu-i poate da o clipă de viață. Că dacă ar putea da, nu ți-ar da-o tu, ar ține-o pentru el. Totul este cum vrea Dumnezeu! Să chemi preotul și să-i zici: "Părinte, stai și spovedește-l pe tata sau pe mama după carte". Iar preotul să-ți întrebe dacă a făcut cutare păcat sau cutare păcat, așa sau așa...

După spovedanie, cel ce se spovedește e bine să spună că pe toate le-a făcut. Că dacă nu gresim cu lucrul, gresim cu mintea, sau cu cuvântul. Și preotul la sfârșit îl poate dezlega de toate păcatele cu darul pe care i l-a dat Hristos.

Apoi poți chema și doctorul. Că dacă moare omul spovedit curat, Biserica îl poate scoate din iad și în 40 de zile, sau poate mai mult, dar îl poate scoate. Dar dacă este nespovedit și are păcate grele, nu-l mai scoate din iad nici o slujbă. Fără spovedanie nu este mântuire".

Sfântia să recomanda fiecăruia să aibă duhovnicul său în parohia de care depinde. Iar dacă cineva dorea o spovedanie mai amănunțită, o putea face în special la duhovnicul bătrân din mănăstiri. În acest caz credincioșii care se spovedeau la mănăstiri erau datori să ia binecuvântare de la preotul locului și apoi să-și facă canonul rânduit.

Amintim aici c preacuviosia sa avea la spovedanie, pe lângă numerosi credinciosi, și circa 40 de părinți și frați din obștea Mănăstirii Sihăstria, la care se adăugau mulți credincioși și mai mulți din alte mănăstiri, precum și preoți de mir și mai mulți ierarhi.

Prin spovedanie, Părintele Cleopa dobânda multe suferințe pentru Hristos, însă întreba pe fiecare dacă poate face canonul rânduit de el. Iar dacă cineva spunea că nu-l poate împlini, părintele îi dădea un canon mai mic, după vârsta, puterea și râvna lui.

Apoi cerea fiecărui credincios să se roage cât de mult, precum poruncește însuși Sfântul Pavel, zicând: Neîncetați să vă rugați (I Tesaloniceni 5, 17). Părintele recomanda, în general, ca fiecare să facă dimineața Rugăciunile Diminției și Acatistul Maicii Domnului, seara Rugăciunile spre somn și Paraclisul Maicii Domnului, cu candelă aprinsă; și restul zilei, pe cât se poate, rugăciunea "Doamne Iisuse".

Însă mai întâi el însuși se ruga zilnic pentru sine, pentru Biserică, pentru credincioși, pentru cei căzuți în grele păcate, pentru cei bolnavi, pentru cei din suferință. Astfel, rugăciunile Părintelui Cleopa făceau uneori adevărate minuni, căci li se împlineau cererile cele de folos, se întorceau sănătoși de la spitale și din clinici, și reuseau la examene și în viața de toate zilele.

Apoi le cerea să meargă la biserică și pe mâna sa sau, în caz de nevoie, la două-trei și pe mâni. Când nu pot merge, să trimită pe cineva din familie, ori sotul ori soția, ori unul din copii, pe care îl numea "apostolul familiei". Iar acasă să citească cărțile sfinte, să se roage și să nu mănânce până nu vine "apostolul familiei" cu sfânta anaforă de la biserică.

Îndemna și la milostenie: "Să nu plece nimene de la voi nemiluit, mamă! Nu-ai un ban, dă-i un cartof, un colt de pâine, o

batist , d -i ceva cât de puțin. Dacă dai puțin, dar îți pare rău că nu dai mai mult, ca fulgerul ajunge la Dumnezeu milostenia ta. De ce? S-au întâlnit două mari virtuți: milostenia cu smerenia".

Sf tuia pe fiecare să fac milostenie în numele lui Hristos, după puterea sa, că cel ce face milostenie "împrumut pe Dumnezeu" și se mântuiește cel mai ușor. Că zice Domnul în Sfânta Evanghelie: Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui (Matei 5, 7).

De asemenea, recomandă credincioșilor să trăiască în permanentă dragoste și armonie creștină, după cuvântul pe care îl rosteste Însuși Hristos: Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții (Ioan 13, 35).

O datorie principală, pe care o cerea familiilor credincioase de la sate și orașe, era și nașterea de copii. Potrivit Sfintelor Canoane, Părintele Cleopa interzicea cu desăvârșire avortul și uciderea de copii pe orice cale, căci acesta este unul din cele mai mari păcate din viața creștinilor. Apoi recomandă tinerilor să ducă viață în feciorie până la cununia religioasă și să asculte de preoții și părinții lor, după porunca dată lui Moise: Cinsteste pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ (Iesire 20, 12). Iar celor care aveau procese și certuri pentru cele pășănite, bătrânul le cerea să se împacă unii cu alții și să urmeze sfatul preotului lor.

La urmă, Părintele Cleopa le ținea un cuvânt de folos, după priceperea lor, și le răspundea la întrebările puse de fiecare. Apoi îi binecuvânta cu Sfânta Cruce, îi miruia, le dădea iconite și tămâie și îi slobozea cu pace la casele lor. După ce se odihnea puțin, veneau alte grupuri de credincioși să-i ceară sfat și binecuvântare.

Erau zile, mai ales vara, când părintele avea mai multe grupuri de credincioși, numărând sute de oameni.

Aceasta a fost cea mai mare misiune duhovnicească pe care a făcut-o în mod neîntrerupt Părintele Cleopa din toamna anului 1964, până la 2 decembrie 1998, când și-a dat duhul în brațele lui Hristos.

SFATURI DUHOVNICEȘTI PENTRU MONAHI

Întrucât zilnic veneau părinți și frați atât din Mănăstirea Sihăstria, cât și din alte mănăstiri, pentru spovedanie și sfaturi duhovnicești la Părintele Cleopa, sfântia sa căuta să dea fiecăruia sfaturi potrivite cu nevoile sale sufletești, precum îl cerea Duhul Sfânt.

Monahii, după cum se știe, duc viață duhovnicească deosebită, au canon special rânduit de duhovnicii lor, au și încercări deosebite și de aceea au nevoie de duhovnici iscusiti, care să-i poată povățui pe calea pocăinței spre Hristos. De aceea Părintele Cleopa întreba pe fiecare ce probleme sufletești are. Apoi, de câtă vreme nu este spovedit, cine îi este duhovnic, dacă are dezlegare sau nu pentru Sfânta Împărtășanie și dacă îl muștră conștiința pentru vreun păcat pe care l-a ascuns sau s-a rusinat să-l mărturisească.

De răspunsul pe care îl dădea fiecăruia în fața bătrânului, depindea și sfătuiră duhovnicească pe care o primea. Și întrucât Părintele Cleopa cunostea bine Sfânta Scriptură, Sfântii Părinți, Filocalia și Sfintele Canoane, și era inspirat de Dumnezeu, el reusea întotdeauna să dea răspunsul cel mai bun, potrivit cu nevoia și frământarea sufletească a fiecăruia. Astfel, cel care primea sfatul bătrânului și îl împlinea, avea multă bucurie și pace sufletească. Iar dacă făgăduia că părăsește sfatul lui și nu-l împlinea, avea muștrare de conștiință și era nevoit să se reîntoarcă la bătrân.

Sfatul cel mai des recomandat atât monahilor, cât și credincioșilor, era acesta: "Dacă vrei să mergi drept înaintea lui Dumnezeu, îți trebuie două ziduri. Dar nu de cărmidă, nu de piatră, nu de pământ, ci două ziduri duhovnicești. Să aveți frica de Dumnezeu în dreapta, cum zice Proorocul David: Cu frica de Dumnezeu se abate tot omul de la rău; iar în stânga să aveți frica morții, cum zice Isus, fiul lui Sirah: Fiule, adu-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale și în veac nu vei gresi.

Aceste două fapte bune - frica de Dumnezeu și cugetarea la moarte -, îl izbăvesc pe om de tot păcatul".

Alte sfaturi pe care le recomanda monahilor erau și acestea: să facă ascultare cu dragoste și cu "Doamne Iisuse" în minte și în inimă, și să participe, în funcție de ascultare, în fiecare zi la Sfânta Liturghie și la celelalte slujbe ale Bisericii.

De asemenea, Părintele Cleopa mai recomanda monahilor și fraților din mănăstiri să asculte întru toate de duhovnicii lor. Dacă nu pot împlini un canon, să ceară duhovnicilor un alt canon, pe măsură puterii lor; să citească zilnic câte un capitol sau două din Sfânta Scriptură, mai ales din Noul Testament; să citească viața sfântului din ziua respectivă și câte un cuvânt din Pateric și alte cântări sfinte.

Recomanda iar și vietătorilor din mănăstiri să fie cât mai statornici în viața monahală, să nu umble dintr-un loc în altul, dintr-o mănăstire în alta; să nu aibă nici un fel de avere personală și să nu facă nimic pentru binecuvântarea staretului și a duhovnicului.

Dacă veneau la sfântia sa călugări sau frați care se sminteau de unele lucruri, părintele îi îndemna să ia aminte la ei însșiși: "Ce crezi tu? Un corbier, când merge cu corabia pe mare, prin locuri stâncoase și periculoase, crezi că el se uită la altă corabie, pe unde o duce celălalt? El este cu ochii la cârmă."

Sau cel care merge cu masina pe drum, se uită cum conduce cel lalt masina? El este cu ochii la drumul lui: dreapta, stânga, pantă, deal! Fiecare este cu ochii la masina lui. Așa și tu. Fii cu mâna pe volanul sufletului tău! Uită-te la sufletul tău, și nu-l dai în praf! Treaba lui ce face cel lalt. Fiecare se mântuiește după cum își conduce sufletul său.

Trei frați de la Mănăstirea Neamț s-au dus la mosul Gheorghe Lazăr, un om sfânt, care a făcut minuni în prafurile acestea, și i-au zis:

- Mos Gheorghe, noi plecăm din mănăstirea asta, că ne-am smintit!

- Dar de ce, dragă? a spus bătrânul.

- Nu mai este mântuire în mănăstire!

Atunci mosul Gheorghe, care niciodată nu se mâniă, a strigat tare de trei ori: "Nu fă tu! Nu fă tu! Nu fă tu!" și s-a dus".

Dacă cineva din cinul monahal observă vreo abatere mai gravă la prafurile sau duhovnicesc, fie iubirea de avere, fie lăcomia de orice fel, zgârcenia, mândria, mâniatul și altele, Prafurile Cleopa îi recomandă să-și aleagă un alt duhovnic, fără să-l judece pe cel dintâi.

Acestea sunt câteva din sfaturile pe care le dădea Arhimandritul Cleopa fiilor și duhovnicescilor și tuturor monahilor din țară care veneau să-i ceară cuvânt de folos.

SFATURI DUHOVNICEȘTI PENTRU CREDINCIOȘI

Părintele Cleopa era un iscusit duhovnic atât pentru credincioși, cât și pentru păcătoși. În primul rând se străduia să trezească în suflete râvna și dorul pentru Dumnezeu. După acestea urma creșterea duhovnicească a acelui suflet și înnoirea lui.

El recomandă fiilor săi sufletesci să respecte, în general, următoarele sfaturi:

Copiii să fie crescuți de mici în frica Domnului. Să învețe rugăciuni pe de rost, să fie spovediți și împărtășiti lunar; să fie duși cu regularitate la Sfânta Biserică, să asculte de părinți, să facă rugăciuni și metanii pentru tată și mamă, pentru frații și rudele lor, să învețe religia în școală, să țină sfintele posturi și să nu fure.

Tinerii să aibă fiecare duhovnicul său. Să se spovedească o dată pe lună, iar Sfânta Împărtășanie să o primească cu mult evlavie, când vor fi vrednici de Trupul și Sângele Domnului, urmând sfatul duhovnicului. Apoi să asculte întru toate de părinți, să se ferească de toate smintelile și păcatele urâte de astăzi; să citească cărți sfinte, iar care au chemare, să se pună în slujba Domnului, fie învățând Seminarul și Teologia, fie intrând în viața monahală. Cei care au abateri grave de la morala creștină să se spovedească la duhovnici bătrâni și să urmeze canonul rânduit de ei.

Cei care vor să se căsătorească să fie cercetați canonic de preoții lor, ca nu cumva să fie rude între ei, sau să se căsătorească fără voia părinților lor. Apoi să respecte poruncile date de Dumnezeu celor căsătoriți, adică să nu-șiucidă pruncii, să asculte de părinți, să fie creștini buni, să facă milostenie și să împlinească cu cuget curat sfaturile duhovnicilor lor.

Cei c s toriti s fac din casa lor o adev rat biseric . S nasc si s -si creasc copiii în fric de Dumnezeu, s se roage mult, s fac milostenie la s raci si la v duve, s se spovedeasc si s se împ rt seasc cel puțin de patru ori pe an, dac au dezlegare. Apoi s nu primeasc sectanti si oameni de alt lege în casele lor, s tr iasc în pace unii cu altii, s îngrijeasc cu sfintenie de p rintii si b trânii familiei si s asculte întru toate de p storii lor sufletesti.

DUHOVNICII PARINTELUI CLEOPA

Pân la vârsta de doisprezece ani, P rintele Cleopa, pe atunci elev la scoala primar , se m rturisea la preotul de parohie, numit Gheorghe Chiriac, care a botezat pe toti copiii familiei Alexandru Ilie. Dup aceast vârst , tân rul Constantin se m rturisea la duhovnicii Schitului Cozancea, din apropiere, mai ales la duhovnicul Conon Gavrilesco, care era un vestit exorcist si p rinte duhovnicesc în partea locului.

Din toamna anului 1929, când intr în viata monahal la Schitul Sih stria, a avut ca duhovnic pe egumenul schitului, Protosinghelul Ioanichie Moroi, care era p rinte duhovnicesc al tuturor vietuitorilor de aici, întrucât era singurul preot si slujitor al Sih striei.

Prin anii 1937-1938, monahul Cleopa se ducea uneori cu oile în apropiere de Agapia Veche si își m rturisea p catele la vestitul duhovnic Vichentie M l u. Dup anul 1938, când Protosinghelul Vichentie s-a dus ca preot misionar în Banat, P rintele Cleopa se spovedea atât la b trânul staret Ioanichie, cât si la Ieroschimonahul Ioil.

Din anul 1942, dup ce a fost numit loctiitor de egumen, P rintele Cleopa se spovedea de obicei la

Ieroschimonahul Ioil Gheorghiu, duhovnicul schitului, întrucât b trânu l egumen z cea la pat. Dar si dup hirotonia sa în preot, în anul 1945, si dup numirea sa ca egumen la Sih stria, se spovedea tot la Ieroschimonahul Ioil, iar uneori la Ieromonahul Calistrat Bobu.

C tre sfârșitul anului 1948, Ieroschimonahul Paisie Olaru se transfer de la Cozancea în obstea M n stirii Sih stria, devenind duhovnicul P rintelui Cleopa si al multor p rinti. Acest mare p rinte era cel mai iscusit duhovnic din Moldova, în a doua jum tate a secolului XX. Chiar si în perioadele de retragere în munti, P rintele Cleopa se m rturisea uneori tot la duhovnicul Paisie, care se ducea în miez de noapte s -l întâlneasc la un loc anumit, cunoscut numai de ei.

La 18 octombrie 1990, când Ieroschimonahul Paisie se mut la Domnul, P rintele Cleopa își alege duhovnic pe Protosinghelul Varsanufie Lipan, ucenicul s u, la care se mai spovedise si în perioada retragerii în munti.

În prim vara anului 1997, Protosinghelul Varsanufie mutându-se la Domnul, Arhimandritul Cleopa Ilie si-a ales ca ultim duhovnic, pe Ieromonahul Iacob Savin, la care s-a spovedit pân la moarte.

Acestia au fost p rintii duhovnicesti ai Arhiman-dritului Cleopa Ilie, din copil rie pân la sfârșitul vietii sale. Pe acestia îi pomenea întotdeauna cu evlavie la rug ciunile sale atât în biseric , cât si la chilie.

DOI MONAHI BATRÂNI CU DARUL RUGACIUNII

Prin anii 1968-1970 se nevoiau în M n stirea Sih s-tria mai multi c lug ri b trâni cu viat aleas , toti ucenici ai P rintelui Cleopa. În fiecare noapte erau prezenti la slujba

Utreniei. După terminarea slujbei de miezul nopții, fiecare se retrăgea la chilia sa. Doar doi părinți bătrâni rămăneau în biserică și așteptau să se ducă ceilalți.

Apoi, nemaiv zâmbind pe nimeni, se așezau la pământ cu fața în jos în formă de cruce și începeau să se roage cu lacrimi Mântuitorului Hristos, cerând milă, iertare și dezlegare de păcate.

Această obiceiă în fiecare noapte după Utrenie, făcea să fie observați de cineva. Dar într-o noapte se ruga neobservat într-un colț al bisericii un preot bătrân cu viață sfântă. Era preotul Dimitrie Bejan, paroh în satul Ghindoaani - comuna Bălăești, județul Neamț, care venea din când în când la Sihăstria.

Cei doi părinți așternuți cu fețele la pământ n-au observat că mai este cineva în biserică. Și începând ei să se ruga din inimă, deasupra capetelor lor se ridica o flacăra de lumină strălucitoare, care se tot mărea. Era flacăra harică a Duhului Sfânt, care creștea pe măsură rugăciunii celor doi bătrâni. Preotul, nemaiv zâmbind vreodată așa ceva, se uimea de această minune și, căzând în genunchi, se ruga și el.

După puțin vreme, acea flacăra harică s-a micșorat încet-încet până s-a stins.

Apoi cei doi bătrâni s-au sculat în picioare, au făcut trei metanii, au sărutat sfintele icoane și au plecat fiecare la chilia sa.

Iată deci că și în zilele noastre mai sunt călugări cu viață sfântă, care au darul rugăciunii de foc! Numele lor nu sunt cunoscute nici până astăzi. Dar unii bătrâni îmbunătățiți ne spun că erau părinții Ianuarie și Casian, ucenicii Părintelui Cleopa.

Însă această rămâne o taină a lui Dumnezeu!

DESPRE O CRESTINA CARE AVEA DARUL DUMNEZEIESTII RUGACIUNI

Ne vorbea Părintele Cleopa despre o altă minune de taină petrecută tot în biserica Mănăstirii Sihăstria:

"În iarna anului 1971, eram de rând la Sfântul Altar. Am venit la biserică la ora 4 dimineața și îmi făceam rugăciunile pentru Sfânta Împărăteasa în fața Sfintei Mese. Nu după mult timp intră o femeie și se roage, care venise de cu seara la mănăstire. N-o cunoșteam. Se ruga încet pe lângă toate icoanele și făcea mereu metanii. Nu stia că mai este ceva în biserică, căci era întuneric, fiind timp de iarnă. Văzând eu că se roagă atât de stăruitor, m-am uitat prin sfintele uși să văd cine se roagă cu atâta credință. Femeia stătea în genunchi în mijlocul bisericii, cu mâinile ridicate în sus și zicea din toată inima aceste cuvinte: "Doamne, nu mă lăsa! Doamne, nu mă lăsa!"

Atunci am văzut o lumină strălucitoare în jurul capului ei și m-am înspăimântat. Apoi femeia a căzut cu fața la pământ și se ruga fără glas. Raza de lumină de deasupra ei se făcea tot mai mare și se ridica deasupra capului. După puțin timp lumina s-a stins încet, iar femeia s-a ridicat și a ieșit din biserică. Era o femeie de la țară.

Iată deci cine are darul rugăciunii! Iată că mireni ne întrec pe noi, călugării! Eu făceam proscomidia și de mare emoție am început a plânge cu copila în mână.

Numai Dumnezeu știe câți aleși are în această lume!"

PELERINAJ LA MORMÂNTUL DOMNULUI SI LA MUNTELE SINAI

În toamna anului 1974, la zece ani de la reîntoarce-rea sa din pustie, mai multi pelerini din tar , împreun cu P rintele Cleopa si Protosinghelul Ioil Gheorghiu, am plecat s ne închin m la Mormântul Domnului si la celelalte locuri sfinte.

Aceasta a fost una dintre cele mai mari bucurii din viata P rintelui Cleopa. Primul si cel mai sfânt drum pe care l-am f cut împreun în cetatea sfânt a Ierusalimului, a fost închinarea la Mormântul Domnului. Apoi am urcat pe Golgota si am s rutat Sfânta Cruce, pe care S-a r stignit Hristos pentru mântuirea noastr si a întregii lumi. Acolo am ascultat Sfânta Liturghie si, dând slav Mântuitorului nostru Iisus Hristos, am mers în pelerinaj la celelalte locuri sfinte din Ierusalim, cu sufletele pline de bucurie si emotie.

În zilele urm toare ne-am închinat pe Muntele Sion, unde a adormit Maica Domnului, precum si la mormântul Proorocului David. Apoi am coborât în gr dina Ghetsimani si ne-am închinat la mormântul Maicii Domnului si la toate locurile sfinte de aici. Cu Noul Testament în mân am urcat pe Muntele M slinilor si am poposit la cele dou mari m n stiri ortodoxe de maici: "Sfânta Maria Magdalena" si "Eleon", unde se nevoiau si zece monahii române.

Asa am str b tut Tara Sfânt pân în Galileea, în orasul Nazaret, unde Maica Domnului a primit vestea întrup rii lui Hristos. Cel mai mult dintre noi îns se bucura P rintele Cleopa, care gustase din atâtea neazuri ale acestei vieti!

Alt popas l-am f cut în orasul Cana Galileii si la fântâna Samarinencii. De aici am ajuns la râul Iordan, în care

S-a botezat Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, și ne-am reîntors la Ierusalim.

Apoi am plecat spre Betleem, orasul unde S-a născut Hristos Domnul. Aici am zăbovit o zi, cerând Mântuitorului să se nască duhovnicește și în inimile și sufletele noastre.

După alte câteva zile am plecat cu toții, cale de peste trei sute de kilometri, spre Muntele Sinai pe care Moise a primit Tablele Legii. Pe aici a condus Moise poporul ales spre Țara Sfântă. Doamne, cât de pustiu este locul acesta și cât de binecuvântat este țara noastră, România, umbrit și ocrotit de bună-tatea Ta cea mare!

În zăre se vedea ca o cetate nebiruită a Ortodoxiei. Mă gândeam la Sfânta Ecaterina, unde se află moastele mării mucenite. Aici suntem primiți cu multă bună-voință de Mitropolitul Damianos, starețul mănăstirii.

A doua zi am urcat pe vârful muntelui unde Sfântul Prooroc Moise a primit Tablele Legii. Apoi ne-am întors din nou spre Sfânta Cetate a Ierusalimului, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

După ce ne închinăm iarși la Mormântul Domnului, vizităm satul Ain Karem, locul de naștere al Sfântului Ioan Botezătorul, apoi Ierihonul și mănăstirile de pe Valea Iordanului. La 30 octombrie ne reîntorceam în țară.

PELERINAJ LA MUNTELE ATHOS ȘI ALTE LOCURI SFINTE

După trei ani de la primul pelerinaj, în septembrie 1977, un grup de patru prieteni din Mănăstirea Sihăstria în frunte cu Arhimandritul Cleopa Ilie, am plecat cu trenul spre Muntele Athos.

Athosul, numit și "Grădina Maicii Domnului", este al doilea loc sfânt al lumii creștine, după Mormântul Domnului. Athosul este paradisul tuturor ortodoxelor, unic în lumea creștină.

Ajunsem la Tesalonica, capitala Macedoniei antice, unde ne întâmpină câțiva monahi români. O zi întreagă vizităm mănăstirile și bisericile vechi ale Greciei de Nord, apoi plecăm spre Muntele Athos.

În zare se conturează unele mănăstiri atonite, portul Dafne și vârful înalt de peste 2000 de metri al Muntelui Athos. Totul ni se pare ca o minune dumnezeiască.

Muntele Athos este o limbă îngustă de pământ, cu o suprafață de 339 kilometri pătrați, lungă de peste 80 kilometri, care adăpostește pe ambele laturi 20 de mănăstiri mari, peste 15 schituri și aproape 200 de chilii mici și mari, în care se nevoiesc peste 1500 de călugări greci, sârbi, ruși, români și bulgari.

După două ore de călătorie cu vaporul, coborâm în portul Dafne, apoi urcăm spre Kareia, capitala Sfântului Munte. După ce obținem viza de intrare în Muntele Athos, pornim spre Schitul Românesc Prodromul, unde poposim două zile.

Sâmbătă noaptea, la slujba Utreniei a fost tuns în monahism rasoforul Ioan, unul din ucenicii Părintelui Cleopa, care l-a și luat sub mănție. Tunderea a fost oficiată de Arhimandritul Victorin, starețul Mănăstirii Sihăstria, care i-a dat numele de Ioanichie.

Apoi s-a săvârșit Sfânta Liturghie, iar Părintele Cleopa a rostit un frumos cuvânt duhovnicesc. După masă am vizitat toate pesterile și chiliile pustnicești din jurul Schitului Prodromul, iar a doua zi am plecat să ne închinăm în marile mănăstiri atonite vestite în toată lumea.

Primul popas îl facem la M n stirea Marea Lavr . Aici ne închin m la mormântul Sfântului Atanasie Atonitul din pridvorul bisericii.

În continuare vizit m chiliile românești de la Schitul Lacu și M n stirile Iviru, Cutlumus și Stavronichita. Toate au fost înnoite de voievozii moldoveni și munteni, care le d deau ajutoare și danii an de an. Cel mai mult ne-a miscat icoana Maicii Domnului, numit "Port rita", de la M n stirea Iviru, unde ne-am închinat cu totii, în frunte cu P rintele Cleopa. În drum spre Kareia, am f cut un scurt popas la chilia vestitului sihastru, Paisie Aghioritul, un mare cuvios cinstit și c utat de întreaga Grecie, care ne-a uimit cu sfîntenia și smerenia sa.

Apoi ne închin m la icoanele f c toare de minuni de la M n stirile Protaton din Kareia, Pantocrator, Esfigmenu și Vatopedu, unde se afl multe moaste și câteva icoane f c toare de minuni. La Vatopedu Stefan cel Mare a construit o arsana, care se p streaz în bun stare și ast zi.

Continu m pelerinajul spre M n stirea Hilandar. De aici travers m muntele și poposim la M n stirea Zografu, ctitorit din temelie de Stefan cel Mare și Sfânt între anii 1475-1502, cu hramul Sfântul Mare Mucenic Gheorghe.

Ne închin m apoi la m n stirile de pe versantul vestic al Muntelui Athos, și anume: M n stirea Dochiaru, ctitorit în întregime de Alexandru L pusneanu în secolul XVI; M n stirile Xenofont și Pantelimon. În continuarea pelerinajului nostru, vizit m M n stirile Xeropotamu, Simonos Petra, ctitoria lui Mihai Viteazul; Filoteu, Grigoriu, ctitoria lui Stefan cel Mare; Dionisiu, ctitoria lui Neagoe Basarab; și M n stirea Sfântul Pavel.

Auzind egumenii atoniti de venirea Arhimandritului Cleopa în Muntele Athos, o bun parte dintre ei l-au solicitat s rosteasc cuvânt de folos la obstea m n stirilor lor. Astfel, a

ținut cinci predici duhovnicești cu conținut patristic și filocalic deosebit, care au mângâiat multe suflete tinere și au făcut ecou în toată Grecia, o bună parte dintre ele publicându-se.

Părinte fiind Sfântul Munte al Athosului, vizităm Atena cu mănăstirile din împrejurimi și mergem la marele duhovnic Porfirie, care avea darul înainte-vederii. Un adevărat sfânt din zilele noastre. El se nevoia într-un mic schit din Atica. De aici plecăm în insula Kerkira (Corfu) la moastele Sfântului Spiridon, pentru care Părintele Cleopa avea mare evlavie.

A doua zi, fiind Duminică, slujim împreună Sfânta Liturghie, iar Părintele Cleopa este invitat să țină un cuvânt duhovnicesc la Mănăstirea Platitera din oras. Seara târziu plecăm cu vaporul spre Italia, la moastele Sfântului Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni, la dorința struitoră a Părintelui Cleopa, care voia să-l sune în car odată în viața și să-i ceară ajutorul.

La orele 10 dimineața am sosit la Bari, unde se află catedrala cu moastele Sfântului Nicolae. Aici toți ne-am închinat cu lacrimi la racla lui, care se păstrează sub altarul bisericii mari, și i-am cerut ajutorul și mijlocirea sa pentru noi și pentru țară. Apoi Părintele Cleopa a citit cu lacrimi prima parte a Acatistului Sfântului Nicolae, iar noi ceilalți am continuat, cântând cu toții: "Bucurește-te, Nicolae, mare făcător de minuni!" A fost un moment de mare emoție, pe care nu-l putem uita.

De aici am plecat la Roma și am vizitat catacombele Sfântului Calist și Sfântului Sebastian. Apoi am făcut un popas la Mănăstirea Celie din Iugoslavia, la marele teolog sârb Iustin Popovici. Toți doream să vorbim cu acest dogmatist și teolog cunoscut în întreaga lume, care avea domiciliul forțat în această mănăstire.

Timp de dou zile Arhimandritii Iustin și Cleopa s-au întreținut duhovnicește prin translator. Apoi Părintele Cleopa i-a cerut un sfat de taină. Ar fi dorit să rămână până la sfârșitul vieții în Muntele Athos, dar era în îndoială. Atunci Arhimandritul Iustin i-a spus: "Părinte Cleopa, dacă te duci în Sfântul Munte, mai adaugi o floare în "Grădina Maicii Domnului". Dar pe credincioși cui îi lași? Acolo te rogi numai pentru sfântia ta. Dar în țară te rogi pentru toți și poți aduce la Dumnezeu multe suflete lipsite de povătuitori! Și eu m-am nevoit un timp în Muntele Athos, dar pe urmă m-am întors să fac misiune în țară.

Eu zic să rămâi în țară, să te mântuiești și pe sfântia ta și să ajuti și la mântuirea altora. Aceasta este cea mai mare faptă bună a cuceririlor de astăzi. Mai ales acum, când ne luptăm cu necredința, cu sectele, cu indiferența-religios!"

Urmând sfatul său, Părintele Cleopa s-a întors acasă liniștit!

IEROSCHIMONAHUL PAISIE ȘI ARHIMANDRITUL CLEOPA

Dintre toți duhovnicii minștirilor noastre din a doua jumătate a secolului XX, doi au fost recunoscuți în toată țara ca fiind cei mai iscusiti. Acestia au fost Ieroschimonahul Paisie Olaru (1897-1990) și ucenicul său, Arhimandritul Cleopa Ilie (1912-1998).

Amândoi erau cercetați de numeroși credincioși și monahi; amândoi aveau darul cuvântului și al lacrimilor. Amândoi au crescut în viața mii de ucenici de toate vârștele, de la copii și oameni simpli de la țară, până la intelectuali, preoți și ierarhi. Amândoi erau părinți harismatici și înainte-vezitori.

Amândoi erau oameni de rugăciune și se jertfeau pentru mântuirea celor mulți.

În deobște, acești doi duhovnici iscusiti foloseau aceleasi mijloace duhovnicesti, dar fiecare avea specificul său.

Părintele Paisie avea o fire blândă, calmă, foarte afectivă. El nu putea respinge pe nimeni de la spovedanie, nu pune nici o condiție deosebită. Vorbea foarte încet și rar, ierta ușor și vărsa lacrimi pentru fiecare, mai ales pentru mame, pentru copii și bolnavi. Apoi spovedea ziua și noaptea, întrucât avea multă lume la ușă și se străduia să-i împăce și să-i mulțumească pe toți. De aceea nu dormea de obicei pe pat, ci așeza puțin în scaunul de spovedanie și iarăși continua.

Ori de câte ori îl chemai sau îi vorbeai în ușă, el întreba: "Cine este acolo?" Și dacă nu avea pe nimeni la spovedanie, zicea: "Hai, vino!"

Printre altele, două lucruri nu am putut afla în mod deosebit despre Părintele Paisie: niciodată nu știam cât și când mânca și, de asemenea, când și cât doarme. Zilnic îi aducea ucenicul ceva de mâncare, așezând vasul pe un scaun.

Însă până nu termina spovedania credincioșilor care îl așteptau, părintele nu mânca nimic.

Când era liber, bătrânul își lua sapa și ieșea în grădina, care avea câteva straturi în jurul chiliei. Odată l-a întrebat un duhovnic: "Părinte Paisie, de ce te ostenești atât de mult cu grădina? Nu-ți ajunge osteneala cu credincioșii?" Iar bătrânul a răspuns: "Mai ies și eu la aer și mai lucrez câteva oleacuri la grădina, ca să nu uit pe catele cele mari care le aud la spovedanie! Căci are obicei diavolul să aducă mereu în mintea duhovnicilor pe catele auzite la spovedanie, mai ales cele trupești, pentru a le face ispită. Apoi lucrez mai mult singur, ca să mă pot ruga cu rugăciunea minții și să mă întresc sufletește."

Altfel nu putem rezista în fața oamenilor și cuvântul nostru și rugăciunea nu au putere să schimbe sufletele credincioșilor".

Părintele Paisie nu dădea canon prea aspru fiilor și i duhovnicești și ținea cont de vârstă, de râvnă și de dragostea fiecăruia pentru Hristos. În general, le spunea să repete în fiecare zi de șapte ori psalmul 50 și de 15 ori "Tatăl nostru", să facă metanii cu rugăciunea "Doamne Iisuse", rugăciunile de dimineață și de seară, Canonul Mântuitorului, Paraclisul și rugăciunea Maicii Domnului "Milostivirea...".

Tocmai de aceea era căutat de mulți și reușea să salveze nu puține suflete pentru împărăția lui Dumnezeu!

Bătrânul zicea credincioșilor care veneau la el pentru spovedanie: "Să ai răbdare! Să nu cumva să tai din cruce!" Adică să nu cârtească și să nu se deznădăjduiască în necazurile vieții. Plângea cu cei care își plângeau păcatele și se bucura cu cei care se izbăveau de patimi. Ba, mai mult, Ieroschimonahul Paisie avea și oarecare dar al înainte-vederii. Unora le spunea să nu plece la drum spre seară, că să nu pătărească vreun necaz. Altoră le spunea să nu plece neîmpărțit de la mănăstire și, dacă îl ascultau, toate le mergeau bine, cu binecuvântarea lui. De aceea, nici unul din ucenicii bătrânului nu ieșea din cuvântul său.

Între anii 1973-1985, Ieroschimonahul Paisie a fost pustnic la Schitul Sihla, schit dependent de Mănăstirea Sihla, aproape de peștera Sfintei Teodora. Și aici a continuat aceeași nevoie de sihăstru și duhovnic, căci veneau la sfântia sa mult mai mulți credincioși și monahi ca în Mănăstirea Sihla. Nu avea odihnă nici ziua, nici noaptea, înșă era împăcat sufleteste pentru că toți se întorceau liniștiți și bucuroși la casele lor.

În anul 1986, fracturându-și un picior, a fost adus la Sihla și a zăcut în pat până la sfârșitul vieții. Dar și aici

avea zilnic cugri, preoti, credinciosi și chiar ierarhi la spovedanie, cci harul Duhului Sfânt îl întrea ca să-i multumească pe toti.

Arhimandritul Cleopa, fiind format și crescut de Ieroschimonahul Paisie la Schitul Cozancea, avea multe trăsături comune cu părintele său sufletesc. Aceeasi răvnă pentru Hristos, aceeași dragoste pentru sfânta rugăciune, aceeași milă pentru fiecare om, aceeași milostenie pentru cei săraci. Dar avea și însusiri duhovnicești diferite de ale Părintelui Paisie.

Părintele Cleopa era un om foarte hotărât, categoric, aspru cu sine și un mare nevoitor. Apoi era înzestrat de Dumnezeu în chip providențial cu o memorie uimitoare și cu o mare dragoste pentru învățăturile Sfinților Părinți, încât cunoștea mai mult teologie patristică și practic decât mulți din cei licențiați în teologie.

Cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură, Vietile Sfinților, Dogmatica, Dreptul Canonic, Filocalia și întreaga literatură patristică. De aceea era cunoscut de mulți intelectuali și teologi și ținea adevărate prelegeri patristice și canonice la orice nivel.

Ca duhovnic, Părintele Cleopa era, de obicei, mai sever, în special cu cugrii și cu teologii care nu stăpâneau bine pe Sfinții Părinți și Sfânta Scriptură și care nu păstoreau cu frică de Dumnezeu turma lui Hristos. Cu unii ca aceștia părintele era întotdeauna aspru și categoric. El cerea preoților și cugrilor să ducă o viață creștină exemplară, ca să fie lumină și folos pentru oameni.

Însă cu copiii, cu mamele, cu bătrânii și cu cei săraci, Părintele Cleopa era foarte blând și milostiv și nimeni nu ieșea din chilie fără un mic dar: o icoană, o carte, o cruciuliță, câteva boabe de țărâie, bani pentru cei lipsiți și obișnuită binecuvântare de plecare. În cazuri grave, cum spun canoanele

Bisericii, p rintele trimitea pe cei cu p cate mari la episcopul locului, s le fac cuvenita dezlegare si s le rânduiasc canon de poc înt .

Timp de aproape 54 de ani, cât a fost staret si duhovnic, P rintele Cleopa a crescut si a format pentru Hristos sute si mii de suflete - c lug ri, mireni si preoti - care îi respectau întotdeauna sfatul si împlineau dup putere poruncile Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iat pentru ce P rintele Cleopa era atât de iubit si c utat de toti. Pentru c el spunea fiec ruia deschis, în putine cuvinte, tot ce trebuie s fac pentru mântuirea sa.

Astfel, putem afirma c acesti doi mari p rinti duhovnicesti, Ieroschimonahul Paisie si Arhimandritul Cleopa, au ren scut din nou M n stirea Sih stria, în a doua jum tate a secolului XX, dându-i o dimensiune misionar mult mai mare ca în trecut.

Avem sperant în Dumnezeu c această latur spiritual va d inui înc multi ani de acum înainte.

CARTILE SCRISE DE ARHIMANDRITUL CLEOPA

Întrucât P rintele Cleopa a fost un iscusit autodidact si cunostea bine Sfânta Scriptur , precum si o bun parte din scrierile Sfintilor P rinti si Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe, la îndemnul unor ierarhi si teologi a început s -si scrie atât predicile proprii, cât si unele c rti cu continut patristic, teologic si moral. La aceasta a fost îndemnat în mod deosebit de P rintele Dumitru St niloae, cu care era foarte apropiat, si de Mitropolitul Antonie al Ardealului, care îi era ucenic.

Primele sale însemnări din anii tinereții, precum însuși ne spunea, le-a asternut pe hârtie pe când avea ascultare la oile mănăstirii. Dar, știind că le-a scris fără binecuvântare, s-a căit de aceasta și le-a ars. După ce a ajuns egumen la Sihăstria, iar și făcea unele însemnări pentru predici și scurte cuvinte de folos pe care le dădea la frații să le citească și să se întărească duhovnicește.

După plecarea sa ca stareț la Mănăstirea Slatina, fiind înconjurat de mai mulți părinți teologi, ca: Protosinghelul Petroniu Tănase, Ierodiaconul Antonie Plămădeală, Ieromonahul Arsenie Papacioc și alții, Părintele Cleopa era îndemnat de ei să scrie predici și alte cuvinte de folos pentru monahi și credincioși. El însă cu greu s-a hotărât să scrie, fiind și foarte ocupat cu egumenia mănăstirii.

Prezentăm aici pe scurt toate lucrările Părintelui Cleopa Ilie:

1. Prima scriere la care a colaborat direct Părintele Cleopa împreună cu ceilalți părinți teologi de la Slatina, este intitulată **Scrisoare către Sfânta Mănăstire Vladimirești**. Ea a fost alcătuită la 14 octombrie 1954 în vederea combaterii dogmatice și canonice a unor grave abateri de la învățătura ortodoxă stabilită de Sfinții Părinți.

2. **Cuvânt de înmormântare în legătură cu rătăcirile stilistilor** este a doua lucrare scrisă de Părintele Cleopa. Aceasta a fost realizată în anul 1955, din încredințarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în vederea înmormântării și întoarcerii creștinilor de stil vechi din Moldova în sânul Bisericii noastre.

3. **Predici pentru monahi** (Predici filocalice) este cea mai reprezentativă lucrare a Părintelui Cleopa. Ea a fost scrisă la liniște, "pe rând cina brazilor", în timpul celei de-a treia retrageri în munți, între anii 1961-1962, fiind tipărită în Editura

Mitropoliei Moldovei și Bucovinei cu titlul Urcus spre înviere în două editii: 1992 și 1998. Cartea conține 50 de predici cu caracter profund filocalic, destinate în special pentru monahi și pentru creștinii sporți duhovnicești. Acest volum de predici a fost tradus și tipărit și în limba greacă în anul 1988 la Tesalonic.

4. Spovedania arhierilor.

După reîntoarcerea sa din munte, ne povestea Părintele Cleopa acest cuvânt de taină: "Mă aflu într-un bordei, când mi-a venit gândul să scriu un îndreptar de spovedanie pentru arhierii, dar eram în îndoială dacă este bine sau nu să scriu.

Soarele de după amiază îmi bătea în față. Am făcut trei metanii și m-am rugat să-mi dea Dumnezeu pricepere să termin cu bine această lucrare.

Pe când mă închinam și mă pregăteam să încep, am văzut în razele soarelui un arhieru îmbrăcat în vesminte care străluceau de lumină și mă binecuvânta cu mâinile amândouă. Atunci am înțeles că Dumnezeu mă binecuvântează să fac această lucrare și, însemnându-mă cu Sfânta Cruce, am început să scriu".

Tot în aceiași ani de liniște, 1961-1963, Părintele Cleopa, la îndemnul duhovnicului său, fiind bun cunoscător al Sfintelor Canoane, a întocmit și alte îndreptări de spovedanie, pentru personalul bisericesc.

5. Spovedania stareților.

6. Spovedania ieromonahilor duhovnici.

7. Mărturisirea generală a clugărilor.

8. Spovedania preoților de mir.

9. **Despre credința ortodoxă** este o altă carte esențială a Părintelui Cleopa, care tratează pe înțelesul tuturor învățătura dogmatică a Bisericii Ortodoxe, și a fost prefată de marele

teolog român, Pr. D. St niloae. Ea a fost scris între anii 1975 - 1976 și tip rit la Institutul Biblic București în două editii, 1981 și 1985.

Cartea a fost tip rit și în a treia editie, la Episcopia Dunării de Jos, în anul 1991, cu titlul **C l uz în credinta ortodox**.

10. În anul 1984, când s-a publicat la Editura Episcopiei Romanului și Husilor primul volum din lucrarea Convorbiri duhovnicești, semnat de Arhimandritul Ioanichie Bălan, între cei 60 de părinți care au colaborat, s-a numărat și Părintele Cleopa cu zece convorbiri de mare însemnătate, care au avut un deosebit ecou în rândul credincioșilor din toată țara, întrucât tratează multe probleme duhovnicești și canonice din viața Bisericii.

În anul 1993 volumul a apărut și în a doua editie la aceeași editură. Acest primul volum al Convorbirilor duhovnicești a fost tradus integral în limba greacă în anul 1985, și parțial - numai convorbirile cu Părintele Cleopa în italiană în 1991 și în engleză în 1994.

11. În anul 1988, apare de sub tipar volumul al doilea al Convorbirilor duhovnicești, la care Părintele Cleopa contribuie cu patru convorbiri de mare folos pe diferite teme dogmatice, canonice și morale.

12. În anul 1994, convorbirile Părintelui Cleopa, în număr de 14, extrase din cele două volume de Convorbiri duhovnicești amintite mai sus, au fost reeditate într-o editie specială intitulată **Lumina și faptele credinței**, la Mitropolia Moldovei și Bucovinei, Iași. Volumul a fost retipărit în anul 1999.

13. O altă lucrare mult așteptată și utilă tuturor preoților de parohie a fost volumul **Predici la praznice împărați și la**

sfinti de peste an, tip rit în două editii, în anii 1986 și 1996, la Editura Episcopiei Romanului.

14. După **Predici la praznice și sfinti de peste an**, s-a tipărit și un volum de **Predici la Duminicile de peste an**, în două editii, în anii 1990 și 1996, la aceeași editură a Episcopiei Romanului.

15. **Valoarea sufletului**, Galați - 1991, Bacău - 1994.

16. **Despre vise și vedenii**, București - 1993, Bacău - 1994.

17-24. **Ne vorbește Părintele Cleopa**, în 8 volume, Editura Episcopiei Romanului, 1995-1999.

25. **Minunile lui Dumnezeu din zidiri**, Editura Episcopiei Romanului, 1996.

26. **Acatistier**, Arhim. Cleopa Ilie și Ieroschim. Paisie Olaru, Editura Pelerinul, Iași - 1996 și 1998.

"UNIVERSITĂȚILE" ARHIMANDRITULUI CLEOPA

Prima școală de formare duhovnicească a deprins-o Părintele Cleopa în familie, din fraged copilărie. Evlavia și lacrimile mamei, bărbăția și statornicia tatălui, ca și autoritatea morală a Preotului Gheorghe Chiriac din satul natal, au pus o adevărată temelie la formarea sufletească a Părintelui Cleopa și a fraților săi.

Când copiii au crescut mai mari, au început să se apropie și mai mult de Dumnezeu prin rugăciune și fapte bune.

Îndepărtându-se de casa părintească, copiii s-au apropiat duhovnicește de Schitul Cozancea și de Schimonahul Paisie Olaru. Cei trei frați, Vasile, Gheorghe și Constantin, au

stat sub pov tuirea P rintelui Paisie peste 5 ani. În această perioadă de timp, b trântul i-a învățat să fie ascultător, tăcut, smerit și nevoitor, și să practice rugăciunea lui Iisus.

Să mântă semnat de P rintele Paisie a căzut în pământul cel bun al inimii lor și a început a da roade. În anul 1929 cei trei frați s-au stabilit la Sihăstria, slujind întru toată lui Hristos, departe de casa părintească. Astfel, au urcat o treaptă duhovnicească mult mai înaltă decât cele de până acum, fiecare dintre ei având ascultarea și nevoia sa personală.

În anii 1931 și 1933, frații mai mari ai P rintelui Cleopa, Vasile și Gherasim, au plecat la Domnul, fiind foarte sporiți duhovnicește. Constantin, supraviețuind, a fost tuns în monahism în 1937 cu numele de Cleopa și creștea din zi în zi prin lucrarea faptelor bune. Din anul 1945, ajungând stareț, a făcut multă milostenie la săraci și a salvat pe mulți de la moarte în timpul foametei, prin această urcând pe o altă treaptă a vieții duhovnicești.

După ce P rintele Cleopa s-a retras pentru a treia oară în munte, între anii 1959-1964, cu darul lui Hristos, a ajuns la cea mai înaltă măsură de nevoiță, la care puțini pot ajunge în zilele noastre. Când se ruga neîncetat cu rugăciunea inimii, nu vorbea cu nimeni, cugeta permanent la moarte, nu avea nici un fel de avere, nici bani, nici altă mângâiere, decât mila lui Dumnezeu și rugăciunile Maicii Domnului. Acum dobândise și darul lacrimilor și pacea inimii și ar fi dorit să nu se mai întoarcă în lume, căci dobândise dulceața liniștii și a rugăciunii. Aceasta a format cea mai înaltă universitate duhovnicească pe care a absolvit-o P rintele Cleopa.

Dar bunul Dumnezeu nu a lăsat cu totul lipsiti de mângâiere pe credincioșii iubitori de Hristos. De aceea, îndemnat de Duhul Sfânt, P rintele Cleopa s-a reîntors în cele din urmă la Mănaștirea Sihăstria, fiind când ascultare de

Dumnezeu și de oameni, și a continuat aceeași activitate duhovnicească și misionară, încă 34 de ani, arzând încet-încet pentru Hristos, ca o lumânare de ceară curată, așteptând ziua și noaptea ceasul Învierii.

Când veneau la sfântia sa oameni din înalta societate - profesori, teologi, demnitari - și îl întrebau ce studii are și unde le-a făcut, Părintele Cleopa le răspundea cu zâmbetul pe buze: "Vezi acolo după un bărbat? Cu acesta am umblat eu cu oile. Vezi traista aceea din cui? În ea purtam cărțile luate de la Mănăstirea Neamț și le citeam la oi. Uite și opincile. Le vezi? Asta este știința mea!

Și scolile mele sunt la Târnăveni, la Piciorul Crucii, la Râșcoale, la Chita Mică, la Chita Mare, la Movila lui Dubu, la Fagi Rari, la Pârâul Solomâzdelor, la Piciorul Cucului, la Piciorul Rotunzii, la Pârâul Ruginii, la Râpa lui Coroi, la Piatra Dediului, la Poiana lui Iosif, la Poiana lui Serghie, la Poiana Arsitei și peste tot pe unde am umblat cu oile m-am năstirii mai mult de zece ani".

Acestea sunt "scolile" și "universitățile" în care s-a format duhovnicește Părintele Cleopa în cei 86 de ani ai vieții sale, slujind pe Dumnezeu, slujind oamenilor și mângâind multimea ucenicilor săi.

NEVOINTA DUHOVNICEASCĂ

Rugăciunea

Părintele Cleopa, când era mic, se ruga foarte mult cu rugăciuni din cărți, pe care le stia pe de rost și le spunea mereu. În anii tinereții iubea cel mai mult citirea Psaltirii pe care o repeta zilnic. De asemenea, stia pe de rost Acatistul

Mântuitorului, Acatistul Bunei Vestiri, Canonul de pocint c tre Mântuitorul și Paraclisul Maicii Domnului, pe care le rostea zilnic. Totodată, făcea până la 300 - 400 de metanii și închinăciuni în fiecare zi.

De asemenea, se săilea și deprindea și rugăciunea inimii pe care o practica ziua și noaptea, când avea mai mult liniște. Frații săi, Vasile și Gherasim, deja deprinseser această rugăciune de taină, fiind mult mai sporiti în lucrarea ei.

Ca egumen și apoi ca stareț al Mănăstirii Sihăstria, Arhimandritul Cleopa Ilie, fiind foarte ocupat în timpul zilei, se ruga mai mult noaptea. După ce dormea două ore până la Utrenie și alte două ore după Utrenie, timp de trei ore, până dimineața, își făcea toată rânduiala pentru o zi. Însă cel mai mult a sporit în sfânta rugăciune în timpul celor zece ani de nevoit în munți, rugându-se lui Dumnezeu ziua și noaptea.

De multe ori povestea Părintele Cleopa ucenicilor săi despre rugăciunea cea curată a inimii, vorbind că din partea altcuiva, care se nevoia în pustie: "M-am întâlnit cu cineva care se chinuia cu foamea, cu setea, cu frigul, cu gol tatea în pământ și mi-a spus că a înnoptat odată la un credincios. Fiind seara spre Duminică, și-a făcut rânduiala de rugăciune. La casa vecin era o nuntă cu muzică."

Pustnicul, fiind la rugăciune, avea în față o icoană a Maicii Domnului. Stând el și cugetând, se gândea la cuvântul Sfântului Ioan Scărarul, care zice: "Unele cântări mirenești, îi pot ridica pe cei sporiti la cele mai înalte contemplații".

Deci, auzind muzica de la nuntă, și-a zis în sine: "Dacă oamenii aceștia știu să cânte așa de frumos, dar îngerii care laudă pe Maica Domnului, cum cântă ei în ceruri?" Din această simțire, i s-a pogorât mintea în inimă și a stat în această rugăciune peste două ore, simțind mult dulceț și căldură. Lacrimile îi curgeau continuu, inima îi s-a înfierbântat, și-L

simtea pe Hristos cum vorbea cu sufletul lui. Atâta mireasmă a Duhului Sfânt i-a venit atunci și atâta căldură duhovnicească a simțit, încât își zicea: "Doamne, vreau să mor în clipa aceasta!"

După două ore, i-a ieșit mintea din inimă și a rămas cu o mângâiere dulce, o bucurie, o mângâiere și o căldură duhovnicească deosebită și timp de o lună de zile, pe cerul inimii lui nu s-a mai ridicat ceva din lumea aceasta. Căci lacrimile izvorâte în timpul acestei rugăciuni, fiind de la Duhul Sfânt, șterge orice întinziune, orice imaginație pe care toată și rămâne sufletul curat".

Mai spunea Părintele Cleopa și acestea despre rugăciune:

"Când se pogorâmintea în inimă, atunci inima se deschide și iar se închide.

Adică inima înghite pe Iisus și Iisus înghite inima noastră. În clipa aceea Mirele Hristos Se întâlnește cu mireasa, adică cu sufletul nostru!"

Dacă îi cerea cineva Părintelui Cleopa cuvânt de folos pentru rugăciunea inimii, vorbea că despre altcineva, că să nu știe nimănui lucrarea lui. De aceea ucenicii săi din Mănăstirea Sihăstria nu știau cum și cât se ruga și la ce mers ajunsesse cu sfânta rugăciune. Însă darul lacrimilor nu l-a pierdut până ce s-a mutat la cele cerești.

Părintele Cleopa, având darul rugăciunii, se ruga pentru toți cei ce-i cereau ajutor.

Dacă cineva se chinuia în ceasul morții și părintele era chemat să citească rugăciunea de dare a sufletului, întotdeauna muribundul își dădea sufletul cu pace în mâinile Domnului, chiar în timp ce se citeau molitfele.

Prin mult rugăciune și post îndelungat, Părintele Cleopa dobândise darul răbdării, al ascultării, al înțelepciunii, al frumoasei grăbiri și al memoriei luminate, prin care uimea pe mulți.

În ultimii douăzeci de ani, Părintele Cleopa se ruga foarte mult, până la 14-15 ore pe zi, și avea momente de tăcere, când nu voia să vorbească cu nimeni, nici chiar cu ucenicul său de chilie. Avea și locuri de tăcere pentru rugăciune. Când era mai în putere, se ruga în pădure sau pe munte. În anii de bătrânețe se ruga mai mult în chilie, singur. Alt loc preferat era stupina mănăstirii, unde avea o mică chilie și unde își păstrase și manuscrisele.

Rugăciunea sa cea mai puternică era însă cea de noapte, stând singur în chilie sa sau în marginea pădurii, ceea ce iubea foarte mult natura, oile și toată zidirea lui Dumnezeu. De altfel, fiecare frază, fiecare cuvânt rostit de sfântia sa era o rugăciune și o binecuvântare pentru cel care îi cerea ajutorul. Însă viața sa de rugăciune rămâne pentru noi tot o tăcere necunoscută a sufletului său.

Postul

Deprins din copilărie cu postul, cu rugăciunea și cu ascultarea, Părintele Cleopa era de mic pregătit sufletește pentru o nevoință monahală deosebită.

În casa părinților săi se practicau în mod deosebit postul și rugăciunea. Căci nu se întâmpla niciodată să mănânce vreunul din copii mâncare de dulce în zilele de post. De asemenea, când erau mai mari și păreau oile în preajma

Schitului Cozancea, nici unul din cei trei frați nu mânca de dulce luna, miercurea și vinerea, fiind încredințați că, dacă ar îndrăzni să facă una ca aceasta, Domnul i-ar pedepsi. De obicei, la începutul Postului Mare, țineau trei zile de post după rânduiială.

La Sihăstria, toți frații și părinții posteau complet primele trei zile din Postul Mare, după tipic. Apoi, a doua masă o primeau vineri seara. În celelalte zile ale postului, mâncau o dată în zi, fără ulei, afară de sâmbătă și Duminică. În ultima săptămână a Postului Mare, primeau o masă pe zi spre seară, iar din Joia Mare până la Sfintele Paști țineau post deplin.

Cel mai mare postitor în Schitul Sihăstria a fost egumenul Ioanichie Moroi, care postea de luni până sâmbătă, multumindu-se doar cu Sfânta Împărtășanie și cu prescurea ce se cuvenea preotului.

Imitând pe staretul său, Arhimandritul Cleopa nu mânca nimic în prima săptămână a Postului Mare, de luni până sâmbătă. În celelalte săptămâni mânca o dată în zi, seara, fără ulei. Iar în ultima săptămână a Postului Pastelui, mânca o dată în zi de luni până în Joia Mare și apoi nu mai gusta nimic până la Sfânta Înviere.

Această rânduiială de masă a respectat-o în tot timpul vieții sale. Dar celor care erau bolnavi, ca și fraților tineri, le îngăduia să mănânce de două ori în zi, marțea, joia, sâmbăta și Duminică și în celelalte zile o masă pe zi la orele trei după-amiază. Celor care nu puteau respecta această rânduiială, li se îngăduia, cu binecuvântare, să mănânce și de două ori pe zi.

Uneori Părintele Cleopa se retrăgea în pădure la bordeiul său, în tăcere și rugăciune pentru o zi sau două. De asemenea, în perioada postului, vorbea foarte puțin și se ruga în

tain lui Dumnezeu, de cele mai multe ori cu lacrimi. Îns despre această nevoit nu ne vorbea aproape nimic.

Când era în pustie, mânca numai un cartof pe zi și alte buruieni pe care le găsea. Spunea ucenicilor săi că la un sat de sec spre Postul Nasterii Domnului, a avut doi cartofi și o sfeclă și și-a purtat căre mănecare ca la un praznic.

Ascultarea

Părintele Cleopa a fost un părinte al ascultării, din copilărie până în ceasul morții.

Orice poruncă îi dădea staretul său, o împlinea cu sfântenie, fără nici un murmur.

Orice cuvânt de învățtură îi spunea cineva, căuta să-l împlinească cu bucurie și smerenie. Oricine îl chema din frăți să-l ajute, el venea cel dintâi. Nimeni altul dintre vietuitorii Sihăstriei, nu era mai ascultător, mai hotărât și mai statornic decât el. Pentru aceea era mai iubit decât toți ceilalți tineri și fiecare se folosea de așezarea lui duhovnicească.

Este destul să ne reamintim cum a fost ales egumen. Cu toate că Schitul Sihăstria era ars, sărac și lipsit de toate, prin ascultarea și jertfa sa, fiind umbrat de harul Duhului Sfânt, a reușit în câțiva ani să înnoiască în întregime schitul, să-l ridice la rang de mănăstire, să adune în jurul său zeci de vietuitori tineri și să închege o obște monahală deosebită. Toate acestea le-a realizat cu ajutorul Maicii Domnului, datorită întâi de toate deplinei sale ascultări. Ascultare făcută de Dumnezeu, făcută de ierarhul locului și făcută de duhovnicul său.

Dacă pe lângă ascultare adăugăm și râvna sa pentru cele sfinte și nevoita sa de taină și blândetea sa, înțelegem mai bine personalitatea Părintelui Arhimandrit Cleopa Ilie.

Lacrimile

P rintele Cleopa avea de mic darul lacrimilor la rug ciune si adeseori se ascundea s nu-l vad cei din jur. În m n stare l crima în timp ce slujea Sfânta Liturghie, mai ales în timpul Sfintei Epicleze. Dar cel mai mult îl cerceta Dumnezeu cu lacrimi în anii de retragere în munti, mai ales când s vârsea si rug ciunea inimii.

De multe ori îns , P rintele Cleopa a fost v zut de ucenici l crimând pe când se ruga în chilia sa la b trănete, c ci lacrimile îi d deau o mare bucurie si mângâiere.

Cugetarea la moarte

Urmând fratilor s i mai mari, P rintele Cleopa cugeta adeseori la moarte, mai ales noaptea. Când era mai tân r, st tea de veghe câte o or -dou în cimitirul m n stirii, îndeosebi lâng mormintele fratilor s i, unde aprindea lumân ri si se ruga pentru odihna sufletelor lor. Apoi, citind Vietile Sfintilor, se minuna de chinurile mucenicilor si ale cuviosilor, care primeau moartea cu b rb tie pentru dragostea lui Hristos si se înt rea duhovniceste.

R bdarea

P rintele Cleopa a fost un om al r bd rii si al îndelungii-r bd ri în toat viata sa.

Căci numai prin răbdare, statornicie și rugăciune a reușit să crească atâtea suflete pentru Hristos și a povățuit ani de zile mânăstirile încredințate lui.

Fiind urmărit și supravegheat de securitate, el nu se temea, nici nu ura pe nimeni, căci avea în sufletul său pe Hristos și știa că fără răbdare, fără răbdare și ispășire și ispășire nu ne putem mântui. De aceea, când vreun părinte venea la el tulburat și-i cerea sfat, el îi amintea cuvintele marelui duhovnic Vichentie Mălău, care zicea adeseori ucenicilor săi: "Ascultă frațe: răbdare, răbdare, răbdare... Și când îți se va părca că ai sfârșit-o, o ia de la capăt: răbdare, răbdare, răbdare... Răbdare până la usa mormântului. Răbdare până la sfârșit, nu până la prăsit!"

Linistea

După ce termina spovedania, Părintele Cleopa se retrăgea la liniste, mai ales noaptea, în marginea porții sau în cimitir, unde se ruga singur. Aici zicea rugăciunea lui Iisus, pe care o practica încă din tinerețe. Linistea îi odihnea sufletul, îl îndemna la rugăciune și îl umplea de pace duhovnicească. Iar când îl cerceta Dumnezeu cu darul lacrimilor se retrăgea la un loc tăcut și se ruga multă vreme până ce Dumnezeu îi răcorea sufletul.

După ce gustase bucuria linistii din anii pribegiei, Părintele Cleopa ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în viața de singurătate, căci linistea este mama rugăciunii, a lacrimilor și a bucuriei duhovnicești. Dar porunca ascultării l-a îndemnat să se întoarcă iarși în obștea sa.

Smerenia

Un alt mare dar al Părintelui Cleopa a fost smerenia, care este una din trăsăturile principale ale sfinteniei.

Zicea părintele: "Eu sunt poreclit cîlugăr. Pentru că s-a întîmplat să mă numesc cîlugăr, dar cîlugăr nu m-am făcut niciodată în viață, că a te face cîlugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, dacă înaintea lui Dumnezeu nu sunt? Cîlugărul trebuie să fie înger în trup, nu așa cu viață lumească, cum o duc eu în păcate și neputință!"

Sfîntenia cea adevărată are ca trăsătură principală smerenia și pocînta. Părintele Cleopa se smerea, pomenind mereu cuvintele din Sfînta Scriptură: Smeritu-m-am și mă mîntuit.

"Eu sunt un om sec, zicea odată Părintele. Un pom numai cu frunze. Mori de foame lângă el. Sfîntul Isaac Sirul zice: "Cuvîntul fărîlucare se aseamănă cu cel ce zugrăvește apă pe pereți și poate să moară de sete lângă ea". Așa este la mine.

Cu mine mori de foame. Îți spun ție și eu nu fac nimic. Ce vii la o vacanță? Tu vii să-ți vorbesc aici degeaba? Dar nu-mi spui: Părinte, dar dormi toată noaptea, mă nînci totdeauna, n-ai păza minții, n-ai rugăciune, n-ai lacrimi, n-ai zdrobirea inimii. Nu mă întrebi de trezvia atenției, nu mă întrebi de lucrarea cea din untru..."

PARINTELE CLEOPA, UN MARE STARET MISIONAR

Predica

Dup ce P rintele Cleopa a fost rânduitor egumen al Schitului Sih stria, la începutul anului 1945, cel dintâi lucru pe care l-a făcut a fost împodobirea bisericii cu slujbe și cântări dintre cele mai frumoase. Apoi a început să predice, hrănind duhovnicește din cuvintele Sfinților P rinti, atât pe clerici și pe frați, cât și pe credincioși. Căci, într-adevăr, nu era în partea locului un alt părinte duhovnicesc din mănăstirile nemtene, care să vorbească mai frumos, mai cald și mai convingător decât el. Aceasta, atât datorită memoriei sale uimitoare, cât și cunostintelor scripturistice și patristice pe care le adunase din fragedă tinerețe.

Cuvântul viu, cu care hrănea pe toți, a atras la Sih stria tot mai mulți credincioși din sate și orașe, care veneau să asculte sfintele slujbe și predica P rintelui Cleopa. Datorită învârtiturilor sale atât filocalice, cât și aghiografice, au îmbrățișat viața monahală numeroși tineri, care mai târziu au ajuns clerici buni și preoți iscusiti.

Apărarea dreptei credințe

A doua virtute ce a împodobit sufletul P rintelui Cleopa a fost apărarea cu sfîntenie a dreptei credințe. Sfîntia sa combattea cu multă înțelepciune și hotărâre sectele de tot felul și pe cei ce erau amăgiți de ele.

S-a întâmplat de mai multe ori să întoarcă grupuri mari de creștini la Ortodoxie, mai ales din Bucovina, care fuseseră amgiti de sectanți. Pentru aceea Arhimandritul Cleopa a fost recunoscut la înțara întreagă ca un mare misionar și apărător al Ortodoxiei din a doua jumătate a secolului XX. Aceasta o confirmă și scrierile sale, peste zece la număr, care au întărit în dreapta credință pe mulți creștini îndoielnici, unele alcătuite la porunca Sfântului Sinod, la îndemnul unor ierarhi sau teologi de seamă.

În același scop, sfântia sa era chemată la slujbe misionare, la sfintiri de biserici, la întâlniri cu credincioșii prin sate și orase, și reușea întotdeauna să atragă pe mulți la dreapta credință și să combată învătăturile sectare. De asemenea ori de câte ori veneau grupuri de creștini de alte credințe și vorbeau cu sfântia sa, se întorceau înapoi umiliți.

Milostenia

O altă virtute fundamentală care l-a caracterizat toată viața pe Arhimandritul Cleopa a fost milostenia. Sfântia sa nu avea nici un fel de avere personală, dar făcea multă milostenie din cele ce aduceau credincioșii. Zilnic veneau să vină, cerșetori, oameni săraci, mame cu mulți copii, orfani și bolnavi și primeau de la Părintele Cleopa drept ajutor bani, haine, alimente, cuvinte de mângâiere, și toți se întorceau acasă mulțumiți, dând laudă lui Dumnezeu.

Unde a fost Părintele Cleopa stăruț, a rânduit ca toți credincioșii care veneau la mănăstire, indiferent de număr, să mănânce la masa de obște.

Povestea unul din ucenicii săi de la Slatina, cunoscută, pe când era o sărbătoare și veniseră mulți oameni, le mai

r m seser doar putine alimente. Dac s-ar fi dat mas si la credinciosi, nu ar mai fi r mas provizii deloc. Atunci buc tarul i-a zis staretului:

- P rinte Cleopa, dac punem pentru toti mas acum, n-o s mai avem ce mânca. Ce s facem?

Atunci p rintele Cleopa, care nu-si punea niciodat n dejdea în cele trec toare, a spus:

- Frate, pune tot ce ai! Pune tot!

Într-adev r, dup trei ore au venit niste credinciosi si au adus tot felul de alimente, care au ajuns obstii pentru o bun perioad de timp.

Îns cea mai mare milostenie a P rintelui a r mas tot cea duhovniceasc - rug ciunea pentru toti, spove-dania, predica, sfaturile, scrisul.

Duhovnicia

P rintele Cleopa a fost unul dintre cei mai iscusiti duhovnici din tar din a doua jum tate a secolului XX, stiind cum s câstige sufletele oamenilor pentru Împ r tia lui Dumnezeu. Sfintia sa nu numai c m rturisea, ci d dea si mult sperant fiilor s i duhovnicesti, dovedindu-se un adev rat îndrum tor pe calea mântuirii. Nimeni nu iese de sub epitrahilul s u tulburat, nemulțumit sau cu îndoial .

Prin exemplul vietii sale Cuviosia sa atr gea multe suflete în viata monahal , care deveneau apoi fii duhovnicesti ai lui pentru toat viata si ajungeau c lug ri si preoti iscusiti. El îndemna duhovnicii s aib mare grij de fiii lor sufletesti, s -i cerceteze la chilii, s le dea canon dup puterea lor, s -i m rturiseasc s pt mânal si s -i împ rt seasc la 30-40 de zile cu Preacuratele Taine. Astfel, înc din tinerete ajunsese un

mare duhov-nic, la care se m rturiseau numerosi preoti, staretii și chiar arhierii.

Preacuviosia sa, timp de peste 50 de ani, a fost p rintele și duhovnicul cu cei mai multi fii sufletesti din tara noastră . El a fost rânduitor de Dumnezeu să fie un p rinte al mângâierii, al bucuriei, al n dejdii și al bunei sf tuirii, ca o adev rat mam duhovnicească , c ci toti ieseau înt riti sufleteste din chilia lui.

Începând din anul 1945, când a primit hirotonia în preot și hirotesia în duhovnic, până la sfârșitul vietii sale - 2 decembrie 1998 -, P rintele Cleopa spovedea zilnic oameni de toate vârstele și categoriile sociale, îndemnându-i pe toti pe calea mântuirii și a bucuriei, prin harul dat lui de Dumnezeu, s p r sească p catele f cute, s se c iască pentru ele și s pun început de poc înt , el însusi fiind un om al poc intei.

Pentru aceasta, numele s u s-a f cut cunoscut în toată tara și chiar peste hotare, bucurându-se de un respect deosebit. El va r mâne înc mult vreme pentru majoritatea credinciosilor care l-au cunoscut nu doar un teolog, nu numai un mare și neîntrecut predicator, nu numai un rug tor înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare, ci va r mâne și un neegalat p rinte duhovnicesc!

Darul deosebirii

Un alt mare dar al b trânului era și darul deosebirii. P rintele nu d dea un sfat identic pentru doi oameni care aveau aceeasi problem . Unuia îi spunea ceva, altuia altceva. C ci stia inimile credinciosilor, prin darul lui Hristos.

Stia dac cineva venea pentru iscodire sau cu credint . Stia și cât putem purta, ca s nu ne dea ceva mai greu, astfel încât s nu cârtim. Pentru aceea multi veneau la P rintele

Cleopa și îl întreba ce drum să aleagă în viață, iar bătrânul de dea fiecare ruia răspuns așa cum îl inspira Duhul Sfânt, iar cei care ascultau, erau totdeauna mulțumiți duhovnicește.

SCRISOAREA PREOTULUI DIMITRIE BEJAN CATRE PARINTELE CLEOPA

Părinte Cleopa și Părinte Ioanichie,

Vă scriu mâna la amândoi. Măinile drepte. Mi-ati fost totdeauna foarte dragi și foarte apropiați pentru că știți ce vreți de la Dumnezeu. Și mulțumesc Părintele Cleopa, așa a fost în conștiința mea, de când l-am văzut și până astăzi, când fac această declarație, că este cel mai curat călugăr la ora actuală din Ortodoxia românească.

Poate pe la Sfântul Munte se găsească oameni superiori călugărilor noștri. Iar Părintele Ioanichie, el încă îl caută pe Dumnezeu. Este supraocupat cu cărti. Scrie!

Are darul de a scrie și de a răspândi cuvântul lui Dumnezeu! Mai ales în partea practică a creștinismului nostru. Scrie-l ajute Dumnezeu să-și facă ucenici!

Dacă Părintele Cleopa și Părintele Ioanichie nu lasă ucenici în urma lor, pustia se instalează la Sihăstria, și-i păcat. Atâta duh: Paisie, Cleopa, Ioanichie și a mai fost staretul lor, părintele Ioanichie Moroi...

Acolo a fost un duh bun încă de la înființarea acestui schit care a devenit mândră stare acum. Așa fi vrut să mor acolo, dar cred că Dumnezeu a hotărât să mor aici. Nu-s supărat. Noi rămânem cu trup, Părintele Cleopa și Părintele Ioanichie...

C trupul se dă firii de Dumnezeu zidite. Până când? Poate într-o mie de ani, poate în mai puțin. Ne prefacem. Răsar flori din noi; răsar copaci, urzici și spini!

Dacă sufletul nostru este bun la Dumnezeu, răsar la capătul nostru un prun sau un măr sau un pom roditor; dacă nu, urzici și spini. Peste o mie de ani nimeni nu va ști de Cleopa și de Ioanichie. Vei fi în Rai! Să vă uitați de acolo, fără binoclu, la capătul rii de la Sihăstria; viitorii capătul rii. Să veniți și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-l îndrumați. Este singura noastră obstacol capătul rească care a găsit drumul direct la mântuire! Poate. Poate să fie și capătul rii de la Frâsinei! Poate acolo să fie și mai sporiti, pentru că nu părăsesc femeii în mână stire.

Părinte Cleopa și Părinte Ioanichie, să faceți capătul rii, dar mai târziu, pe la 30 de ani. Să treacă întâi prin foc. Îl iei de pe băncile scolii și-l faci preot la 18 ani? Sunt preoți chiar aici; sunt foarte tineri, care nu știu și nici nu au auzit de canoane.

Trebuie crescuți ani de zile la umbra unui duhovnic; și încă un duhovnic bun, care să fie bun, perfect și cu cunoștințe depline.

Sunt unii copii. Sunt tineri. Nu știu că au intrat cu un picior în Rai! Nu știu. Nici nu știu ce-i acela Rai! Nu! N-au cum să știe. Să li se spun !... Nu-i obligatoriu să fie multă lume în mână stire. Iar mână stirile să rămână ca întotdeauna, locul în care mergem noi ceilalți să ne împărtășim.

Vă sărut mâna, Părinte Cleopa și Părinte Ioanichie, și, când o să mor, o să mă duc la Dumnezeu și o să spun că faceți treabă bună, și vă aștept în Rai! Dacă suferințele noastre pe pământ vor trage 51% în cumpăna lui Dumnezeu, și pe cele noastre vor fi numai 49%, atunci intrăm în Rai! Adică Bunul Dumnezeuapas pe cumpăna aceea a faptelor bune și rele, apasă cu un deget și zice: "Hai să fie! Intră în bună tateă Mea!"

Asta o spun pentru mame, Părintele Cleopa și Părintele Ioanichie, care îmi sunteți și dragi și superiori ca formare și ca duh. Nu putem intra la Dumnezeu decât cu dragoste! Așa se spune în Sfânta Carte. Cu bună ține, zice eu. Numai cu asta.

Trebuie să fii bun nu numai cu cel care îți dă mâncare și haină. Să fii bun cu cel necăjit...

Eu vă salut mâna și vă mulțumesc și vă zic: Să trăiți încă pe pământ pentru că sunteți necesari. Amin.

Pr. Dimitrie Bejan - 1 ianuarie 1995

SUFERINTELE TRUPEȘTI

Multi ani de zile Părintele Cleopa s-a bucurat de sănătate trupească și mai ales sufletească, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu un organism rezistent. Dar, după împlinirea vârstei de 70 de ani, bătrânul se simțea tot mai oboșit și suferind. Anii petrecuți în munți, ca și încercările prin care a trecut în perioada ateistă, l-au marcat mult.

Prima suferință grea a fost o dublă hernie, pentru care a fost internat în Spitalul Sfântul Spiridon din Iași și operat în două etape în anul 1985. După câțiva ani a fost operat de piatră la rinichi tot la Iași și, de asemenea, a suportat și o operație facială din cauza unei infecții dentare. A mai suferit și o fractură la mână dreaptă.

În iunie 1996 a avut o operație de tumoră vezicală la Spitalul de Urologie - Iași.

Atunci s-a descoperit că rinichiul stâng era inactiv. La controlul efectuat în septembrie 1996 nu s-au mai găsit leziunile tumorale, dar i s-a propus o intervenție chirurgicală suplimentară, pe care părintele a refuzat-o.

În mai 1998, având dureri mari, a acceptat cu greutate să mearg la control la Iași și a stat o săptămână, dar nu a acceptat să fie internat, zicând: "Mă așteaptă frații mei și mă pregătesc să merg la ei!" Aceleași cuvinte le-a spus și în noiembrie 1998, când i s-a propus un nou control.

Toate aceste suferințe l-au ținut pe Părintele Cleopa trează, fiind mereu în așteptarea ceasului celui de pe urmă, cu gândul la Hristos și cu neîncetată rugăciune în inimă.

ULTIMUL AN DE VIAȚĂ

Încă din anii 1996-1997, Părintele Cleopa se simțea tot mai oboșit. Cu toate acestea, era mereu asaltat de credincioși și pelerini din țară și de peste hotare.

Memoria și vocea fiindu-i încă sănătoase, reușea întotdeauna să mângâie pe credincioși, pe bolnavi, pe bătrâni și pe fiii și fiicele duhovnicești din marea țară.

Mergea foarte greu și numai însoțit de ucenici, atât în țară, cât și afară, la aer.

Iar în sala de alături, unde zeci de ani a ținut predici și cuvinte de folos credincioșilor, nu mai putea ajunge decât rareori, în timpul verii. În schimb, îl scoteau ucenicii pe cerdacul chiliei, iar credincioșii se adunau în jurul lui și îi sorbeau cuvintele încrecate de har.

Părintele era foarte retinut la mâncare. Nu gusta decât foarte puțin și apoi îndată spunea: "Ajunge! M-am saturat! Slavă lui Dumnezeu pentru toate!"

Sfânta rugăciune o săvârșea înșurubulat, sezând pe pat sau pe scaun, căci nu mai putea sta în picioare. Iar orele sale preferate pentru rugăciune erau acestea: dimineața, între orele 4 și 8, după care se odihnea puțin. Apoi se întreținea cu călugării

care veneau la spovedanie și cu credincioșii. Pe la ora 4 după amiază își făcea rânduiala pentru seară: Canonul de pocăință, două-trei canoane ale Maicii Domnului din Bogorodiciu, Paraclisul Maicii Domnului, Pavecernița Mică și altele.

Seara îl scoteau ucenicii la aer pe cerdac, unde se ruga cu rugăciunea lui Iisus și admira natura pe care a împodobit-o Dumnezeu atât de frumos. După o oră-două se retrăgea în chilie pentru odihnă și se deștepta iar și cître miezul nopții.

ULTIMELE ZILE

Zilele de septembrie-noiembrie ne prevesteau sfârșitul apropiat al Părintelui Cleopa! Acum vorbea tot mai puțin, cu voce stinsă și mereu repeta aceleași cuvinte: "De acum mă duc la frații mei!", "Lăsați-mă să plec la frații mei!" Apoi iar și spunea: "Mă duc la Hristos! Rugați-vă pentru mine, pe cîntosul!"

Cître sfârșitul lunii septembrie, într-un asfintit de soare, Părintele Cleopa a cerut să se ducă în cimitir să vadă pentru ultima dată mormintele fraților săi, mormîntul marelui stareț Ioanichie Moroi, mormîntul duhovnicului său, ieroschimonașul Paisie Olaru și mormintele celorlalți părinți și duhovnici mai vîrstnici decît el. A fost adus cu mașina la poarta cimitirului și de aici ucenicii l-au purtat de la un mormînt la altul, la toți cei dragi și cunoscuți ai săi, care i-au fost ucenici, frați, fii sufletești sau părinți duhovnicești.

La toate mormintele s-a închinat sprijinit de ucenici, a sărutat sfintele cruci și a rostit cîte o sfîntă rugăciune, zicînd: "Rugați-vă și pentru Cleopa pe cîntosul, cîntat mâine, poimâine, ne întîlnim înaintea lui Hristos!" Apoi a încheiat, zicînd: "Maica Domnului, ai milă de noi și de toți părinții din acest

cimitir și te roag înaintea tronului Preasfintei Treimi ca să dobândim iertare de la Dreptul Judecător".

PLECAREA LA HRISTOS

Vineri și sâmbătă, 27 și 28 noiembrie, Părintele Cleopa încerca să dea sfaturi și binecuvânta pe cei care veneau la el, cu lucruri și credincioși. Era senin la față, vorbea calm și frumos celor care îl întrebau și nu refuza pe nimeni care voia să-l vadă. Pe toți îi mângâia și îi îmbrățișa ca întotdeauna, în liniște și bucurie.

Duminică, 29 noiembrie, în ajunul sărbătorii Sfântului Apostol Andrei, iar să a fost înconjurat de oameni. Le vorbea cald, scurt și cu mult blândete. Unii veneau, alții plecau, iar ucenicii se îngrijeau de toate.

La ora 11.30 a venit un frate la sfântia sa să ia binecuvântare pentru tunderea în monahism, zicând:

- Binecuvântați-mă, Preacuvioase Părinte Cleopa, cu deseară măcăr!

După ce l-a binecuvântat și i-a pus mâna pe cap, fratele a cerut un cuvânt de folos pentru călătorie. Atunci Părintele Cleopa i-a spus:

- De-acum nu mai ai tată, nu mai ai mamă, nu mai ai frați, nu mai ai rudeni, nu mai ai prieteni, nu mai ai țărâni, nu mai ai case, nu mai ai nimic! Numai pe Hristos!

- Părinte, a zis ucenicul, dacă câștigați îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu, să-mi pomeniți și pe mine în rugăciunile sfântiei voastre!

- Mila Maicii Domnului să fie cu noi cu toți!

Pe la ora 4 după-amiaza a venit alt frate ca să-i cear binecuvântare pentru călugărie, dar Părintele Cleopa nu i-a spus nimic, ci doar i-a pus mâna pe cap.

Deci, începând de Duminică la ora 4 după-amiază, Părintele Cleopa nu a mai spus la întrebările ucenicilor și sărmas nemiscat cu ochii întredeschisi pe scaunul său de spovedanie, ca într-o zi, timp de mai bine de unsprezece ore.

Luni dimineață la orele 3.30, bătrânul s-a deșteptat ca dintr-un somn adânc, fiind bine dispus și multumit sufleteste. Apoi a cerut ceva de mâncare, zicând: "Ați mai văzut voi vreun călugăr săptămâna la ora asta?"

Luni, 30 noiembrie, și marți, 1 decembrie, părintele a stat cu credincioșii și a dat sfaturi ca de obicei. Luni seară însă, în chip neobisnuit, Părintele Cleopa a început să citească rugăciunile diminetii, deși ucenicii i-au spus: "Părinte, acum este seară. Rugăciunile diminetii citiți-le mâine dimineață!" Dar părintele a răspuns: "Acum le citesc, ca să m'aduc la frații mei!" Ucenicii au privit, ca de obicei, cu neîncredere.

Marti seara s-a culcat târziu, dând semne de mare oboseală. La ora 2,20 miercuri dimineață, ucenicul său a auzit că părintele respiră din ce în ce mai rar. Când s-a apropiat de el, părintele a răsuflat adânc și și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos.

Îndată s-au adunat părinții, împreună cu părintele stareț, și l-au pregătit pentru înmormântare. Apoi, trupul neînsufletit al Părintelui Cleopa a fost coborât din chilie în sunetul clopotelor și așezat în biserica veche a mănăstirii, unde a fost privegheat permanent de preoți și monahi și de nenumărați credincioși veniți din toate colturile țării.

Vestea plecării Părintelui Cleopa la cele vesnice, a făcut cu degrabă înconjurul țării și a trecut și peste hotare. În zilele

premerg toare înmormântării părintelui, mii de credincioși veneau să-și ia un ultim rămas bun de la el, iar în biserică, unde era depus, monahii citeau în permanentă la Psaltire.

Asa a trăit, așa s-a nevoit și așa s-a săvârșit marele stareț și duhovnic al mănăstirilor românești, Arhimandritul Cleopa Ilie, fiind plâns de toți părintii și credincioșii care l-au avut sfetnic, părinte, duhovnic și povătuitor.

Vesnic să-i fie pomenirea lui!

ÎNMORMÂNTAREA

Timp de trei zile și trei nopți întreaga mănăstire și credincioșii mai apropiați s-au rugat pentru odihna sufletului Părintelui Cleopa.

Înmormântarea s-a stabilit pentru data de sâmbătă, 5 decembrie. Ca o minune a lui Dumnezeu, ziua înmormântării a fost o zi frumoasă cu soare, caldă și luminoasă, după ce zile înșir vremea fusese întunecat și friguroasă.

Sfânta Liturghie s-a săvârșit de către un sobor de ierarhi, alcătuit din Î. P. S. Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei; I.P.S. Bartolomeu, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului; P.S. Ioan, Episcopul Oradiei; P.S. Casian, Episcopul Dunării de Jos; P.S. Ioachim, Episcopul Husilor; P.S. Calinic, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Iașilor; P.S. Visarion, Episcop vicar al Mitropoliei Ardealului și P.S. Gherasim, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților.

După săvârșirea Sfintei Liturghii, în curtea mănăstirii a fost oficiat slujba prohodului de același sobor de ierarhi. La

slujb au participat numerosi stareți, ieromonahi și preoți înconjurați de peste zece mii de credincioși din toată țara.

Încinta mănăstirii, cerdacurile, drumul spre cimitir și locurile din împrejur deveniseră neîncălzite.

După slujba prohodului, majoritatea ierarhilor, în frunte cu Înalțul Prea Sfințitul Daniel, Mitropolitul Moldo-veii și Bucovinei, au rostit cuvânturi.

Apoi s-a făcut înconjurul bisericii cu racla purtată de un sobor de 12 preoți și s-a mers în procesiune până la cimitirul mănăstirii. În sunetul clopotelor, al duioaselor cântăreți, al buciunelor din Bucovina, Părintele Cleopa a fost așezat de către trei slujitori la locul pregătit pentru îngropare în mijlocul cimitirului, alături de iubitul său duhovnic, Ieroschimonașul Paisie Olaru.

Multi oameni aveau lacrimi în ochi. Toți doreau să se atingă pentru ultima oară de mâna care împărțise atâtea binecuvântări în cei peste 50 de ani de preotie. Printre brazi din cimitir razele soarelui își făceau loc și luminau mormântul proaspăt săpat. Cântarea "Hristos a Înviat", repetată de mai multe ori, ca un imn de biruință, a răsunat din pieptul tuturor.

Toți cei de față își iau durerea despărțirii vremelnice de un mare părinte, duhovnic și povătuitor sufletesc.

Așa s-a săvârșit slujba înmormântării celui mai mare duhovnic român al secolului XX, Arhimandritul Cleopa Ilie, care a plecat de la noi în raiul lui Dumnezeu să primească răsplătire pentru multele sale nevoițe.

Prin plecarea Părintelui Cleopa s-a încheiat un capitol bogat al isihasmului și monahismului românesc de la sfârșitul mileniului al doilea, o pagină de aur din istoria Mănăstirii Sihăstria și a Bisericii noastre străbune.

Sperăm că în anii care vor urma, Părintele Cleopa va fi așezat alături de alți mari cuvioși ai țării noastre ca: Sfântul Paisie de la Neamt, Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, starețul Gheorghe de la Cernica, Sfântul Ioan Iacob de la Neamt, Ieroschimonahul Paisie de la Sihăstria, și mulți alții, ale căror nume sunt scrise de îngeri în Cartea Vieții, spre lauda Preasfintei Treimi.

PARASTAS LA 40 DE ZILE

În ziua de 9 ianuarie 1999, la 40 de zile de la mutarea la Domnul a Arhimandritului Cleopa, s-a săvârșit Sfânta Liturghie și slujba parastasului după rânduială, în biserică de iarnă a Mănăstirii Sihăstria. Slujba a fost săvârșită de către

Înalt Preasfintitul Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, împreună cu un sobor de preoți din zonă. Cuvântul de pomenire a Părintelui Cleopa a fost rostit de către I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei. Apoi obștea mănăstirii în frunte cu Î.P.S. Mitropolit și Arhimandritul Victorin, starețul mănăstirii, înconjurat de un număr însemnat de credincioși, au mers la cimitir, unde s-a cântat trisaghionul la mormântul bunului și neuitatului nostru părinte duhovnicesc, Arhimandritul Cleopa.

La următoarea Mănăstirea Sihăstria a oferit la trapeză o masă comună pentru toți cei prezenți: monahi, credincioși și săraci, pentru odihna sufletului aceluia care a fost și va rămâne în conștiința noastră - Părintele Cleopa.

ULTIMUL CUVÂNT AL PARINTELUI CLEOPA CATRE OBSTEA MANASTIRII SIHASTRIA

1 Martie - 1998

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Prea Cuvioase Părinte Staret, Prea Cuviosi Părinti și frați, așa cum vă văd aici, dragul mamei, așa, pe toți, să vă văd la Rai, la bucuriile fără margini ale Raiului, ca toți sunteți în slujba Mântuitorului și a Maicii Domnului, și fiecare, săracul, face ascultare în direcția lui, unde este pus.

Tare îmi este drag când vă văd! Dar pe mulți nu vă cunosc. Eu vin rar pe aici. Am atâta lume pe capul meu acolo și sunt bolnav. Dar mai cunosc din ei, care vin la mântuire și care sunt mai vechi... Eu doresc ca toți, toți să mergeți la bucuria cea veșnică și nici unul, Doamne ferește, la munci.

Dragii mei părinti și frați, știți că Biserica este mama noastră spirituală. Ea ne-a născut pe noi la botez prin apă și prin duh. Ați auzit ce spune Sfântul Apostol Pavel: ați luat darul punerii de fii în baia nasterii de-a doua și a înnoirii Duhului Sfânt. De atunci suntem toți fiii după darul lui Dumnezeu, de când ne-am botezat în numele Preasfintei Treimi.

De aceea vă rog din toată inima să iubiți Biserica, mamă! Să vă fie dragă Biserica și, cât puteți, ziua și noaptea să mergeți la Biserică. Care sunt mai bătrâni și nu pot să răciți, să stea mai puțin. Care sunt tineri pot să stea mai mult, pentru că pravila Bisericii îmbogățește memoria fiecăruia și darul Preasfântului Duh vine asupra aceluia care ascultă cu evlavie sfintele slujbe ale Bisericii.

Dragii mei, eu pe cotosul și nevrednicul sunt bătrân - 86 de ani, șase operații, mâna dreaptă mi-e ruptă, am stat în ghips 32 de zile -, mâine-poimâine îmi veți cânta Vesnica pomenire! Ce să mai aștept? Psalmul 89 spune clar: Anii lor sunt șaptezeci de ani, iar dacă vor fi în putere optzeci de ani. Iar la stihul unsprezece spune așa: Ce este mai mult decât acestia, osteneală și durere! Eu am intrat în anii durerii. Am îmbătrânit, optzeci și șase de ani împlinesc acum, pe zece aprilie.

Dragii mei părinți, vă rog din toată inima, care aveți dragoste și puteți, să nu mă uitați la rugăciune. Să mă pomeniți!

Eu am dragoste când vă văd pe toți în slujba Mântuitorului și a Maicii Domnului.

Așa să vă văd la Rai, dragul mamei, pe toți! Toți sunteți în slujba Mântuitorului și a Maicii Domnului.

Mănăstirea noastră este o mănăstire cu rânduială canonică: nu se mănâncă carne, spovedania este la vreme, slujbele merg după rânduiala Sfântului Sava...

Când am venit eu aici am găsit paisprezece părinți, încalțati cu opinci, cu bărbile până la genunchi, cu metanii de lemn în mână ... M-a adus fratele meu Vasile.

Când am venit aici aveam cincisprezece ani jumătate, nu știam...

Și când am văzut la masă culesul toți, și starețul, bătrânul, citea cuvânt de folos în capul mesei, de la Sfântul Teodor Studitul, eu am întrebat pe fratele: "Aici este praznic?" Că eu am stat la Cozancea, și acolo era viață de sine: fiecare cu masa lui, cu casa lui. "Măi frate, a zis el, nu este praznic! Aici este viață de obște. Așa stau la masă culesul, cu toții totdeauna!" Bătrânul le citea cuvânt... El slujea Liturghia și se hrănea numai cu Sfânta Împărăteasă, aproape douăzeci de ani. Numai sâmbătă și Duminică gusta așa, oleac, de prin castroane. Știu, pentru că eu eram bucătar. Dumnezeu să-l

odihneasc , s racul! Tare a mai fost cu fric de Dumnezeu si tare a mai fost cu credint ! M-a c lug rit în anul 1937, în postul Sfintei Marii. Îmi aduc aminte.

Era un p rinte, Nicolae Gr dinaru, cu barba mare, poate l-ati apucat unii. El a zis, când m-a dus în fata altarului: "Prea Cuvioase p rinte, s -i punem numele Cleopa, c nu avem nici un Cleopa aici!" Si b trânul a pus mâna pe foarfece si Cleopa mi-a zis. Asa a fost scris!

Dumnezeu s -i odihneasc ! Am pomelnicul acas , al tuturor celor ce au murit aici; am si episcopi si patriarhi, câti sunt. Cât mai am o scânteie de viat îi pomenesc în fiecare zi!

Dar v rog, dragul mamei, pe toti, s nu m uitati în sfintele voastre rug ciuni! Si asa cum v v d aici s v v d în Rai, bucuria cea vesnic , f r margini!

Mila Preasfintei Treimi si acoper mântul rug ciu-nilor Preasfintei Maicii lui Dumnezeu si ale tuturor sfintilor, s fie cu voi cu toti, dragii mei, si pe toti s v duc la Rai. Amin.

III

FAPTE SI CUVINTE DE ÎNVATATURA

1. P rintele Cleopa avea mare evlavie la Maica Domnului, "Împ r teasa Heruvimilor si a Serafimilor si St pâna noastr ...". De aceea nu era zi în care s -i fî r mas necitit Acatistul Bunei Vestiri si câteva canoane din Bogorodicin .

2. Spunea P rintele Cleopa: "Stiti voi cine-i Maica Domnului? Ea este Împ r teasa Heruvimilor, Împ r teasa a toat f ptura, c mara întrup rii lui Dumnezeu-Cuvântul, usa lumunii, c lumina cea neapropiat gânditoare prin ea a venit în lume. Ea este usa vietii, c Viata Hristos prin ea a intrat în lume. Ea este poarta cea încuiat prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Proorocul Iezechiel".

3. Mai spunea: "Maica Domnului este scar c tre cer, pod c tre cer; porumbita care a încetat potopul p catelor, precum porumbita lui Noe a adeverit încetarea potopului. Este c delnit dumnezeiasc , c ci a primit focul dumnezeirii si Biserica a Preasfântului Duh. Maica Domnului este Mireasa Tat lui, Maica Cuvântului si Biserica Duhului Sfânt".

4. Spunea iar si: "Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brate, tu stii ce vezi acolo? Cerul si p mântul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri;

Ziditorul cerului și al pământului. Iar Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru. Este din semintie împărătească și arhierască".

5. Zicea bătrânul: "Bratele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine ține Fecioara Maria în brațe? Voi știți pe cine ține? Pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute".

6. Iar și spunea: "Știți voi cine este Maica Domnului și cât cinste, cât putere și cât milă are? Este mama noastră, care are milă și de săraci și de văduve și de creștini. Pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toți".

7. Aproape în fiecare predică Părintele Cleopa îi întreba pe creștini: "Aveți voi icoana Maicii Domnului în cas?", "Dar când deluț la icoana Maicii Domnului aveți?"

Și îi sfătuiă: "Să luați ocrotitoare și ajutor toare pe Maica Domnului, Mama noastră din cer și de pe pământ! Împărăteasa cerului și a pământului!

Dacă o veți lua pe ea ocrotitoare, citindu-i dimineața un acatist cu când deluț aprins și seara un paraclis, veți avea ajutor și în timpul vieții și în clipa morții și în ziua Judecării... Știți voi cât poate Maica Domnului înaintea Tronului Preasfinte Treimi? Dacă nu era ea, cred că lumea aceasta se pierdea cu mult mai devreme!"

8. Celor care dădeau slujbe la biserică, le zicea: "Aici am pus slujbe mari, dar dacă omul acasă nu face nimic, se împlineste ceea ce zice în Sfânta Scriptură: Când unul se roagă

și cel lalt nu se roag , unul zideste și cel lalt stric ! Atât v
dau: după rugăciunile de dimineață să citiți Acatistul Bunei
Vestiri cu candeluta aprins . O să vedeți că Maica Domnului
este grabnică ajutorătoare!"

9. Spunea ucenicul său: "Când am venit la Părintele
Cleopa, i-am spus că vreau să rămân la mănăstire. Atunci
sfântia sa mi-a zis: "Dacă ești hotărât să răbiți trei săptămâni și
o dată mâncare la trei zile, atunci rămâi în mănăstire!" Aceste
cuvinte m-au întărit și m-au făcut mai hotărât. Am înțeles că
trebuie să pun mai multă încredere în Dumnezeu îmi va ajuta".

10. De multe ori Părintele Cleopa zicea: "Ce suntem
noi? O mână de pământ în fundul unui mormânt! Din pământ
bun am fost făcuți, dar l-am spurcat și mergem în pământ și
spurem pământul! Ce suntem noi? Întinziune și mâncarea
viermilor".

11. Părintele Cleopa repeta mereu: "Măine, poimăine
mă duc la Hristos! Măine pleacă Mosul Putregai!", "Măine nu
veți mai vedea decât o cruce în cimitir!", "Măine, poimăine,
vesnica pomenire Mosului Putregai!", "Ia, un hârb legat cu
sârme!", "Măine mă duc la frații mei. Ei strigă la mine: "Hai,
măi frate! Lasă vorba cu oamenii!"

12. De multe ori când cineva îi cânta "Multi ani
ți iasc!", sfântia sa îl oprea și zicea: "Nu așa, ci: "Vesnica
pomenire, vesnica pomenire, vesnica lui pomenire!" Sau zicea:
"La multi ani, Mosul Putregai!"

13. Celor care spuneau că îi munceste patima desfrâării, deseori le zicea bătrânul: "Moartea, moartea, moartea! Sicriul, lopata, hârletul, târnăcopul..."

Sfântul Vasile cel Mare spunea: "Când vei vedea cea mai frumoasă femeie din lume, du-te cu mintea în mormântul ei la câteva zile după ce a murit. Atâta miros greu și curgere puturoasă iese din trupul ei, încât toate closetele din lume nu miros mai rău". Iată ce poftai!"

14. Când voia cineva să-l fotografieze, Părintele Cleopa îi zicea: "Caut un fotograf, fă-i poză și scrie pe ea "Cleopa"!"

15. Părintele Cleopa zicea: "Sfântul Vasile cel Mare spunea că cea mai mare înțelepciune, care îl puzeste pe om de tot pe câtuși îl duce în Rai, la fericirea vesnică, este moartea. Moartea și cugetarea la moarte. Iar în minte și în inimă să avem rugăciunea "Doamne Iisuse"!"

16. Altfel spus spunea: "Trupul acesta ne trage la pământ, așa cum zice Sfântul Ioan Damaschin: "Pământul la pământ trage!" Dar noi nu trebuie să-l lășăm, nu trebuie să ne lămurim după hoitul său".

17. Pe femeile care spuneau că au soti răi, Părintele Cleopa le sfătui să nu divorteze, ci mai degrabă să se roage pentru ei: "Nu-ți zic eu, ci Sfântul Apostol Pavel: De unde știi, femeie, că nu îți vei mântui bărbatul? Nu știi tu că se sfîntese bărbatul necredincios prin femeia credincioasă și invers?" Și pe bărbăți asemenea îi sfătui, și mulți se bucurau văzând minuni în casele lor.

18. Multi crestini ast zi se tem de farmece si de vrăjii. Pe acestia Părintele Cleopa îi sfătui: "Nu vă temeți de vrăjii! Să aveți frică de Dumnezeu și grijă asupra rății cu păcatele. Și farmecele nu vor avea nici o putere! Spovediți-vă de păcate, postiți și faceți Sfântul Maslu".

19. Celor bolnavi care veneau la el, le făcea pomelnic și le spunea: "Cea mai mare slujbă pentru cei bolnavi este Sfântul Maslu. Dar nu folosește, dacă omul nu este spovedit. Deci mai întâi spovediți-vă de toate păcatele și apoi faceți Sfântul Maslu cu cel puțin trei preoți".

20. Tinerilor care voiau să se căsătorească, le dădea sfaturi, îi binecuvânta, le făcea pomelnic pentru sfintele slujbe și le spunea: "Rugati-vă la Maica Domnului cu post și metanii și citiți Acatistul Bunei Vestiri!"

21. Spunea adeseori și acest cuvânt la crestini: "Când vedeți că s-a îmbolnăvit cineva la voi în casă: ori tată, ori mamă, ori fiu, ori fiică, oricine ar fi, nu chemați mai întâi doctorul, ci preotul ca să-l spovedească. Dacă, Doamne ferește, să-l apuce moartea nespovedit și cu păcate grele. Nu mai are iertare și slujbele atunci nu îi folosesc la nimic".

22. Când cineva se îngrijora pentru vremurile de acum și îl întreba: "Ce o să fie, părinte?", sfântia sa răspundea: "Anii și vremurile le-a pus Tatăl într-o sașă pânire. Cum vrea Tatăl, așa face!" Iar dacă cineva zicea: "Afară este vreme rea", părintele răspundea: "Tot ce dă Domnul este bun!"

23. Când rugărilor și fratilor care voiau să plece în pustie, le spunea: "Ai 20 de ani în mână stire la ascultările cele mai de

jos? Numai atunci poti să pleci la pustie! Cine vrea să mearg la pustie, zice Sfântul Vasile cel Mare, să mai ia unul sau doi împreună cu el și să aibă experiență de ascultare și tăcerea voii în mână".

24. Iar și zicea: "Duhovnicul la maici să aibă vârsta de cel puțin 50 de ani și 20 de ani de ascultare într-o mână".

25. Chiar și când bea apă, Părintele Cleopa cerea binecuvântare de la ucenicul său de chilie sau de la un frate, ca să se dea nouă pildă de smerenie.

26. Uneori când se întâmpla să intre în chilie și nu putea face rugăciune că veneau creștinii în urma sfintiei sale, zicea: "Am intrat în chilie și nu am făcut rugăciune.

Am intrat ca un hot și ca un tâlhar!" Și se scula și făcea cel puțin trei închinăciuni până la pământ, zicând: "Preasfânt Treime, Dumnezeule nostru, slavă Tie!" Apoi făcea o închinăciune și la Maica Domnului.

27. Același ucenic spunea: "Când ceream binecuvântare să mă nănc, îmi zicea Părintele Cleopa cuvântul acesta: "Mă nănc, bea, dormi!" Și îl întrebam: "Cum vine cuvântul acesta?" Iar el zicea: "Mă nănc când ti-e foame, bea când ti-e sete și dormi când ti-e somn!"

28. Sfintia sa vorbea de multe ori de neputințele și bolile sale, zicând despre el însuși: "Mosul Putregai, 86 de ani, sase operații, o mână ruptă, coastele rupte..."

Oricine venea la sfintia sa, puneă pe ucenicul său să le spună acest cuvânt. Unii spuneau ucenicului: "Ce ne spui tu

aceasta? Noi venim la Părintele Cleopa ca la un sfânt! Ce ne însiri atâtea boli și neputințe?"

29. A întrebat odată ucenicul pe Părintele Cleopa dacă poate merge în afara mănăstirii fără ras. Iar el a zis: "În ziua în care mergi într-un loc și ieși din mănăstire fără ras, să faci 1000 de metanii! Chiar dacă n-o poți pe tine, s-o ai cu tine".

30. Ucenicul său mai spunea: "Pe sfântia sa nu l-am văzut niciodată stând fără centură sau dezbrăcat de dulam. Ba încă mereu avea peste dulam o vestă sau o bundă".

31. De multe ori spunea: "Biserica este mama noastră! Nu lăsați Biserica, căci aici ne unim cu Hristos. Aici se împacă Marta cu Maria. Țineți rânduiala slujbelor și a mesei după tipic. Biserica ne ține pe toți!"

32. Zicea iar și ucenicul: "Cât timp am fost ucenic la Părintele Cleopa, el făcea de obicei această pravilă: Rugăciunile diminetii, Acatistul Mântuitorului cu canonul și Acatistul Maicii Domnului, mai ales al Bunei Vestiri. Iar dacă în ziua aceea era vreun sfânt care avea acatist, citea și acatistul sfântului. Apoi citea și la Psaltire și trei-patru canoane din Bogorodici (Canoanele Maicii Domnului). Apoi vorbea cu credincioșii care veneau la sfântia sa.

Pe la orele 15-16 începea pravila de seară și anume: completa glasul din Bogorodici (din Bogorodici citea un glas pe zi, adică 7 canoane), Canonul de pocăință, Canonul celor trei îngerii pelerini, Canonul celor trei sfinți și din Psaltire.

După ce vorbea credincioșilor și stătea la masă, făcea rugăciunea de seară.

O dată pe săptămână citea acatistul Sfântului Nicolae (în cursul zilei de joi) și al Sfântului Spiridon.

La miezul nopții se scula și citea Miezonoptica. Alteori citea la Psaltire și zicea "Doamne Iisuse...".

Mereu puteai să-l vezi cu mâna pe metanie, încât unghia de la degetul cu care dădea fiecare bob de metanie se rupea. Mai citea din Sfânta Scriptură și din Sfântii Părinți".

33. Când era întrebat de creștini dacă este bine să citească la Psaltire, Părintele Cleopa răspundea: "Sfântul Vasile cel Mare spune că "este mai bine să stea soarele din călătorie sa, decât să scrie Psaltirea necitită în casele creștinilor. Și precum soarele este mai mare între ceilalți luminători, așa este Psaltirea între celelalte cărți insuflă de Duhul Sfânt". Să aveți Psaltirea ca pe un cozonac bun.

Când ti-e foame, mai tai o felie, mai mănânci, mai faci treabă, apoi mai citești o catismă, două, trei, cât poți".

34. În fiecare seară ieșea afară, mai ales după miezul nopții. Chiar și iarna stătea cel puțin o oră. Zicea "Doamne Iisuse...", asculta peșterile de noapte, privea cerul înstelat și se bucura de liniște. Când se scula la aer după ce se termina slujba de miezul nopții, când toți dormeau, ca să nu fie deranjat. Însă de multe ori îl deranjau fiii, fetele, oamenii. Atunci, văzând că nu scapă, după ce le tot zicea să se ducă, le vorbea puțin sau fugea în chilie.

Alteori, fiind foarte obosit, se scula pe orele trei-patru și își făcea toată pravila.

Atunci avea mai mult liniște și nu-l deranja nimeni.

34. Uneori, când își făcea pravila, părintele era căutat insistent de credincioși.

Atunci el ieșea și le vorbea un timp, apoi spunea: "Dumnezeu o să -mi spun : "Măi, călugăre, ai prăsit pe ogorul altora... Dar pe ogorul tău au crescut spini, pe lămiși, buruieni". Prăsiți voi pe ogorul meu? De aceea trebuie să prăsiți și pe ogorul meu". Și apoi mergea la chilie și își continua pravila.

35. Zicea uneori și aceste cuvinte: "Ce mă fac că Sfinții Părinți spun "Fugi de lume! Fugi de lume!""? La fel zice și Mântuitorul: Vai vouă când vă vor lăuda pe voi oamenii sau când vă prăsiți lauda voastră mai mult decât faptele voastre! (Luca 6, 26)".

36. Pe toți călugării care veneau pentru cuvânt de folos, bătrânul îi întreba din ce mănăstire sunt, dacă mănăstirea este retrasă în pădure și dacă are viață de obște, adică o pungă, o masă și o biserică. Apoi îi întreba dacă se mănâncă carne în acea mănăstire.

Dacă spuneau că se mănâncă carne, Părintele Cleopa se mârșea și zicea: "Ei, de aș fi eu acolo! Iată, îl vedeți pe Sfântul Calinic? Se uită la noi!" Și arăta cu degetul către icoana sfântului. "Sfântul Calinic a făcut testament în care scrie: "Când călugărul sau călugărița va mânca carne în mănăstire sau în lume pe la neamuri, atunci să se adune tot soborul mănăstirii, să-l blesteme pe cel care a mâncat carne și să-l dea 39 de gârbove la spate!" Dă-i, dă-i, dă-i! Și să-l dea afară din mănăstire".

37. În timpul prigoanei comuniste, Părintele Cleopa a stat mai mulți ani la pustie, dar nevoințele și ispitele pe care le-a îndurat au rămas nestiute. Totuși câteva s-au aflat. Când părintele era în viață, ne spunea că vom afla după moartea sa și pe celelalte.

38. - P rinte Cleopa, a zis un ucenic, spuneti-ne cum a fost în cei zece ani de pustie. Ce fel de ispite ati avut? Am auzit c v-ati luptat cu vr jmasul! Cum si cu ce v ispitea?

- Dac vrei s stii cum este la pustie, du-te si stai si tu un an acolo si o s vezi!

39. Un frate l-a întrebat pe P rintele Cleopa:

- Ce s fac, Preacuvioase, s m mântuiesc?

- S ai în dreapta frica de Dumnezeu, în stânga cugetarea la moarte, iar în minte si în inim rug ciunea "Doamne Iisuse Hristoase", si te faci sfânt, m i frate!

40. Alt frate îi spunea b trânului:

- P rinte, roag -te si pentru mine, p c tosul, si dac te duci la Domnul, s nu m uiti.

- Da! Fr tia ta m nânc si dormi pân te saturi, si eu am s m rog pentru tine!

41. Un p rinte l-a întrebat cum s se roage. Iar b trânul i-a zis:

- Roag -te întâi cu gura, c de la gur rug ciunea trece la minte si apoi la inim .

Dar pentru aceasta ne trebuie mult osteneal , multe lacrimi si harul Duhului Sfânt!

42. - P rinte Cleopa, dati-mi un cuvânt de folos! i-a zis un p rinte.

- Nu uita de moarte. Moartea, moartea, moartea! Frica de moarte ne p zeste de tot p catul!

43. Unui frate i-a zis: "S te preg testi s rabzi, s iei b taie, s fl mânzesti si s însetosezi. Iar dac te alung de aici, s nu pleci! S stai la poarta m n stirii si dac te ia politia s vii înapoi s mori în m n stare!"

44. Un frate l-a întrebat:

- Cum trebuie s m preg tesc pentru m n stare?
- Când vii la m n stare asa trebuie s vii: S fii hot rât s rabzi moartea de la toti!

45. Un frate i-a zis b trânului:

- P rinte, nu m pot ruga îndeajuns! Ce s fac?
- Nu auzi ce zice Apostolul? Rugati-v neîncetat! Deci roag -te cât mai mult ziua si noaptea si vei simti harul Duhului Sfânt în inima ta!

46. Un crestin l-a întrebat pe P rintele Cleopa:

- P rinte, sotia mea s-a sinucis, fiind singur în camer . Am g sit-o moart . Pot s-o pomenesc la morti, la biseric si acas ?

Atunci b trânul a spus categoric:

- Nu! N-avem voie s pomenim pe nimeni din cei ce s-au sinucis, chiar dac ne sunt rude apropiate. R mâne totul la mila lui Dumnezeu! Pot fi pomeniti la slujbe numai cei care au fost bolnavi psihic.

47. Un alt frate a zis b trânului:

- P rinte, dac o s fim în închisoare pentru credint si dac ni se schimb gândirea prin hipnoz , avem vreo vin ?
- Nu te poate schimba nimeni dac ai în inima ta pe "Doamne Iisuse..." Dar trebuie s ai o treapt a rug ciunii.

Când zici "Doamne Iisuse..." se cutremur tot iadul, numai s zici din inim !

48. - Câte haine trebuie să ai în călugărul? l-a întrebat cineva.

- Două rânduri de haine! Ce? Vrei să te faci pustnic cu o căciulă de haine? Iar când se rup, mai pui un petec galben, unul roșu, unul verde...!

49. Către cei mai lenși zicea părintele: "Pune hoitul, adică trupul, la treabă și mintea la picioarele Domnului, adică la rugăciune..."

50. Odată a venit un frate la Părintele Cleopa, după ce îl ascultase de mai multe ori, și l-a întrebat: "Părinte, ce să fac să mă mântuiesc?" Iar părintele, care îi stia înimă, i-a dat un răspuns pe măsură, zicând: "Fă ce știi, și te mântuiești!" Atunci el, cercetându-se pe sine, și-a dat seama că nu cunostința îi lipsește, ci trăirea duhovnicească.

51. Iar și zicea bătrânul unuia din ucenicii săi: "Când vei sta nouă ani în mănăstire și vei lua șapte bățuri pe zi și mâncare o dată la trei zile, atunci vei fi călugăr bun!"

52. Un frate l-a întrebat pe părintele cum poate să se mântuiască. Iar părintele a răspuns:

- Răbdare, răbdare, răbdare. Și când îți se va părca ai gât-o, oieci de la cap: răbdare, răbdare, răbdare. Și nu până la prăsit, ci până la sfârșit!

Iar fratele a întrebat:

- Dar ce să răbd?

- Să rabzi toate ocările și toate necinstirile pentru dragostea lui Hristos!

53. Un părinte l-a întrebat iar și:

- Când poți să te faci nebun pentru Hristos?

Iar el a zis:

- După 40 de ani de călugărie!

54. Iar și ziceau frații:

- Părinte Cleopa, frații sfintiei tale făceau nevoită aspră, dar noi nu putem face așa.

- Măi, nu vrei, nu vrei, nu vrei! Ia-o pe Maica Domnului de ajutor! Fă Acatistul Bunei Vestiri dimineata cu căndeluta aprinsă și Paraclisul seara și ai să poți duce la capăt!

55. Când vreunul dintre frați își arăta dorința să sufere pentru Domnul, bătrânul îi spunea: "O să văd ce veți face, când vă vor urca în mașini și vă vor duce la vale!"

56. Un creștin i-a zis:

- Părinte, eu nu cred că există diavoli!

Bătrânul, după ce l-a învățat îndeajuns din Sfânta Scriptură, i-a zis:

- Dacă tot nu crezi că există diavoli, du-te la pustie, pune-te pe post și pe rugăciune și te scarpină ei pe tine!

57. Un călugăr din obștea Mănăstirii Sihăstria i-a zis bătrânului:

- Ce să fac, Părinte Cleopa, ca să mă mântuiesc?

- Moartea s-o ai totdeauna înaintea ta și "Doamne Iisuse" în minte și în inimă și nu te mai teme de nimic! Să ai pocămintă tâlharului de pe cruce!

58. Iar și zicea fratilor: "Toate sunt trecătoare! Să aveți grijă de suflet, să vă spovediți, să vă împărtășiți, să duceți viață curată, să faceți milostenie, să faceți din toate câte puteți și să trăiți în dragoste unii cu alții, că dragostea nu moare niciodată!"

59. Altora părintele zicea: "Din iad nu te poate scoate nimeni, decât mila lui Dumnezeu și faptele bune".

60. Spunea și acestea: "Să aveți către Dumnezeu inimă de fiu, către voi inimă de judecător și către aproapele inimă de mamă".

61. Mărturisesc părintii bătrâni, care au fost martori oculari, despre o minune petrecută la racla Sfintei Parascheva de la Iași, la 14 octombrie 1951. De hram, pe când oamenii asteptau la rând să se închine, au venit și două creștine bătrâne din Focșani. Văzând lume multă, au zis preotului de gard, Arhimandritul Cleopa:

- Părinte, dă-ne voie să ne închinăm la Cuvioasa Parascheva, fără să mai stăm la rând, că suntem bolnave, și să-și punem sub cap această pernă, pe care i-am adus-o de acasă drept mulțumire pentru ajutorul ce ni l-a dat!

- Dumnezeu să vă binecuvinteze, a zis Părintele Cleopa. Mergeți și vă închinați!

În clipa aceea, preoții și credincioșii au văzut un lucru cu totul sfânt și minunat.

Cuvioasa si-a ridicat singur capul, iar după ce femeile i-au pus perna adus și s-au închinat, Sfânta Parascheva si-a lăsat iar și capul pe pernă .

62. Un ucenic l-a întrebat:

- Ce este rugăciunea curată ?

- Să zici cu gura, să înțelegi cu mintea și să simți cu inima.

63. Alt dat zicea: "În rugăciune nu teologhisi, nu primi gânduri; ci varsă lacrimi. La vama imaginației sunt arhiconii iadului, care îți aduc imaginații și tâlcuiesc Scriptura, zicând: Muntii saltă ca berbecii și dealurile ca mieii oilor. Apoi vin și te întreabă : "Cine sunt muntii? Care sunt dealurile?" Și tot ei răspund: "Muntii sunt oamenii înduhovniciti, iar dealurile sunt cei de pe treapta a doua".

64. Iar și spunea: "Ascultarea fără rugăciune este argintie, iar cel ce face ascultare cu rugăciune, liturghie și vârsese".

65. Mai spunea: "Smerenia se naște din ascultare fără cârtire".

66. Zicea iar și: "Rugăciunea nu este condiționată de timp sau de loc. Ea este hrana sufletului".

67. Un frate din mănăstire s-a tulburat când veneau uneori copii și făceau gălăgie și alergau pe dealuri. Venind la bătrânul, a întrebat ce să facă . Iar Părintele Cleopa i-a spus: "Ia adu-ți aminte; tu nu ai fost copil? Mie îmi sunt tare dragi copiii, că sunt ca îngerii! Și mă tem să nu cadă și să nu-și rupă vreă mâna

sau vreun picior careva din ei. Pe acestia îi iubeste și Hristos și zice: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci așa unora ca acestia este Împărăția Cerurilor".

68. Spunea Părintele Cleopa: "Niciodată să nu dai sfat nimănui, până când nu l-ai trăit tu! Cel ce dă sfat, dar el nu l-a trăit, este ca izvorul de apă pictat pe perete.

Iar cel care vorbește din experiența sa, seamănă cu un izvor de apă vie!"

69. Un frate a întrebat:

- Ce să fac să mă mântuiesc, Părinte Cleopa?

Iar bătrânul i-a răspuns:

- Ascultă, frate. Tu știi să te rogi, tu știi să mergi la biserică, tu știi să postești, tu știi să faci milostenie, tu știi toate poruncile lui Dumnezeu. Numai să vrei să le faci, căci altfel nu te poți mântui!

70. Părintele Cleopa a fost întrebat odată de un părinte din mănăstire:

- Prea Cuvioase Părinte, ce se va întâmpla cu Mănăstirea Sihăstria, dacă vă duceți Sfântia Voastră la Domnul?

Iar bătrânul, privind în jos, a zis:

- Ziduri, ziduri, ziduri...!

71. Alt dat i-a zis un părinte din mănăstire:

- Prea Cuvioase Părinte, spuneți-ne un cuvânt despre sfânta rugăciune.

Iar Părintele a zis:

- Rugăciunea este hrana și viața sufletului. Precum trupul, fără mâncare și băutură, moare; tot așa și sufletul, fără rugăciune, moare.

72. A zis un părinte:

- De multe ori suntem oboșiți de la ascultare și nu ne putem ruga. Ce să facem?

- Frate, trupul este Marta, iar sufletul este Maria! Marta se ostenește pentru cele pe care măntăiești, iar Maria, care închipuiește sufletul, stă la picioarele Domnului și se roagă. De aceea, spune Domnul, că Maria partea cea bună și-a ales. Suntem datori să împăcăm pe Marta cu Maria, adică întâi să ne rugăm și apoi să facem ascultare, cu rugăciunea în minte și în inimă.

73. Obisnuia Părintele Cleopa să repete și acest stih, pe care îl spunea adeseori Sfântul Grigorie Teologul: "Mintea se înșeală și adevărul se fuge de prea multă dragoste și prea multă ură!"

74. Un părinte mergea adeseori la bătrânul, se așeza în genunchi și-l ruga să-l binecuvinteze. Sfântia sa îi pune mâna pe cap și-i făcea semnul Sfintei Cruci, zicându-i: "Dumnezeu să te binecuvinteze!" Și mărturisese acest părinte că pleca de la bătrânul cu multă pace și liniște, simțind pe capul lui, mai mult de o jumătate de oră, o căldură ca de foc, iar sufletul său se umplea de umilire și de lacrimi.

74. Un alt părinte, pe vremea când trăia părintele, zicea: "Când ies de la spovedanie de la Părintele Cleopa, mă duc la chilie și numai atât spun: "Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale Părintelui Cleopa,

miluieste-mă pe mine pe cîntosul!" Si-mi vine o umilintă și niste lacrimi, de nu mă mai pot opri din plîns".

75. Un părinte bătrîn l-a întrebat pe Părintele Cleopa:

- Preacuvioase părinte, ce-o să faceți dacă veți fi bolnav și nu veți putea face pravila citit? Veți pune vreun frate să vă citească pravila?

- Nu. Iau pe "Doamne Iisuse...".

76. Odată cînd cineva i-a arătat noua biserică din livada mînăstirii, părintele a zis: "Mai greu este să faci un cîntos, decât o catedrală!"

77. Zicea iar și bătrînul: "Mă băiețe, nu sta degeaba și nu pierde timpul. Ia o carte în traistă oriunde te duci, cu oile sau cu vacile, sau unde te trimite, și citește cuvîntul lui Dumnezeu!"

78. Mai spunea: "Dacă citesc o carte de două sau de trei ori, o știu aproape pe de rost".

79. Părintele Cleopa spunea la ucenici cîte ceva din necazurile și ispitele care îi veneau de la oameni. Dar despre ispitele care îi veneau de la diavoli, cînd era în pustie, nu prea spunea. Întîi, pentru că era ascuns, iar al doilea, fiindcă nu avea cine să-l înțeleagă.

80. Uneori ne spunea: "Mă opresc Sfinții Părinți și vorbesc mai mult, ca și ei zic: "Nu povesti ale tale". Dar eu atîta vă zic: dacă ați fi fost voi acolo în pustie legați de un copac și ați fi văzut un diavol, ați fi scos copacul din rădăcină și ați fi fugit cu el în spinare!"

81. Cei de la Pucioasa i-au scris de vreo câteva ori și Părintele Cleopa le-a dat răspuns într-o scrisoare bine gândită prin care le spunea: "La Pucioasa puteți și nu va pleca putoarea până nu veți asculta de Sfântul Sinod!"

83. Mai zicea că în jurul anului 2000 se vor arăta semne dumnezeiești și îl cita pe Sfântul Agatanghel, care a prezis aceasta.

84. Ucenicul părintelui ne spunea: "Multe scrisori veneau pe adresa părintelui Cleopa cu tot felul de necazuri și probleme, iar sfântia sa îmi zicea să le răspund.

Veneau și mulți creștini și părintele mă pune să le vorbesc și să le scriu pomelnice. Deci fiind foarte ocupat, nu reuseam să-mi fac toată pravila și canonul celugaresc, și-l întrebam ce să fac. Iar el îmi spunea: "Fă ascultare, scrie scrisori, vorbește la oameni și zici 'Doamne Iisuse...', ca ci 'Folosul fratelui este roada ta', zici Sfintii Părinți".

85. Iar și zicea ucenicul: Când scriam scrisori la credincioși și aveam o problemă mai grea, îl întrebam pe Părintele Cleopa, iar el îmi răspundea pe scurt și-mi spunea să răspund la tot ceea ce el este bolnav, și nu mai scrie. Apoi mă trimitea să le spun la oameni că este neputincios, și nu mai vin la "Mosul Putregai, că Mosul Putregai a murit! Nu mai este! S-a dus...!"

86. În anul 1996, când a fost adus la Iași din Grecia capul Sfântului Apostol Andrei, un frate a vrut să mergă să se închine. Un sofer se oferise să-l ducă până la Iași. Dar fratele

voia să merg fără stirea părintelui stareț. S-a dus să ia numai binecuvântarea Părintelui Cleopa, fiindu-i fiu duhovnicesc.

Bătrânul, când a auzit despre ce este vorba, a zis cu glas tare: "Măi frate, ai un stareț și un Dumnezeu!" "Ce să fac? Să merg la părintele stareț să-l întreb?", a zis ucenicul. "Da! Du-te și cere-i binecuvântare", a răspuns Părintele Cleopa.

87. Odată l-a întrebat un creștin pe bătrânul:

- Părinte Cleopa, ce să fac că nu reușesc să-mi găseșc un duhovnic?

- Tu să-l găsești? El să te găsească pe tine, a răspuns părintele.

88. Un frate l-a rugat pe Părintele Cleopa să-l pomenească la rugăciune. Iar bătrânul i-a spus, arătând cu degetul o dâră imaginară, serpuind pe pământ: "Rugăciunea mea este ca fumul lui Cain! Așa se târâște pe pământ..."

89. Odată, sezând pe prispă, s-a uitat fix la ucenicul său și a zis sincer și curat: "Nu știu ce caută atâtă lume la mine, la un mosneag putred!"

90. Altădată, după ce a fost spovedit de bătrânul, un frate i-a zis: "Părinte, nu mă uitați la rugăciune, că sunt tare pământos!" "Domnul!" a zis părintele. Apoi a rostit încet, ca pentru sine: "Eu sunt mai rău decât toți".

91. Un ucenic spunea că Părintele Cleopa proceda uneori la spovedanie și astfel: Știind că ucenicul său este iubitor de laudă, el se arăta că este mai pământos, mai avar și mai rău decât toți, defăimându-se pe sine, ca să-l învețe pe ucenic lucrarea smereniei.

92. Odată a venit un reporter să-i ia un interviu părintelui, zicând:

- Oamenii vor lumină, vor apă vie...

- Da!... Oamenii au lumină de la Sfânta Evanghelie, de la Prooroci, de la Apostoli, de la Sfinții Părinți, de la marii sfinți sihastri și de la milioanele de martiri... Deci au de unde lua lumină !

De la mine numai întuneric poate lua cineva. Că eu sunt fiu al întunericului, nu al luminii. Un om păcătos, plin de răutate, plin de neputințe și somnoros... N-am dragostea lui Dumnezeu, n-am înfrânare, n-am dreaptă socoteală, n-am nimic!

Toate, toate le-am pierdut prin lenevirea mea și n-am nimic bun pe lumea asta!

Apostolul Pavel spune așa în Epistola către Evrei: Hristos Iisus a venit în lume să măntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dacă acela care s-a ridicat până la al treilea cer, spune că este cel dintâi păcătos, eu ce să zic? C-am făcut ceva bun? Niciodată, în veacul veacului.

93. Când a avut în pustie o ispită cumplită de desfrânare, i s-a arătat dracul curviei și i-a zis: "Dacă ai să căzi acum în desfrânare?" Iar părintele a zis: "Oricine poate să cadă, că ce-i bărbatul și femeia? Putregai și putoare sunt".

Altă dată, când a avut o ispită asemănătoare, s-a suit cu picioarele pe jratec, ca să alunge demonul desfrânării.

94. Atunci când veneau oameni tulburati că antihrist înseamnă popoarele, că vor fi războaie, sau altele asemenea, Părintele Cleopa spunea cu glas puternic: "Tata-i la cârmă!", și cita versetul 10 din Psalmul 32: Domnul risipește sfaturile

neamurilor și leapă sfatul boierilor, iar sfatul Domnului rămâne în veac și gândurile inimii Lui, în neam și în neam. Apoi îi îmbrăta: "Nu vă tulburati și nu vă temeți, că nu va fi cum vor ei. Ehe, câte vor ei să fac! Voi nu vă temeți. Rugați-vă și faceți Sfânta Cruce cu credință și fugiți de dracii!"

95. Mai zicea Părintele Cleopa: "Nici un lucru să nu faci, până nu te însemnezi cu Sfânta Cruce! Când pleci în călătorie, când începi lucrul, când te duci să înveți carte, când esti singur și când esti cu mai mulți, pecetluiește-ti cu Sfânta Cruce fruntea ta, trupul tău, pieptul tău, inima ta, buzele tale, ochii tăi, urechile tale și toate ale tale să fie pecetluite cu semnul biruinței lui Hristos asupra iadului. Și nu te vei mai teme atunci de farmede sau de descântece sau de vrăjii. Că acelea se topesc de puterea Crucii, ca ceara de la fata focului și ca praful în fata vântului".

96. Odată a venit la Părintele Cleopa o femeie cu nepotul ei care era acuzat de crimă, nefiind vinovat. Nepotul i-a zis părintelui că este în proces pentru ucidere, dar nu i-a spus că este nevinovat. Părintele l-a oprit și i-a zis: "Nu esti vinovat și nu ai să faci închisoare!" Într-adevăr, tânărul a scăpat de această acuzatie nedreaptă.

97. Pe când era retras la stupina mănăstirii, a venit la sfântia sa un credincios, plângând că este căutat de securitate. După ce i-a spus părintelui situația în care se afla și i-a dat un pomelnic ca să se roage pentru el, Părintele Cleopa i-a spus: "De acum să nu-ti mai fie frică!" Și într-adevăr, de atunci n-a mai fost urmărit.

98. Un frate, care venise la m n stare cu gândul s stea dou -trei luni, a mers la spovedanie la P rintele Cleopa. Dar b trânul i-a zis cu glas nevinovat si hot rât: "Ehei, ai venit la Mos Costache! Nu mai pleci tu de aici!" Si asa a si fost, c ci cu mila Domnului a r mas în m n stare.

99. Cu câteva luni înainte de moartea p rintelui, a venit un ierarh din Grecia si nu s-a l sat pân ce b trânul nu i-a dat metaniile sale. Cu mai multi ani în urm , P rintele Cleopa, inspirat de Duhul Sfânt, îi prevestise c va ajunge ierarh.

100. Un frate începuse unele nevointe mai presus de puterea lui. Nu dormea pe pat, citea mult la Psaltire si f cea multe metanii; dar nu cu scop bun, ci urm rea numai linistirea patimilor trupesti, f r a le t ia pe cele sufletesti. De aceea era mânios, judeca, osânda si avea ispite.

Odat s-a dus la P rintele Cleopa pentru a-i cere o binecuvântare. Iar b trânul, numai v zându-l pe acela apropiindu-se de el, i-a ar tat cu mâna un text mare pus pe perete, sub icoane, zicându-i: "Ia uite ce scrie acolo: "Binele nu este bine, când nu se face bine". Eu am pus s se scrie asta acolo!"

Atunci fratele, dându-si seama c p rintele a spus acestea luminat de Duhul Sfânt, si-a dat seama c apucase pe o cale gresit .

101. Un ieromonah s-a dus pentru prima dat la P rintele Cleopa s -i cear cuvânt de folos. "Binecuvinteaz - m , Preacuvioase P rinte Cleopa!" Sfintia sa, privindu-l, a zis: "Cine este preotul acesta?" Dup ce P rintele Cleopa i-a dat cuvânt de folos, ieromonahul s-a retras, uimindu-se c p rintele, f r s -l cunoasc , a stiut c este preot.

102. Un părinte din mănăstire povesteste: "Venind desigur pe la mănăstire și ascultându-l pe Părintele Cleopa, m-am gândit să iau și eu jugul lui Hristos. Dar nu eram hotărât. Atunci m-am gândit să-l întreb pe sfântia sa, ca un om ce mi-a pornit râvna pentru Hristos, și mi-am zis: "Ce-mi va zice el, aceea fac!"

Când l-am întrebat, Părintele Cleopa, parcă cunoscându-mi inima, mi-a zis: "Nu veni! Stai în lume și fă misiune!" Pe atunci eram mai râvnitor și răspundeam și celor sfinte.

După vreo doi ani, când inima mea a înclinat total spre monahism, m-am hotărât să plec la mănăstire, dar cu oarecare temere, gândindu-mă la cuvântul bătrânului.

Și rugându-mă lui Dumnezeu, am venit la el și i-am zis: "Părinte, vreau să vin la mănăstire". "Vino!" a zis Părintele Cleopa, umplându-mă de bucurie".

103. Un frate i-a zis bătrânului:

- Părinte, la mănăstire este mult muncă și nu este suficient timp pentru biserică. Ce să fac?

- Frate, când mâna lucrează, mintea se roage, zicând "Doamne Iisuse" permanent!

104. Doi tineri s-au căsătorit și au născut copii, însă nu stiau că sunt rudeni de sânge. Duhovnicul i-a sfătuit să se spovedească la un arhieru și să urmeze sfatul lui. Între timp, sotul a fost îndemnat să ceară și sfatul Arhimandritului Cleopa Ilie, pe care încă nu-l cunostea.

Mergând la sfântia sa, nu s-a putut apropia, Părintele Cleopa fiind înconjurat de mulți credincioși, ca de obicei. De aceea aștepta să-i vină rândul. Deodat, părintele chemându-l,

i-a zis: "Antonie, vino la mine!" El a crezut că strig pe altcineva, și nu s-a dus. După puțin timp iar și îl cheamă: "Antonie, vino la mine!"

Dar, neștiind că îl cheamă pe el, iar și nu s-a dus. Atunci p rintele, privind fix la el, i-a făcut semn cu degetul și i-a zis: "Tu, cel de acolo, Antonie, vino la mine!"

Cuprins de frică, Antonie și-a zis în sine: "Cum de mă știu p rintele acesta care nu mă văzută niciodată?" Apoi, ducându-se la bânul, acesta l-a sfătuit îndelung și l-a slobozit în pace.

105. Două femei bântuite de diavol au venit la P rintele Cleopa, iar el le-a binecuvântat și le-a zis: "După trei Sfinte Masluri vă veți vindeca". Și așa a fost, cu voia lui Dumnezeu.

106. Un frate, vă zând pe P rintele Cleopa sezând pe cerdac, s-a apropiat de el, s rându-i mâna și cerându-i binecuvântare. Dar nu i-a destăinuit că era foarte luptat în inimă de gânduri rele. P rintele, uitându-se la chipul lui, i-a zis: "Frate, mergi la duhovnicul tău, spovedește-te curat și să-ți ceri canon ca să te izbăvești de gândurile cele necurate ce te stăpânesc".

107. Când vorbea la lume, P rintele Cleopa zicea adeseori: "Îngerii Domnului vă-au adus pe la sfintele mânăstiri, mamă! Voi nu-i vedeți, dar fiecare are lângă el îngerul său p zitor". Și bânul privea blând la oameni, ca și cum ar fi văzută pe îngerii lor.

108. Odată a venit la p rintele un credincios cu o rudă de-a lui, ce fusese atrasă la secta "Martorii lui Iehova".

Credinciosul încercase prin multe discutii și argumente să-l aduc înapoi la dreapta credință. Dar deși sectantul era dovedit din întrebări, el nu-și recunostea greșelile. Atunci credinciosul l-a convins pe sectant să mergă la Părintele Cleopa.

La chilia Părintelui Cleopa era lume multă, ca de obicei; iar părintele ținea o predică cu tema: "Cum înșală diavolul pe om". Așteptând să termine predică și găsim un moment potrivit, credinciosul a vrut să-l provoace pe părintele la discuție cu sectantul, pentru a se întoarce la dreapta credință.

Dar în acel moment, a văzut că sectantul era cu totul schimbat la față. Chipul lui era acum foarte vesel, radiind o bucurie de nedescris. Ascultând predică Părintelui Cleopa, fusese miscat profund în inima lui, încât nu mai avea nimic de întrebat.

Când credinciosul a vrut să deschidă discuția cu părintele, sectantul a spus: "Nu mai am ce să-l întreb! Asemenea om n-am văzut în viața mea!"

Acesta este unul din numeroasele cazuri, când simpla prezență a Părintelui Cleopa a fost suficientă pentru a schimba inima unui om.

109. Altă dată, o femeie credincioasă dintr-o familie de intelectuali din Piatra Neamț a venit la Părintele Cleopa în mai multe rânduri, plângându-se de necredința sotului ei, profesor de fizică, care se declara ateu convins. La propunerea Părintelui Cleopa, femeia a reușit să-l convingă pe sotul pentru a veni la sfântia sa - deși profesorul zicea: "N-am ce vorbi eu cu un pop! Pe mine nu mă poate convinge nimeni și nimic!"

Când au ajuns la Sihăstria, Părintele Cleopa vorbea oamenilor. După ce a terminat de vorbit cu credincioșii, părintele, obosit după o zi întreagă, totuși nu s-a crutat deloc. Și

a stat cu profesorul, citându-i date din astronomie, despre distantele interstelare și altele, din fizic, despre legile naturii, ale creației și despre multe altele.

La sfârșitul discuției, care se prelungise până la miezul nopții, profesorul a scos un carnet și nota, zicând: "Părinte, în câte școli am studiat eu, niciodată n-am auzit asemenea lucruri! De unde știți atâtea?" "Dar cine mă oprește să nu știu?" a spus Părintele Cleopa. La urmă profesorul a cerut să se spovedească.

După un timp, soția lui a venit bucuroasă la Sfânta Sotie, spunând: "Părinte Cleopa, de când sotul meu a avut discuția cu Sfântia voastră, s-a schimbat complet. Merge la biserică, se roagă și caută să convingă și pe alții despre existența lui Dumnezeu!"

110. În general, Părintele Cleopa nu era pentru o nevoie exagerată, deși Sfântia sa se nevoise mult în pustie. Dar totdeauna Sfântii sunt aspri cu ei și plini de dragoste față de ceilalți.

Zicea că pădurea nu se teme de cel ce ia multe lemne odată și încarcă prea tare căruța. Căci știe că se va strica mai încolo, fiind încărcată prea tare. Pădurea se teme de cel ce ia câte un lemn, câte o mică sarcină. De acela se teme pădurea, căci știe că încet, încet, o taie pe toată.

111. Un frate începător a venit, după numai câteva luni de mănăstire, zicând: "Părinte, am mare ciudă pe draci. Dați-mi voie să citească Molitfele Sfântului Vasile cel Mare!" Părintele Cleopa i-a zis: "Tu, mănăstire? Vai de capul tău! Ai ciudă pe diavoli?"

Să vezi câtă ciudă au ei pe tine! Fugi de-aici, nu cumva să faci așa ceva... Auzi, a venit deunăzi în mănăstire și vrea să blesteme pe diavoli și să citească Molitfele Sfântului Vasile cel Mare. Mare viteaz!"

112. Odată a venit un staret de la o mare mânăstire din Rusia pentru sfat la Părintele Cleopa. Și după ce i-a spus că nu au timp de rugăciune, că este multă răspândire, l-a întrebat, hotărât să facă ce-i va spune părintele: "Ce să fac, Părinte Cleopa? Să limitez la maximum lucrările și munca?" Părintele i-a răspuns: "Să-ți calea împărătească!" Adică fără exagerări, nici într-o parte, nici în cealaltă. Că toate să fie cu drept socoteală.

113. Zicea Părintele Cleopa: "Să avem convingerea că în toată clipa Îl supărăm pe Dumnezeu. Fără această smerenie din inimă nu ne putem mântui".

114. Spunea părintele unui grup de seminaristi: "Poti să dai canon la oameni să facă milostenie. Dar nu la cei care sunt bogati. Că ei au buzunarele doldora, vin și-ți pun un teanc de bani pe masă și zic: "Gata! M-am mântuit". Dar Împărăția lui Dumnezeu nu se cumpără cu bani!

Să le dai să postească, să facă metanii, să privegheze... Că atunci se ostenească și au plată de la Dumnezeu. Milostenie îți dai să faci la unul mai sărac. Că el ca să facă rost de bani trebuie să se ostenească, și așa are plată de la Dumnezeu."

115. Părintele Cleopa, când vorbea și când dădea sfaturi, amintea mereu de bătrânii pe care-i cunoscuse, zicând: "Așa spunea Părintele Ioanichie Moroi..." , "Așa spunea Părintele Paisie Olaru...", "Așa spunea Părintele Vichentie Mălău..." Căci marea înțelepciune duhovnicească au purtat-o întotdeauna bătrânii iubitori de Hristos.

116. Fratele Constantin - viitorul P rinte Cleopa - a f cut multi ani ascultare la oile Sih striei. Iar sora lui, Ecaterina, care se nevoia în obstea M n stirii Agapia, îl vizita uneori. Dar, v zându-l mereu la oi, îi zicea: "M i frate, dar tu tot la oi, tot la oi? Mai cere-te si tu cu ascultarea la biseric ! Acas la oi, aici la oi!" Dar fratele Constantin, ca un ascult tor adev rat ce era, îi r spunea: "Du-te de la mine cu vorbele acestea!"

117. Înc de pe când era la oi, P rintele Cleopa a cunoscut multi pustnici si pustnice în p durile din jurul Sih striei si la multi le ducea câte ceva de mâncare de la stân . O maic , Cleomida, fiic de ministru, l-a întreat odat pe fratele Constantin: "Ia spune, frate Constantin, ai înv tat Psaltirea pe de rost?" "Am înv tat numai vreo 40 de psalmi", a r spuns el. "S-o înveti toat pe de rost, c asa se cere c lug rului!"

118. Prin anii 1930-1944 tr ia în comuna Borlesti-Neamt un cânt ret bisericesc care se chema Neculai Dumitriu. Era un credincios foarte evlavios si venea adeseori la M n stirea Sih stria. Când cânta el la stran v rsa multe lacrimi din ochi, încât toti se foloseau de viata lui.

Apoi, îmboln vindu-se, a murit si, pe când îl duceau la cimitir, s-a desteptat din morti si a mai tr it înc multi ani. Când venea pe aici spunea cu lacrimi cum a v zut chinurile iadului si pe cei care ardeau în acel foc.

Când cânta el la stran , lumea plângea. Fiind odat întreat: "De ce plânge lumea când cânti dumneata?", el a r spuns: "Când cânti din inim , la inim ajunge!"

Pe când P rintele Cleopa era tân r, venit abia de vreo câtiva ani în m n stire, dasc lul Nicolae a spus celorlalti frati:

"Râdeți voi de el - adică de Părintele Cleopa -, dar știți că va fi staret!" Această profecție s-a împlinit în anul 1945.

119. Pe când era staret Părintele Cleopa la Sihla, s-a întâmplat că ciobanii au pierdut oile. Le-au căutat ei un timp, dar nu le-au găsit și acum se temeau să spun staretului. Până la urmă, n-au avut încotro și au venit la Părintele Cleopa.

El i-a ascultat și apoi i-a dus în biserică, unde s-au așezat cu toții în genunchi înaintea icoanei Maicii Domnului și au început să se roage. După ce s-au rugat, părintele le-a zis: "Haideti să mergem împreună la Sihla și Râpa lui Coroi!"

Pe cale au făcut mai multe popasuri, fiind când rugăciuni sub povătuirea părintelui.

În cele din urmă, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Maicii Domnului, au ajuns într-o mică poiană unde au găsit oile care se odihneau liniștite. Atunci Părintele Cleopa a zis: "Mare bucurie avem că am găsit oile, dar de mii de ori mai mare că ne-a căluzit Dumnezeu. Iată ce vă spun vou: să nu începeți nimic să faceți în viața voastră fără rugăciuni înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului". Pornind apoi cu oile spre vale, au făcut tot atâtea popasuri câte au făcut și la dus, mulțumind Domnului pentru ajutorul arătat.

120. Când a venit la Slatina ca staret, Părintele Cleopa a început prin a vizita mănăstirea. Prima oară a fost dus la staret, dar el a cerut să meargă mai departe. Așa a trecut prin mai multe chilii, pe care le-a binecuvântat, până a ajuns la o cămară mai dosnică unde mănăstirea ținea sculele și materialele pentru dulgherie și zidărie. Aici părintele s-a oprit bucuros și a zis: "Aceasta va fi chilia mea!"

Frații, fericiți și ei că Dumnezeu le-a trimis un staret spre mântuirea sufletelor lor, s-au hotărât să facă curtenie în

c mar , dar p rintele i-a oprit, zicând: "Fratilor, nu îmi trebuie ajutor, voi face eu tot ce trebuie cu mâna mea!" si s-a apucat de lucru. Ca mobilier si-a pus un pat cu asternut foarte simplu, pe care își întindea cojocul lui de la oi. Tot pe pat își tinea si c rtile sale si scrisorile primite din toat tara.

121. P rintele Cleopa a stat mai multi ani în pustie împreun cu ucenicul s u, Protosinghelul Varsanufie, care venise la m n stare prin sfatul si rug ciunea p rintelui. Si iat cum l-a cunoscut el pe P rintele Cleopa:

Era c s torit si lucra în p dure. Într-o zi, i s-a furat tapina; fiind s rac, nu mai avea alta si nu avea cu ce lucra. Si a venit la Sih stria s pl teasc un pomelnic pentru descoperirea hotului. Atunci P rintele Cleopa i-a spus câteva cuvinte de suflet, care l-au f cut s uite de tapin si s se gândeasc cum ar putea s intre si el în viata monahal .

Spunându-i acest lucru P rintelui Cleopa, acesta l-a pus mai întâi la încercare, spunându-i c s vin la m n stare numai dac va tr i un an de zile cu sotia sa în cur tie, altfel nu. Si s-au hot rât si P rintele Varsanufie si sotia sa la acest lucru.

Dar au avut mari ispite de la diavol s nu slujeasc lui Hristos, ci s r mân acas . Într-o noapte, a venit vr jmasul la ei, în chip de om urât negru si spân, si a r cnit de s-a cutremurat casa si au cr pat geamurile, zicând: "Nenorocitilor, ce îmi faceti voi mie!" Apoi demonul a disp rut. Dup un an de zile, au plecat amândoi la m n stare, sotul la Sih stria si sotia la Agapia Veche.

122. În anul 1953, P rintele Varsanufie a fost tuns în monahism, iar în anul 1956 a fost hirotonit ierodiacon si preot în M n stirea Sih stria. El a fost unul din cei mai credinciosi ucenici ai P rintelui Cleopa.

În 1997, când a fost vremea să se ducă la Domnul bătrânul Varsanufie, Părintele Cleopa i-a citit rugăciunile de darea sufletului. Când a zis: "...dezleagă pe robul Tău, Protosinghelul Varsanufie, de această durere nesuferită și de această neputință amară ce-l ține, și-l odihnește pe dânsul unde sunt sufletele dreptilor...", atunci părintele Varsanufie a răsuflat de două ori și și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Iar Părintele Cleopa a continuat rugăciunea, zicând: "...Că Tu ești odihnă sufletelor și a trupurilor noastre și Tău slavă în Împărăție..."

123. Părintele îl mângâiau mult pe Părintele Cleopa. Vorbea adesea de "flăcăii codrului", de cucuvaie, de băbit, și câte alte pășuni, arându-ne chiar și cum cântau și care le era glasul, bucurând inimile noastre.

Părintele ne povestea: "Vai, ce bucurie mare am avut când m-am împărtășit prima oară în pustie, că a venit un stol de pășuni și mi-au cântat, așa frumos..." Și părintele, când putea, hrănea cu dragoste pășunile cerului.

Iar această dragoste nu s-a întrerupt, căci cu doi ani înainte de sfârșitul vieții lui, după ce s-a împărtășit la biserică, mergând spre chilie însoțit de doi părinți, a venit un stol de pășuni mici care ciripeau și își așezau pe umeri, pe cap, pe mâini și îl ciuguleau de barbă și de ras, fără însă să se atingă de ceilalți doi.

Apoi au zburat într-un brad și au început să cânte. Atunci părintele, suspinând, a zis: "Cât aș dori să mai trăiesc iar și cu pășunile în pădure!"

124. Spunea bătrânul: "Odată am fost arestat de securitate la Mănăstirea Slatina și apoi dus la Fălciu. Aici am fost bătut și băgat într-un beci în care ardeau câteva sute de becuri. Toti care intrau acolo, ieseau aproape nebuni. M-au

b gat si pe mine, ca s -mi pierd mintile. Nu mai vedeam cu ochii si nu mai puteam de c ldur . Atunci mi-am coborât mintea în inim cu rug ciunea lui Iisus.

Dup o or m-au scos si s-au mirat toti c înc mai vorbeam si mergeam f r s m tin nimeni".

125. P rintele Cleopa adesea amintea p catele izvorâte din iubirea de sine si îndemna pe toti la poc înt , zicând: "Izvorul a toat r utatea si a tot p catul este iubirea de sine! Iubirea de sine este iubirea nerational fat de trup si este cea mai grea si mai subtire dintre toate patimile care robesc firea omeneasc .

Din iubirea de sine se nasc: mila de sine, crutarea de sine, îndrept tirea de sine, multumirea de sine, trâmbitarea de sine, lauda de sine, pl cerea de sine, p rerea de sine si toate celelalte p cate stiute sau nestiute".

126. Ascultându-l pe P rintele Cleopa nu te mai s turai. Orice ar fi spus era interesant. Povestea din copil ria sfintiei sale, despre viata la m n stare, despre cum fusese prigonit, arestat, apoi fugit în p dure, mai apoi în slujba poporului, despre c l toriile la Ierusalim, la Sfântul Munte, apoi o multime de istorioare.

Deseori plâneau cei ce-l ascultau, câteodat plâneau si p rintele. Toti erau miscati sufleteste, dar nu numai din pricina a ceea ce spunea, ci în primul rând lucra darul lui Dumnezeu ce era într-însul; deci simpla lui prezent - prin lucrarea Harului Sfântului Duh de care era plin B trânul - schimba inimile oamenilor.

127. Când vorbea p rintele, vorbea sub inspiratia Duhului Sfânt. Odat , fiind sala plin de credinciosi, p rintele a

început să zică ceva fr legătură cu ceea ce se discutase până atunci. Ceva care pare să nu intereseze lumea. Dar la sfârșit a venit o femeie lăcrimând, care stătea în spate, și i-a zis: "Iartă-mă, părinte, că sunt păcătoasă!" Părintele vorbise pentru acea femeie.

128. Povesteste o credincioasă cum s-a vindecat tatăl ei cu rugăciunile Părintelui Cleopa: "Era la sfârșitul anului 1995. Eu mai fusesem de câteva ori la Sihăstria și-l mai întâlnisem pe Părintele Cleopa. Tatăl meu era foarte bolnav și de aproape 40 de ani era chinat de patima betiei. După multe încercări am ajuns cu el într-o zi la părintele. Seda în poiană sub un carpen și mai erau câțiva creștini. Ne-am așezat pe bancă chiar în fața Părintelui Cleopa, care spunea cuvinte de folos celor de față.

Deodată s-a oprit o clipă, s-a uitat pe deasupra capetelor noastre și a început să vorbească despre betie. Tata pare să încremenise acolo pe bancă. A durat o vreme acest cuvânt de folos al părintelui, apoi ne-a slobozit dându-ne fiecare ruia binecuvântare, cum făcea de obicei. M-am apropiat de tatăl meu și când s-a aplecat, părintele i-a prins capul cu amândouă mâinile, a făcut o cruce mare și i-a spus: "Așa, dragul mamei, să vă spovediți curat și Maica Domnului o să vă ajute. Să ne vedem la rai!"

Am plecat liniștiți. Ce s-a întâmplat atunci, nu știu. Aproape 30 de ani nu l-am văzut pe tata fiindcă și Sfânta Cruce, dar acum când ne-am întors acasă, a intrat în sufragerie și a făcut trei metanii mari. Priveam la mama și ea la mine și ne-am minunat. De atunci tata se spovedește regulat și s-a izbăvit de patima betiei".

129. Ucenicul său, monahul Iachint, mărturiseste următoarele despre Părintele Cleopa: "Eu cred că Părintele

Cleopa era viztor cu duhul. Căci multe mi-a spus când trăia și eu nu le credeam, dar s-au împlinit așa cum zicea sfântia sa. Eu cred că părintele îmi vedea inima și îmi spunea ce-mi este de folos. Atunci nu-l înțelegeam. Dar ar fi fost mai bine să fac ascultare mai cu luare aminte și cu credință. Însă el m-a iubit și mi-a dat ce-mi este de folos spre mântuire. Eu cred că Părintele Cleopa este sfânt! Eu îi simt ajutorul. Simt că este cu mine! Aducerea aminte de sfântia sa îmi dă pace, liniște, bucurie și nădejde că se roagă pentru mine!"

130. Spunea unul din ucenicii săi: "Părintele Cleopa tot timpul spunea lucruri care erau spre zidire sufletească. Nu se afla cuvânt desert în gura lui. A știut să înmulțească acest talant. Ziua, când nu avea închinători, își lua metaniile și pleca pe munte. De multe ori l-am văzut stând sub copaci, în genunchi sau pe buturugi, scufundat în rugăciune. Trebuia să strige de mai multe ori pentru a mă auzi. Dacă îi aduceam vestea că a venit vreun grup de oameni, la început îi plăcea rău pentru pierderea liniștii, dar, fiind biruit de dragostea și credința celor ce veneau, îi primea și le vorbea, întorcându-i în credință și alinându-le suferințele și necazurile. Apoi iar se retrăgea, rugându-se pentru ei ca Bunul Dumnezeu să le dea "un colț de Rai". Mai spunea: "Dacă aș avea o traistă mare, v-aș baga pe toți în ea și v-aș duce pe toți în Rai".

131. În ultimii ani ai vieții, părintele avea momente de mare oboseală, încât nu mai putea primi pe nimeni. De aceea zicea către ucenic: "Închide ușa de două ori și nici dacă vine împăratul Japoniei să nu mă deranjezi!" Dar dacă părintele nu s-ar fi sculat pentru împăratul Japoniei, pentru dragostea Împăratului Hristos și a credincioșilor, el se scula întotdeauna

când era chemat și îi mângâia, învățându-i și binecuvântându-i pe toți.

135. Mai povestea Părintele Cleopa: "Când am fost la Iași pentru operație, trebuia să-mi fac o urografie la rinichi. Era în Postul Mare. Mi-a făcut o analiză și n-a ieșit. Apoi a venit la mine o doctoriță și mi-a zis:

- Părinte, ca să iasă urografia la rinichi, trebuie să mănânci trei ousoare!

- Ia ascult, doamnă. Dacă îmi dai munti de aur de la Nicolina până la Copou, nu-ti mănânc trei ouă în Postul Mare!

- Iată de aceea veniți la spital și de aceea muriți!

- Și dacă oii muri, ce? Moare un rege? Moare un putregai de mosneag! Ce? Numai eu mor? Nu moare toată lumea?

- Și de ce nu mănânci ouă?

- Eu nu cred în ouă!

- Dar în ce crezi?

- Eu cred în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt!

S-a dus și m-a spus la directorul spitalului.

- Este acolo un părinte care nu vrea să mănânce ouă pentru analiză!

Dar directorul mă cunoștea, și-i zice doctoritei: "Părinte, tu știi cine-i părintele ăsta?"

Este Părintele Cleopa! El a stat aproape zece ani la pustie cu un cartof pe zi și ceva buruieni..."

Când a auzit ea așa, a venit la mine în salon, cu mâncare de post pregătită de ea, și-a cerut iertare și apoi am mers din nou la analiză.

Și mi-au făcut urografia aceea frumoasă. Când au venit cu cliseul, mi-au zis:

- Ia uitate, părinte, ce frumos a ieșit!

- Doamnă, a ieșit fără trei ouă ?

Râdeau toți. Rinichiul stâng se vedea mai umflat, iar rinichiul drept normal.

- Vedeti că a ieșit fără ousoare?

- Părinte, ne iertati! Așa ceva n-am văzut de când suntem noi!

La ieșire, portarul spitalului mi-a spus: "Părinte Cleopa, dacă mai stați puțin în spital, eu îmi terminam casa cu ce primeam de la vizitatorii care veneau la sfântia voastră!"

134. Povestea Părintele Cleopa despre aceeași perioadă :
"După operație m-au dus la reanimare. Acolo am adormit pe un scaun pliant și am dormit trei zile și trei nopți. Când m-am trezit, mi-au zis:

- Părinte, mata știi că ai dormit trei zile și trei nopți și tot timpul ai vorbit?

- Nu știu nimica! Ce-am vorbit?

- Părinte, știi câte predici am înregistrat? Ia te uit ce-am înregistrat! Mi-au arătat casete întregi. Erau predici pe care eu le vorbisem cu 30-40 de ani în urmă. Însă eu n-am știut nimic!"

133. Cât timp a stat părintele la Iași în spitalul Parhon, a uitat pe toți. Până și doctorii își făcuseră program de sedință pentru a-l asculta pe Părintele Cleopa.

Multi oameni, auzind că părintele este internat în spital, veneau și-i aduceau tot felul de alimente. Iar el chema asistentele să ducă tot ce primea la bucatărie și la ceilalți bolnavi. La ieșirea din spital, doctorii i-au spus: "Părinte, cât timp ai stat sfântia ta în spital, n-a mai fost nevoie să facem aprovizionare. Tot ce primeați aici, era suficient pentru întreg spitalul".

132. Din anul 1996, doi ani de zile a răbdat dureri mari cu rinichiul drept care nu mai funcționa. De la începutul bolii, el nu voia să mearg la doctori și nici medicamente nu lua. Apoi cu mare greutate s-a dus și la doctori la Iași, de ascultare, la cuvântul Înalt Preasfintitului Mitropolit Daniel și al părintelui staret.

Dar cu greu accepta să ia pastile sau să se facă injecții.

136. Sfintia sa era vizibilă cu duhul. Din toată mulțimea de oameni care veneau la el, părintele îi cunoștea prin Duhul Sfânt pe cei care aveau fapte bune, deși nu spuneau nici un cuvânt, și se uita la ei cu deosebită plăcere și îi binecuvânta.

137. Odată a venit un autocar cu credincioși. După ce părintele le-a spus câteva vorbe timp de 20-30 de minute, ei au început să pună întrebări privind durerile și necazurile lor. Între ei erau și câțiva bolnavi și au început să-l întrebe:

- Părinte, de atâția ani sunt bolnav. Am mers și la doctor, ce să mai fac?

- Du-te la doctor și vezi ce ai. Fă operație, a zis părintele.

- Părinte, am o fiică acasă, bolnavă de câțiva ani. Am necazuri cu ea. Ce să fac?

Șă merg la doctor cu ea, sau nu?

- Du-te la doctor, a răspuns bătrânul.

- Părinte, și eu sunt bolnav. Ce să fac?

- Șă faci Sfântul Maslu!

- Și să nu merg la doctor?

- Nu, nu! Șă mergi la Sfântul Maslu!

Apoi altcineva i-a zis:

- Părinte, și eu sunt bolnav, Ce să fac?

- Mergi la doctor, vezi ce ai...

Asa se întâmpla ori de câte ori cineva îi cerea sfaturi. Pentru fiecare el avea un răspuns special, potrivit cu problemele sale.

138. A venit odată la sfîntia un frate nevoitor, zicând: "Părinte, blagosloviti și mîncă o dată în zi după apusul soarelui?" "Tu, frate? a zis bătrînul. Nu te uiti la tine cît esti de slab? Și mîncă de două ori pe zi, mîncă-te-ar Raiul!"

139. Alteori Părintele Cleopa spunea: "Învățați-vă și postiti, că va veni vremea cînd veți mîncă un cartof într-o săptămînă!"

140. O credincioasă a venit împreună cu sotul ei la Părintele Cleopa, disperat din cauză că trei sefi de la serviciu se pregăteau să o dea afară pe nedrept. După ce i-a spus situația, părintele a mîngăiat-o cu cuvintele: "Nu te teme, ai să vii la mine și-ai să-mi spui: "Părinte, n-am mai auzit de o minune așa de mare!"".

Cristina s-a întors liniștită acasă, dar situația s-a agravat. Mai era doar un pas pentru a fi dată afară, iar bărbatul ei își pierduse orice răbdare și încredere și nici nu mai voia să mai mergă la mîncare, cînd minunea prevestită a avut loc. În decurs de o săptămînă, au fost dați afară toți cei trei sefi: luni, cel mai mare în rang, miercuri următorul și vineri ultimul. Cînd au vizitat din nou chilia părintelui, amîndoi soții au strigat deodată, furtiv: "Părinte, n-am mai auzit de o minune așa de mare!"

141. Un credincios care divorțase, era continuu atacat de rudele fostei sale soții, persoane foarte influente. Fusesse pus

sub urmire și era amenințat de mai mulți ofiteri de milizie. Atunci s-a dus împreună cu sora lui la Părinții Cleopa și să plece la slujbe. Când s-a plecat, s-au întâlnit cu un călugăr, care le-a cerut să-l ajute să-și ducă bagajul la Sihla. Pe drum, i-au povestit necazurile pe care le aveau cu ofiterii de milizie. Ajunși la Sihla, după ce a auzit cum îl cheamă pe unul dintre militieni, călugărul s-a dat jos, s-a dus în fața bisericii și a făcut trei metanii, zicând: "Multumesc Tie, Doamne, că mi-ai adus răspuns la întrebare: De ce mă rog eu pentru Constantin și el are necazuri; eu mă rog mai tare pentru Constantin și el are și mai mari necazuri?"

Constantin era unul dintre militienii care îl prigonau pe credincios și în ultimul timp soția îi se îmbolnăvise grav, iar fetita îi fusese accidentată de o mașină. După ce călugărul l-a sunat și i-a arătat greșala sa, el a devenit unul din cei mai corecți militieni.

Dar prigoana asupra credinciosului a continuat. Rudele fostei soții au apelat la un colonel care i-a telefonat, spunându-i: "În cinci zile vei fi în pușcărie! Dosarul este pregătit!" "Fără motiv?" a întrebat creștinul. "Eu n-am nevoie de motiv, iar din închisoare vei ieși numai mort, cu picioarele înainte" a fost răspunsul colonelului.

Auzind de aceasta, credinciosul a fugit iar și împreună cu sora sa la Părinții Cleopa, chiar în toiul nopții, și i-a spus de amenințare. Bătrânul i-a primit, dar i-a certat:

- Ce puțini credincioși sunteți! Cum să vă temeți voi de oameni?

- Da, părinți, dar ne-a dat termen precis: cinci zile!

- Lăsați-l în pace, că va fi el în trei zile în pușcărie!

Într-adevăr, după trei zile, au aflat de la un judecător, că ofiterul fusese arestat.

De atunci, credinciosul nu a mai fost amenintat. Când s-au dus din nou la Părintele Cleopa, el le-a spus: "Niciodată să nu vă temeți, dar nu de câțiva ofiteri, nici de mii de ofiteri, nici de milioane, nici de miliarde. Chiar dacă stau cu arma la ochi, cu glontul pe teavă și degetul pe trăgaci; nici o pușcă nu va lua foc, nici un glonț nu vă va nimeri, dacă sunteți drepti înaintea lui Dumnezeu".

142. O credincioasă a plecat de acasă cu mama sa, fără voia sotului ei, luând și mașina, pentru a merge la parastasul unei rude. Întorcându-se acasă târziu, a trecut mai întâi pe la Părintele Cleopa, cerându-i să se roage pentru ea, ca să nu aibă probleme cu sotul când se va întoarce acasă. Cu calm, părintele i-a răspuns: "Mergeti cu bine și fără teamă, ca și atunci când veți ajunge acasă, îl veți găsi în genunchi, în fața icoanelor și nu vă va spune nimic niciodată". Într-adevăr, acasă ea și-a găsit sotul exact cum îi prevestise Părintele Cleopa.

Odată femeia l-a întrebat pe bătrânul: "Părinte, de unde știati tot ce se va întâmpla?" Iar părintele i-a răspuns scurt: "Rugăciunea te înalță pe treptele științei. Cu cât te rogi mai mult, cu atât știi mai mult și mai bine. Și nu te teme niciodată de nimeni și de nimic - doar roagă-te! Dumnezeu și Maica Lui te văd și te aud!"

143. Un părinte l-a întrebat pe bătrân ce va fi după plecarea sa la Domnul. Iar Părintele Cleopa a răspuns: "Vor fi friguri puternice și geruri grele".

144. Cu puțin înainte de plecarea Părintelui Cleopa la Domnul, au venit la el două creștine din comuna Poiana Teiului și au primit binecuvântare. Apoi, cerând cuvânt de

folos, b trântul le-a zis: "Eu m duc la Domnul de-acum, dar pe voi v asteapt vremuri grele!"

145. P rintele Cleopa își stia dinainte sfârșitul pe care-l astepta și spunea despre el în pilde. Odat a spus: "M i, ce cruce mare și frumoasă o s am la cap". Chiar în zilele dinaintea morții P rintelui Cleopa, a fost terminat troita, care se afl în mijlocul cimitirului m n stirii. La picioarele ei se g seste acum mormântul p rintelui. Alt dat , desi troita nu era început , p rintele spunea ce va fi scris pe troit . Dar nimeni nu stia pe atunci despre ce vorbește.

146. Spunea un ucenic despre P rintele Cleopa: "Multe sunt de spus despre Preacuviosul P rintele nostru Cleopa. Dar cel mai mare lucru este c sfîntia sa îl avea în inim pe Dumnezeu! Tr ia în Dumnezeu și Dumnezeu în el!"

147. Înainte de moartea P rintelui Cleopa un frate a g sit în livada m n stirii un m r care avea fructe cu un gust deosebit. De aceea el le numea: "merele din gr dina raiului". Voia s duc câteva și P rintelui Cleopa, dar îi era rusine. Îns p rintele i-a cunoscut gândurile și i-a spus: "Du-te și ad -mi acum, c ci la anul nu-mi vei mai putea aduce".

148. La 3 noiembrie 1998, P rintele Cleopa spunea ucenicilor s i:

- Zilele mele sunt num rate pe degete! În curând o s -mi faceti vesnica pomenire! V rog s m pomeniti la rug ciuni!

149. Ucenicul P rintelui Cleopa povesteste și acestea: "Joi noaptea spre vineri și vineri noaptea spre sâmb t , cu vreo

câteva zile înainte de a se duce la Domnul, am dormit la sfîntia sa în chilie. Atunci m-am minunat de nevoita lui. Toată noaptea nu a dormit, ci se străduia să citească rugăciuni și nu putea, căci era foarte obosit și neputincios. Cu mintea se ruga și mîna îi mergea pe metanie, dar ochii nu putea să-și țină deschiși ca să citească de pe carte. Se culca puțin, apoi iar se scula și așa se nevoia să se roage!"

150. Multi creștini ne scriu după plecarea la Domnul a Părintelui Cleopa și ne spun că simt ajutorul rugăciunilor lui. O creștină spunea că o rudenie de-a ei, fiind foarte bolnavă, se deznădăduia. Dar zicînd: "Părinte Cleopa, ajută-mi..." a fost cuprinsă de o asemenea pace și bucurie, încît nu mai dorea nici să nădăjduie, nici nimic altceva, ci își ducea cu bucurie crucea ei.

151. O creștină din Constanța a venit la Sfînta Sîmbria cu o lună înainte de a pleca la Domnul Părintele Cleopa. Era apropiată sfîntiei sale. Ea ne spunea mai tîrziu următoarele: "Am venit la chiliea Părintelui Cleopa, la 29 octombrie 1998, să-ți cer cuvînt de folos și mi-a spus: "Soră, cînd vei veni la Sfînta Sîmbria, să vii acolo sus la crucea din cimitir și să-mi spui tot ce ai de spus și, dacă îngăduie Dumnezeu, eu te aud și te ajut!".

152. Ucenicul de chilie al bătrînului mărturiseste: "Multi, aducîndu-și aminte de Părintele Cleopa, dobîndesc curaj și răvnă pentru a merge pe calea Domnului.

Pace, bucurie și duh de sfîntenie simt multi din cei care intră în chiliea sfîntiei sale, chiar și mireni. Aceasta se simtea și cînd chiliea a fost goală, fără nici o icoană și fără nimic. Pînă nu demult, părintele împărțea cuvînte, iar acum împarte duh în inimile credincioșilor".

152. O credincioasă apropiată de Părintele Cleopa, a venit de Sfintele Paști la Sihăstria, dar n-a mai trecut pe la chilie de părintelui, gândindu-se că nu mai are rost să treacă pe acolo, de vreme ce a murit. Dar pe când se odihnea la arhondaric, înainte de slujba Învierii, a avut un vis. Se afla în fața chiliei Părintelui Cleopa, gândindu-se că el a murit și deodată părintele a apărut în pragul ușii și i-a zis:

- Hai în untru, de ce nu intri?
- Dar nu sunteți mort, părinte? a întrebat ea.
- Tu nu vezi că sunt viu? a spus părintele.

A doua zi, de Înviere, femeia a mers la chilie de Părintelui Cleopa și s-a închinat la Sfintele Icoane, crezând cu putere că el este viu și se roagă pentru toți care îi cer ajutorul.

Mulți lume se închină în chilie și la mormântul Părintelui Cleopa, și iau pe mână și flori de binecuvântare, spunând că simt ajutor prin ciunile sfintei sale.

Gândindu-ne la mărturiile cuprinse în această carte și la multe altele care nu s-au mai scris aici, suntem încredințați că Bunul Dumnezeu l-a așezat în ceata cuviosilor părinți. Pentru aceea, îndrăznim să ne rugăm și noi la chilie și mormântul său, zicând:

Preacuvioase Părinte Cleopa, de ai câștigat har și mil înaintea lui Hristos Dumnezeu, roagă-te și pentru noi, păcătoșii fiii tăi!

Viata si nevoițele Parintelui Cleopa Ilie

de

Arhim. Ioanichie Balan

FOLOSITI TEXTUL DOAR DACA AVETI
CERTITUDINEA CA ESTE CONFORM CU ORIGINALUL
ROMANESC EDITAT **EDITURA TRINITAS, IASI, 1999.**
PENTRU ACEASTA PROCURATI-VA LUCRAREA DOAR
DE LA PERSOANE DE INCREDERE CARE AU
VERIFICAT INTEGRITATEA TEXTULUI, SAU
DESCARCATI-O DE PE SITEUL
<http://www.angelfire.com/blues2/carti/>

Rugati-va pentru cei ce au trudit la realizarea
acestei versiuni digitale.

APOLOGETICUM

2003
